

HAKİKAT'te Bu Ay:

TAKDİM

BAŞYAZI

"Sen Allah'a Sığın." (Mü'min: 56)

"Allah'a Kaçınız!" (Zâriyat: 50)

"İşte Benim Rabb'im Olan Allah Budur. Ben Ancak O'na Güvenirim ve Yalnız O'na Yönelirim." (Şûrâ: 10)

"Allah Bana Yeter, O'ndan Başka İlâh Yoktur, O'na Tevekkül Ederim, O Büyük Arşın Sahibidir." (Tevbe: 129)

"Ey Rabb'imiz! Sana Dayandık, Sana Yönelidik, Dönüş Sanadır." (Mümtehine: 4)

[İnsan Daima O'na Sığınmalı, O'na Yönelmeli, O'nu Görmeli, O'ndan Bilmelidir.](#)

[Peygamberân-ı İzâm Efendilerimiz Daima Hakk'a Sığınır Hakk'a Yönelirlerdi](#)
[Hacer Vâlidemiz'in İman ve Teslimiyeti](#)
[Kur'an-ı Kerim'de Geçen Diğer İstiâze İle İlgili Âyet-i Kerimeler](#)
[O'na Sığınmak, O'na Dayanmak](#)
[Her an Sığınma Her an Münacât](#)
[Allah-u Teâlâ'ya Sığınma Nedir? Nasıl Olur?](#)

[Hazret-i Allah'a Hicret](#)
["Firâr-ı Îlâllah"ın Sırrı](#)
[En Büyük Düşman; Nefis](#)
[Nefsin Islahı](#)
[Nefisle Mücadele ve Çok Sığınmak](#)
[Hıfz-u Himaye, Tasarruf-u İlâhiye](#)
[İlâhî Yardım](#)
[Gün; Hazret-i Allah'a Yönelme ve Sığınma Zamanıdır](#)
[Tevekkül](#)
[Tam Tevekkül](#)

[İSTİÂZE \(SİĞİNMA\) DUÂLARI](#)
[İstiâze Duâları \(1-16\)](#)
[Öz Bir Duâ](#)
[Şeytandan İstiâze](#)
[İmanı Korumak İçin İstiâze](#)
[Bu İlham Edilen Duâ'nın İzâhı](#)
[Günlük Sığınma Duâsı](#)

/ İsmail Yavuz

Kur'an-ı Kerim Tefsiri

[Felâk Sûre-i Şerif'inin Tefsiri \(3\)](#)

[Resulullah Aleyhisselâm'a Sihir Yapılması \(2\)](#)

Hazret-i Muhammed Aleyhisselâm

[Hicretin Sekizinci Yılı](#)

[Huneyn Savaşı](#)

**Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh-
Efendi Hazretleri'nin Hayat-ı Saadetlerinden
İnciler (82)**

["Biz Hazret-i Allah'a ve Resulullah'a Tâbiyiz"](#)

**EVLİYÂ-İ KİRÂM -kaddesallahu Esrârehüm-
Hazerâtı'nın "Hâtemü'l-Evliyâ" Hakkındaki
Beyan ve İfşaatları (205)**

[Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- \(9\)](#)

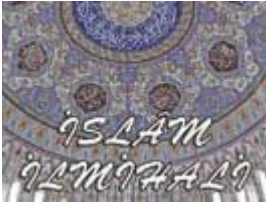

Allah-u Teâlâ'nın Sevgililerinin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (138)

[Abdürrezzâk el-Kâşânî -Kuddise Sırruh- \(5\)](#)

Tasavvuf'un Aslı Hakikat ve Marifetullah İncileri

[İbtılâ ve İmtihan \(16\)](#)

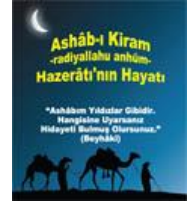
İSLÂM İLMİHALİ

[Hacc \(35\)](#)

[HACC HAKKINDA BİR TATBİKAT \(19\)](#)

ASHÂB-I KİRÂM -Radiyahallahu anhüm- HAZERÂTI'NIN HAYATI

[HAZRET-İ EBU BEKİR SİDDİK -Radiyahallahu Anh- \(51\)](#)

GÜNDEM

[AMERİKA YIKILIYOR!](#) / Uğur Kara

GÜNDEM

[ARABİSTAN-İSRAİL DOSTLUĞU BÖLGEYİ ATEŞE ATACAK!](#) / Şinasi Çapa

Eğitim

["O, Ölüden Diri Çıkarır, Diriden de Ölü Çıkarır." \(Rum: 19\)](#) / Canan Büşra Kara

Bismillahirrahmanirrahim

"Allah-u zül-celâl vel-kemâl Hazretleri'ne; O'nun sevdiği ve beğendiği şekilde bitmez-tükenmez hamd-ü senâlar olsun.

Peygamberimiz Efendimiz'e, onun diğer peygamber kardeşlerine, hepsinin Âl ve Ashâb-ı kiram'ına, etbâna, ihsan duygusuyla kıyamete kadar onlara tâbi olup izinden gidenlere; sonsuzların sonsuzuna kadar salât-ü selâmlar olsun."

Muhterem Okuyucularımız;

İstiâze; sığınma, korunma, talep etme mânâlarına gelir. Nefisten, şeytandan, şeytanlaşmış insanlardan, kötülük ve şerlerden, haramlardan, günahlardan, belâdan, cezadan, cehennemden... Hazret-i Allah, hıfz-u himayesine sığınanları, engin rahmetine merhametine güvenenleri, O'na yönelenleri, O'na dayananları, yolunda olanları sever. Kapısına gelenleri boş çevirmez, kendisine iltica edip sığınanları hususi himayesine alır, muhafaza eder.

İstiâze; Allah-u Teâlâ'ya yaklaşanların vasıtası, O'ndan korkanların sarıldığı ip, suçluların barınacakları çare, musibete uğrayanların merciidir. Kalp ve ruhu şeytanın istilâsından kurtarmaya ve Allah-u Teâlâ'nın hıfz-u himâyesi altına girmeye vesiledir.

İstiâze **"Firâr-ı ilâllah"** makamıdır. Şirkten Tevhid'e, küfürden imana, zulümden adalete, nifaktan sadakate, riyâdan ihlâsa, kibirden tevâzuya, cimrilikten cömertliğe, israftan kanaate, adâvetten muhabbete, tefrikadan ittifaka, kötülükten iyiliğe, günahattan sevaba... kaçıp sığınmaktır.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Allah'a kaçınız!" buyuruyor. (Zâriyat: 50)

O'nun Zât-ı ulûhiyetine ilticâ edin, her işinizde O'na itimat ve teslimiyette bulunun.

Âyet-i kerime'de:

"O'ndan başka bir sığınılacak da bulamazsın." buyruluyor. (Kehf: 27)

Başta Peygamber Aleyhimüsselâm Efendilerimiz olmak üzere, Allah dostları bütün ibtilâlara, meşakatlere, ezâ ve cefâlara karşı Hazret-i Allah'a tevekkül etmişler, huzuru O'na sığınmakta bulmuşlardır.

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den; Ebu Bekir Sıddık -radiyallahu anh- Resulullah Aleyhisselâm'a *"Yâ Resulellah! Bana sabah ve akşama eriştiğimde söyleyeceğim bir kaç kelime emir buyur."* dedi.

Resulullah Aleyhisselâm:

"Ey Allah'ım! Ey gökleri ve yeri yaratan, gizliyi ve âşikârı bilen! Ey her şeyin Rabb'i ve Melik'i! Şehâdet ederim ki senden başka Mabûd-u bil-hakk yoktur. Nefsimin şerrinden, şeytanın şerrinden ve şirkinden sana sığınırım."

De ve bunları sabaha çıktığında, akşama eriştiğinde ve yatağa girdiğinde söyle."
(Ebu Dâvud)

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in bir duâlarında nefisten Allah'a sığınmışlar, bize onun ne büyük bir tehlike, ne kadar korkunç bir düşman olduğuna işaret buyurmuşlardır:

"Ey Allah'ım! Gözümü açıp kapatıncaya kadar beni nefsimi bırakma ve bana verdiğin iyi şeyleri geri alma." (Bezzâr)

"Allah'ım! Sadece senin rahmetini umarım. Gözümü açıp kapatıncaya kadar beni nefsimi bırakma. Bütün işlerimi yoluna koy. Senden başka hiçbir ilâh yoktur." (Ebu Dâvud)

"Beni nefsimi bırakma. Eğer sen beni nefsimi bırakırsan, nefsim beni kötülüğe yaklaştırır ve iyilikten uzaklaştırır."

Binaenaleyh, nefisten ve şeytandan Cenâb-ı Hakk'a çok sığınmak lâzım...

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"Dünyanın geniş vakitlerinde, yani sıhhat ve servet, asayiş ve emniyet gibi istirahat sebepleri mükemmel olduğu bir zamanda Cenâb-ı Hakk'a ibadet ve taat ile kendini takdim et ki, muzayakalı bir zamanda seni lütfu ile yad buyursun." (Ahmed bin Hanbel)

Baki esselâmü aleyküm, ve rahmetullah...

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

"Sen Allah'a Sığın." (Mü'min: 56)

"Allah'a Kaçınız!" (Zâriyat: 50)

"İşte Benim Rabb'im Olan Allah Budur. Ben Ancak O'na Güvenirim ve Yalnız O'na Yönelirim." (Şûrâ: 10)

"Allah Bana Yeter, O'ndan Başka İlâh Yoktur, O'na Tevekkül Ederim, O Büyük Arşın Sahibidir." (Tevbe: 129)

"Ey Rabb'imiz! Sana Dayandık, Sana Yönelidik, Dönüş Sanadır." (Mümtehine: 4)

İnsan Daima O'na Sığınmalı, O'na Yönelmeli, O'nu Görmeli, O'ndan Bilmelidir.

İsmail Yavuz - Aralık 2017
Başyazı - Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s.3-28

"İstiâze; sığınma, korunma, talep etme mânâlarına gelir. Nefisten, şeytandan, şeytanlaşmış insanlardan, kötülük ve şerlerden, haramlardan, günahlardan, belâdan, cezadan, cehennemden... Hazret-i Allah, hıfz-u himayesine sığınanları engin rahmetine merhametine güvenenleri, O'na yönelenleri, O'na dayananları, yolunda olanları sever. Kapısına gelenleri boş çevirmez, kendisine iltica edip sığınanları hususi himayesine alır, muhafaza eder.

Hiç şüphe yok ki önümüzde çok büyük hadiseler, çok büyük sıkıntılar var; şiddetli, tasavvura sığmayacak kadar büyük harpler var. Bunları size hatırlatıyorum, şimdiden Hazret-i Allah'a ve Resul'üne yönelmeye ve sığınmaya bakın. Bu felâketler geldiği zaman şaşırmayın. Artık kendinize gelin, dünyanın sonundayız, ona göre kendinizi ayarlayın. Gün bugündür, yarın ne olacağını Yaratan bilir. Akıllı insan her an Hazret-i Allah'a yönelik olmalı, sonraya kalanlar donakalır.

**O zaman herkes inanacak amma, iş işten geçmiş olacak. İnsan daima O'na sığınmalı, O'na yönelmeli, O'nu görmeli, O'ndan bilmelidir."
(Ömer Öngüt -kuddise sirruh-)**

Allah-u Teâlâ'ya sığınmak kulluğun en mühim hususiyetlerindendir.

Her türlü tehlike ve felâketten, emniyet ve eman veren O'dur. Her şey, her an O'na yönelip sığınmaya muhtaçtır.

İnsan daima O'na sığınmalı, O'na yönelmeli, O'nu görmeli, O'ndan bilmelidir.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Sen Allah'a sığın." buyuruyor. (Mü'min: 56)

Hıfz-u himayesine sığınılacak, yardım istenecek, kapısına başvurulacak yegâne mâbud O'dur.

İstiâze; sığınma, korunma, talep etme mânâlarına gelir. Nefisten, şeytandan, şeytanlaşmış insanlardan, kötülük ve şerlerden, haramlardan, günahlardan, belâdan, cezadan, cehennemden... Hazret-i Allah, hıfz-u himayesine sığınanları, engin rahmetine merhametine güvenenleri, O'na yönelenleri, O'na dayananları, yolunda olanları sever. Kapısına gelenleri boş çevirmez, kendisine iltica edip sığınanları hususi himayesine alır, muhafaza eder.

İstiâze; Allah-u Teâlâ'ya yaklaşanların vasıtası, O'ndan korkanların sarıldığı ip, suçluların barınacakları çare, musibete uğrayanların merciidir. Kalp ve ruhu şeytanın istilâsından kurtarmaya ve Allah-u Teâlâ'nın hıfz-u himâyesi altına girmeye vesiledir.

İstiâze **"Firâr-ı ilâllah"** makamıdır. Şirkten Tevhid'e, küfürden imana, zulümden adalete, nifaktan sadakate, riyâdan ihlâsa, kibirden tevâzuya, cimrilikten cömertliğe, israftan kanaate, adâvetten muhabbete, tefrikadan ittifaka, kötülükten iyiliğe, gûnahtan sevaba... kaçıp sığınmaktır.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Allah'a kaçınız!" buyuruyor. (Zâriyat: 50)

O'nun Zât-ı ulûhiyetine ilticâ edin, her işinizde O'na itimat ve teslimiyette bulunun.

Bir Âyet-i kerime'sinde ise şöyle buyuruyor:

"Allah, rızâsını arayanları onunla kurtuluş yollarına eriştirir ve onları izni ile karanlıklardan aydınlığa çıkarır, onları dosdoğru bir yola iletir." (Mâide: 16)

Allah-u Teâlâ'nın ism-i şerif'lerinden birisi de **"Mümin"**dir. İmanı ihсан buyuran, emniyet bahşeden, kendisine iltica edip sığınanları hususi himayesine alıp muhafaza eden ve huzura erdiren demektir. Emniyet ve eman kaynağı O'dur, her şey her an O'na yönelmeye, O'na dayanmaya, O'na sığınmaya muhtaçtır. Her şeyin sahibi O'dur

Âyet-i kerime'de:

"O'ndan başka bir sığınacak da bulamazsın." buyruluyor. (Kehf: 27)

Başta Peygamber Aleyhimüsselâm Efendilerimiz olmak üzere, Allah dostları bütün ibtilâlara, meşakatlere, ezâ ve cefâlara karşı Hazret-i Allah'a tevekkül etmişler, huzuru O'na sığınmakta bulmuşlardır.

Şeytan kıyamete kadar insanları iğva edeceğine yemin ettiği için, insanın etrafını çevirmekten, vesveseler vermekten bir an olsun boş bulunmamaktadır.

Şeytanın iğvâ ve saptırmalarından, vesvese ve desiselerinden Allah-u Teâlâ'ya sığınmak da bir emr-i İlâhi'dir:

"Eğer şeytandan gelen kötü bir düşünce seni dürtecek olursa, hemen Allah'a sığın!" (Fussilet: 36)

Allah-u Teâlâ'nın nimetinin büyüklüğünü ve cezasının şiddetini düşün, yardım ve korunmasına ilticâ et, istiâzede bulunmak suretiyle himayesine girmeye çalış.

"Çünkü O işiten ve bilendir." (Fussilet: 36)

Sığınmanı işitir, niyetini bilir. Lütfunun bir tecellisi olarak seni himayesine alır ve bu dileğini kabul eder.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde tekrar tekrar duâ edip yalvaran kişinin söyleyeceği lâfızlarla şeytanın iğvalarından, hile ve desiselerinden kendisine sığınmayı emir buyurmuştur:

"De ki: Rabb'im! Şeytanların vesveselerinden sana sığınırım. Rabb'im! Yanımda bulunmalarından da sana sığınırım." (Müminûn: 97-98)

Her insan daha hayatta iken noksanlıklarını gidermeye çalışmalı, her zaman için şeytanın şerrinden Allah-u Teâlâ'ya sığınarak muvaffakiyet dilemelidir.

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den; Ebu Bekir Sıddık -radiyallahu anh- Resulullah Aleyhisselâm'a *"Yâ Resulellah! Bana sabah ve akşama eriştiğimde söyleyeceğim bir kaç kelime emir buyur."* dedi.

Resulullah Aleyhisselâm:

"Ey Allah'ım! Ey gökleri ve yeri yaratan, gizliyi ve âşikârı bilen! Ey her şeyin Rabb'i ve Melik'i! Şehâdet ederim ki senden başka Mabûd-u bil-hakk yoktur. Nefsimin şerrinden, şeytanın şerrinden ve şirkinden sana sığınırım."

De ve bunları sabaha çıktığında, akşama eriştiğinde ve yatağa girdiğinde söyle."
(Ebu Dâvud)

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in bir duâlarında nefisten Allah'a sığınmışlar, bize onun ne büyük bir tehlike, ne kadar korkunç bir düşman olduğuna işaret buyurmuşlardır:

"Ey Allah'ım! Gözümü açıp kapatıncaya kadar beni nefsimi bırakma ve bana verdiğin iyi şeyleri geri alma." (Bezzâr)

"Allah'ım! Sadece senin rahmetini umarım. Gözümü açıp kapatıncaya kadar beni nefsimi bırakma. Bütün işlerimi yoluna koy. Senden başka hiçbir ilâh yoktur."
(Ebu Dâvud)

"Beni nefsimi bırakma. Eğer sen beni nefsimi bırakırsan, nefsim beni kötülüğe yaklaştırır ve iyilikten uzaklaştırır."

Binaenaleyh, nefisten ve şeytandan Cenâb-ı Hakk'a çok sığınmak lâzım...

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in sır kâtibi olan Huzeyfe -radiyallahu anh- buyururlar ki:

"Öyle zamanlar gelecek ki, o zaman sadece boğulmak üzere olan birinin yaptığı gibi duâ edenler kurtulacak." (Ebu Nuaym. Hilye)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"Güçlü bir iman ve yakîn duygusu ile bu zikr-i şerifin tekrar ve tilâvetine devam olursa, mal ve can üzerine gelmesi muhtemel olan musibet ve tehlikelerden insanı korur:

"Hasbiyallahu ve ni'mel vekil."

'Allah bana yeter. O ne güzel vekildir.' (C. Sağır)

Enes bin Mâlik -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz her zaman şöyle duâ ederlerdi:

"Ey Allah'ım! Cimrilikten, tembellikten, sefalet ve bunaklık ile geçen uzun ömürden, kabir azabından, Deccal'in fitnesinden, yaşayışta ve ölümdaki diğer fitnelerden sana sığınırım." (Buhârî)

Bu Hadis-i şerif'in mânâsı:

"Allah'ım! Nefsime fırsat verme! Bu düşmanlarıma karşı beni muhafaza buyur! Bunların her biri benim zararına çalışabilir. Bunların şerrinden sana sığınırım." demektir.

Burada nefse, şeytana, şeytanlaşmış insanlara, Deccal'e, kötü huylara fırsat vermemesi için Allah-u Teâlâ'ya sığınma vardır.

Onun Allah-u Teâlâ'ya sığınması, ümmet-i muhteremesine bir numune-i imtisaldir.

Peygamberân-ı İzâm Efendilerimiz Daima Hakk'a Sığınır Hakk'a Yönelirlerdi:

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz, Cenâb-ı Hakk'ın Kelâm-ı kadim'inde talim buyurdıkları istiâzeler ile Hazret-i Allah'a sığınır ve duâ ederlerdi:

"Allah bana yeter, O'ndan başka ilâh yoktur, O'na tevekkül ederim, O büyük arşın sahibidir." (Tevbe: 129)

"İşte benim Rabb'im olan Allah budur. Ben ancak O'na güvenirim ve yalnız O'na yönelirim." (Şûrâ: 10)

"Ey Rabb'im! Bağışla, merhamet et, sen merhamet edenlerin en hayırlısısın." (Müminûn: 118)

"Ey Rabb'im! Şeytanların vesveselerinden sana sığınırım. Ey Rabb'im! yanımda bulunmalarından da sana sığınırım." (Müminun: 97-98)

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri istiâze ile ilgili hususiyetle Felâk ve Nas Sûre-i şerif'lerini inzal buyurmuşlardır.

"Resul'üm! De ki: Ağaran sabahın Rabb'ine sığınırım!

Yaratıkların şerrinden.

Karanlığı çöktüğü zaman gecenin şerrinden.

Düğümleri üfürüp büyü yapan büyücülerin şerrinden.

Haset ettiği zaman hasetçinin şerrinden." (Felâk: 1-5)

"Resul'üm! De ki: Sığınırım insanların Rabb'ine.

İnsanların Melik'ine.

İnsanların İlâh'ına.

O sinsi vesvesecinin (şeytanın) şerrinden.

Ki o, insanların göğüslerine hep vesvese verir.

Gerek cinlerden olsun, gerek insanlardan." (Nâs: 1-6)

Allah-u Teâlâ Felâk ve Nas Sûre-i şerif'lerinde kendisine sığınmayı tavsiye buyurmaktadır.

•

Nuh Aleyhisselâm cehalet ve bilgisizlikten, sebeplere bağlanmaktan Allah-u Teâlâ'ya sığınarak ilticâda bulunmuştur.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"De ki: Ey Rabb'im! Bilmediğim bir şeyi senden istemekten sana sığınırım. Eğer beni bağışlamaz ve bana merhamet etmezsen ziyan edenlerden olurum." (Hud: 47)

Onun bu sığınişı sayesinde Allah-u Teâlâ da kendisine emniyet vermiş, hem kendisini, hem de beraberinde olanları denizin şiddetli dalgalarından kurtarmıştır.

•

Hazret-i Allah, Kur'an-ı kerim'de İbrahim Aleyhisselâm'ı ve onun Allah'a teslimiyetini, O'na yönelişini, O'na sığınmasını haber veriyor:

"İbrahim gerçekten Allah'a boyun eğen ve O'na yönelen bir ümmet idi. Müşriklerden değildi." (Nahl: 120)

Allah-u Teâlâ İbrahim Aleyhisselâm'ın ve onunla beraber olanların kimler için numune-i imtisal ve ibret olduklarını teşvik için tekrar Âyet-i kerime'sinde beyan buyuruyor:

"İbrahim'de ve onunla beraber olanlarda, sizin için gerçekten güzel bir misal vardır." (Mümtehine: 4)

İbrahim Aleyhisselâm'ın ve onunla beraber olanların Âyet-i kerime'de beyan olunan duâları kıyamete kadar darda kalacak müminlerin de duâsıdır.

"Ey Rabb'imiz! Sana dayandık, sana yöneldik, dönüş sanadır." (Mümtehine: 4)

Her işimizde sana itimat ederek senden başarı dileklerinde bulunduk, sana yönelip günahlarımızdan tevbe ettik. Ahiret âleminde dönüp varacağımız yer senin âlî huzurun olacaktır.

"Ey Rabb'imiz! Bizi inkâr edenlerle imtihan etme!" (Mümtehine: 5)

İslâm düşmanlarını üzerimize musallat etme. Dinimizi ve ırzımızı ayaklar altına almalarına fırsat verme. Bizi ellerine düşürüp sıkıntı ve azaba mâruz bırakma.

"Bizi başışla." (Mümtehine: 5)

Bilerek ve bilmeyerek işlediğimiz günahlarımızı af ediver, başkalarına gösterme.

"Ey Rabb'imiz! Yegâne galip, hüküm ve hikmet sahibi ancak sensin!"
(Mümtehine: 5)

Sana sığınan küçük düşmez, senden yardım dileyen mahrum kalmaz. Her hükmün yerindedir, her hikmetin güzeldir.

•

Yakup Aleyhisselâm evlât ihâneti ve evlât acısı ile imtihan edildi. Yıllarca yavrusunun hasretiyle yandı, acısını içinde sakladı, kimseye derdim şudur demedi. Şikâyetini sadece Sâhib-i hakiki olan Allah-u Teâlâ'ya arzetti, hiçbir zaman ümitsizliğe düşmedi.

"Artık bana güzelce sabır gerekir." (Yusuf: 18)

Buyurarak, tahammül ve ümit numunesi oldu.

Allah-u Teâlâ'ya itimadı ve tevekkülü emsalsizdi. Yalnız O'na güvenmiş, yalnız O'ndan yardım dilemişti. Bunu herkese tavsiye ediyordu:

"Ben ancak O'na tevekkül ettim. Tevekkül edenler de O'na tevekkül etsinler."
(Yusuf: 67)

•

Yusuf Aleyhisselâm Züleyha'nın kendisine musallat olup zinaya düşürmesinden endişeli olduğu bir zamanda huzur içinde:

"Allah'a sığınırım." dedi. (Yusuf: 23)

Bu gönülden gelen istiâze sayesinde Allah-u Teâlâ onu böyle bir felâkete düşmekten korumuş hem de Mısır'a vezir yapmış, din ve dünya şerefine ulaştırmıştır.

•

Allah-u Teâlâ Eyyub Aleyhisselâm'ın iyi bir kul oluşu, Hakk'a yönelip boyun eğmesi sebebiyle Âyet-i kerime'sinde meth-ü senâ etmiştir:

"Doğrusu biz onu çok sabırlı bulmuştuk." (Sâd: 44)

Başına gelen bütün ibtilâlara en güzel bir şekilde sabretmiş, hiçbir zaman şikâyetle bulunmamıştır.

"O ne iyi kul idi!" (Sâd: 44)

Rabb'ine her hâl ve ahvâlde bağlı kaldı, istikametini hiç bozmadı.

"Daima Allah'a yönelirdi." (Sâd: 44)

O'nunla tesellî buluyor, O'nunla hemhâl oluyordu.

•

Musa Aleyhisselâm, Firavun'un kendisini öldürmek için teşebbüs ettiğini duyunca, görünüşte Firavun ve hanedanına karşı çok zayıf görüldüğü halde, sebepleri yürüten Allah-u Teâlâ'ya sığındı.

Âyet-i kerime'de şöyle buyruluyor:

"Musa dedi ki:

Ben, hesap gününe inanmayan her kibirliden, benim de Rabb'im sizin de Rabb'iniz olan Allah'a sığınırım." (Mümin: 27)

Musa Aleyhisselâm'ın bu yüksek beyanını gösteriyor ki, her mümin her zaman her hususta Allah-u Teâlâ'ya sığınmalı, daima O'nun hıfz-u himayesine iltica etmelidir.

•

Ashâb-ı kehf'de güzel bir numunedir; onlar Hazret-i Allah'a gösterdikleri sıddıkiyet sebebiyle bu lütuflara nail oldular. Sıddıkiyetle iman ettiler, bu iman sebebiyle Cenâb-ı Hakk onları avucunun içine almış, içinde tasarruf bulundurmuş, yani kudret içinde yaşatmıştır.

Âyet-i kerime'de şöyle haber veriliyor:

"Onlar Rabb'lerine inanmış gençlerdi. Biz de onların hidayetlerini artırdık." (Kehf: 13)

Rabbül-âlemîn'e sığındılar, o büyük sıkıntıda Allah-u Teâlâ onları zâlimlerin zulmünden, büyük sapıklıktan kurtardı. Buldukları beldeyi terkettiler, bir mağaraya sığındılar. Yangın alevi gibi etrafı sarmış olan fitnedden kaçıp kurtuldular. Bu defa Allah-u Teâlâ, onları orada korumayı murad etti ve korudu.

Öyle korudu ki Âyet-i kerime'sinde:

"Onları bir görseydin, mutlaka dönüp giderdin ve için korkuyla dolardı." buyurdu. (Kehf: 18)

Hacer Vâlidemiz'in İman ve Teslimiyeti:

Allah-u Teâlâ İbrahim Aleyhisselâm'a Hazret-i Hacer ile İsmail Aleyhisselâm'ı Belde-i Haram'a götürmesini vahyetti.

İbrahim Aleyhisselâm Allah-u Teâlâ'nın emrine uyarak Hazret-i Hacer'i henüz süt emen İsmail ile beraber yanına aldı, Burak'a bindirerek, sahraları ve çölleri geçerek Hicaz'a götürdü. Onları Mekke-i Mükerrreme'deki Mescid-i Haram'ın yukarısına, şimdiki Zemzem'in bulunduğu yerin üst tarafındaki bir ağacın altına bıraktı. O sıralarda orada hiçbir insan yerleşmemişti ve su da yoktu. İbrahim Aleyhisselâm ana ve oğlu buraya bıraktı, yanlarında içi hurma dolu bir dağarcıkla su dolu bir kırba vardı. Oradan izi sıra geri dönerken Hazret-i Hacer arkasına düşerek:

"Bizi bu ıssız yerde bırakıp nereye gidiyorsun?" diye seslendi.

İbrahim Aleyhisselâm karşılık vermeyip yürüdü.

Hazret-i Hacer:

"Yoksa bizi buraya bırakıp gitmeni sana Allah mı emretti?" diye sordu.

İbrahim Aleyhisselâm:

"Evet, Allah emretti!" buyurdu.

Hazret-i Hacer:

"Öyle ise Allah bize yeter, O bizi korur, himayesiz bırakmaz!" dedi ve döndü.

İbrahim Aleyhisselâm kaybolarak Seniyye mevkiine varınca yüzünü bu günkü Kâbe-i muazzama'nın bulunduğu tarafa döndürdü, ellerini kaldırdı ve şöyle duâ etti:

"Ey Rabb'imiz! Çocuklarımdan kimini, namaz kılabilimleri için Beyt-i haram'ının yanında ekin bitmez bir vâdiye yerleştirdim.

Ey Rabb'imiz! İnsanların gönüllerini onlara meylettir, çeşitli meyvelerden bunlara rızık ver.

Umulur ki sana şükrederler." (İbrahim: 37)

Nitekim gönülden yapılan bu duâ icabet görmüş, Allah-u Teâlâ insanların gönüllerini onlara meylettirmiş, bu duânın bereketiyle her şeyin ürünü Allah katından bir rızık olarak zamanla oraya götürülmüş, her türlü meyve bulunur olmuştur.

Kur'an-ı Kerim'de Geçen Diğer İstiâze İle İlgili Âyet-i Kerimeler:

"Kur'an okuyacağın zaman, kovulmuş şeytandan Allah'a sığın." (Nahl: 98)

"Rabb'inin Kitap'ından sana vahyedileni oku! O'nun sözlerini değiştirebilecek kimse yoktur. O'ndan başka bir sığınacak da bulamazsın." (Kehf: 27)

"De ki: Doğrusu hiç kimse beni Allah'tan kurtaramaz ve ben O'ndan başka bir sığınak da bulamam." (Cin: 22)

"Tağut'a tapmaktan kaçınıp Allah'a yönelenlere müjde vardır. O hâlde kullarımı müjdele!" (Zümer: 17)

"Rabb'inin adını zikret ve her şeyi bırakıp yalnız O'na yönel." (Müzzemmil: 8)

"Doğrusu ben, benim de Rabb'im, sizin de Rabb'iniz olan Allah'a tevekkül ettim. Hiçbir canlı yoktur ki Allah onun perçeminden tutmuş olmasın. Rabb'im elbette doğru yoldadır." (Hûd: 56)

"Eğer şeytandan gelen kötü bir düşünce seni dürtecek olursa, hemen Allah'a sığın. Çünkü O işitendir, bilendir." (A'râf: 200)

O'na Sığınmak, O'na Dayanmak:

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Bizim uğrumuzda bizim için mücadele edenlere elbette yollarımızı gösteririz." (Ankebut: 69)

Bu Âyet-i kerime'de çok incelik var.

Allah-u Teâlâ: **"Sizin azim ve gayretiniz nispetinde yollarınızı açarım, hidayetinizi artırırım, imanınızı kemâlleştiririm."** buyuruyor.

Yolunu açmazsa göremezsin ki, hidayetini artırmazsa bilemezsin ki, imanını kemâlleştirmese bulamazsın ki.

Bu Âyet-i kerime'nin öz mânâsı şudur:

Bir mahlûkun destekçisi Hazret-i Allah olursa, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz olursa bundan daha üstün bir bahtiyarlık ne olabilir? Şüphesiz ki bu da O'nun rızâsı için O'nun uğrunda çalışana verilir.

Halisane bir niyet ve ihlâs ile Hazret-i Allah'a sığınarak, Hazret-i Allah'a dayanarak, Hazret-i Allah'a güvenerek, azim ve gayretle çalışır, mücadele ve mücadele ederse o zaman Allah-u Teâlâ: **"Yollarınızı açarım!"** buyurur.

İşleri O hallediyor şimdi. Size destek olur. Bir insanı Allah-u Teâlâ desteklerse onun işi bitmiştir. Biz şöyle duâ ederiz:

"Allah'ım sana sığınırım, Allah'ım sana yönelirim, Allah'ım sana dayanırım. Ululuğun hakkı için rızândan, istikametinden, yolundan ayırma."

Onlar, Hakk'a sığındıkları ve Hakk'a dayandıkları için Allah-u Teâlâ'nın desteği oldu. Sığınmak ayrı, dayanmak ayrı. Sığınmak; samimi olarak hulusi bir kalp ile Hazret-i Allah'a sığınır, iltica ederse destekler. Hıfz-u himayesine sığınılacak, yardım istenecek, kapısına başvurulacak yegâne mabud O'dur. Dayanmak da ona güvenmek demektir.

"Hasbiyallah ve ni'mel vekil" Allah bana yeter, yeter der. Niyeti halis, azmi çok olanı ve kendisine yöneleni Hazret-i Allah destekler...

Bir insan, Hazret-i Allah'a güvenip O'na itimat etmekle helâk olmaktan kurtulur.

Nitekim Abdullah bin Abbas -radiyallahu anh- Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in şu duâyı okuduğunu söylemiştir:

"Ey Allah'ım! Ancak sana teslim oldum, sana iman ettim, sana tevekkül ettim, sana yöneldim, ancak seninle düşmana karşı mücadele ettim."

Ey Allah'ım! Beni dalâlete düşürmenden senin izzetine sığınırım. Senden başka hiçbir ilâh yoktur. Ölmeyen, diri ancak sensin, cinler ve insanlar ölürler."
(Müslim: 2717)

Her an Sığınma Her an Münacât:

İyi, güzel, hayırlı ameller işlemeye gayret edin. İyi ameller işlemek için de Hazret-i Allah'a münacât edin. Bunun için en güzel bir çare var.

Enes -radiyallahu anh- buyurur ki;

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şu duâyı çok yapardı:

"Ey kalpleri çeviren Allah'ım! Kalbimi dinin üzerine sabit kıl!" (Tirmizî: 2141)

Abdullah bin Amr bin el-Âs -radiyallahu anhümâ-, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in şöyle duâ ettiğini haber vermişlerdir:

"Ey kalpleri çeviren Allah'ım! Kalplerimizi senin taatına çevir!" (Buhârî)

Bunlar kurtuluş çareleri. Çünkü Cenâb-ı Hakk seni ayarlayacak ki sen gideceksin. Sen kendi ayarında gidemezsin. Herkesin bir ayarı olduğu gibi, **"Yâ Rabb'i beni sen ayarla!"** diyorsun. Rabb'im beni sen ayarla!.. O ayarladığı zaman nereye gidersin?

O'ndan O'na ulaşırsın. Yani O'nun ile O'na... **"Bir elçi gönderdi, kendisiyle kendisine!"** budur. Gönderiyor ama O gönderiyor. O'na ulaştırıyor, işte o kadar. Ah bu ne güzel şeydir. O hıfz-u himayeye alır, O korur. Tasarruf-u ilâhiyeye alır, O yürütür. O zaman yürümek kolay. Çünkü muhafaza ediyor. Ve bu muhafaza her an içindir.

Çünkü Resulullah Aleyhisselâm Efendimiz:

"Ey Allah'ım! Bana hidayetimi ilham et. Beni nefsimin şerrinden koru." buyurdular. (Tirmizi)

Her an bir sığınma, her an bir münâcât. Çünkü nefis araya girmesin, girer. Allah'ım şerrinden korusun. Hazret-i Allah, her şeye kâdirdir, merhametlilerin en merhametlisidir. Günahı siler, sevap yazar. Karayı siler, nur yapar. Yeter ki sen senliğini bil, O'na sığın ve münâcât et! Ama münâcât etmesini bil!

Abdullah bin Abbas -radiyallahu anhümâ- buyurur ki;

Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-in duâlarından birisi de şu idi:

"Allah'ım! Kalbimde bir nur kıl, gözümde bir nur kıl, kulağımda bir nur kıl, sağımda bir nur, solumda bir nur, üstümde bir nur, altımda bir nur, önümde bir nur, arkamda bir nur kıl. Beni nur eyle!" (Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 2146)

Sağdan, soldan, üstten, önden, arkadan gelecek şeylerden beni koru, nur et beni! Gelecek bu havalardan beni muhafaza eyle. Çünkü O nur ile koruduğu zaman o nuru şeytan delemmez.

Allah-u Teâlâ sevdiği kulunun önüne, sağına nur halkeder. O nur aslında dünyada husule gelir. Dünyadan ahirete intikal eder. Gaye nur olabilmek.

Allah'ım cümlemizi nur etsin. Nur ederse kabirde toprak çürütmez. Ahirete nur olarak çıkarır, cehennem de yakmaz.

Ebu Zerr-i Ğifârî -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şerif'lerinde Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

"Allah bir kula hayır murad ettiği zaman, onun kalbinin kilidini açar. Onun kalbinde yakîn ve sıdk hasıl eder. Onun kalbini, içine girenleri koruyan bir muhafaza kabı kılar ve o kimsenin kalbini selim, lisanını sâdık, ahlâkını müstakim, kulağını işitici ve gözünü de görücü kılar." (Râmuz el-Ehâdis)

"Onun kalbini, içine girenleri koruyan bir muhafaza kabı kılar." buyuruluyor.

O kılıfa giren kurtulur. Hayatta veya mematta kim ki o gönüle girmişse ona yeter.

O muhabbet kılıfının içine giren kurtulur. Çünkü onlar kılıf gibidir. Burada olalım, burada ölelim. Dışarı sîfat. Onun âfat oluşu, helâl lokmanın olmayışı, nefis ve arzusu ile yaşama isteği, Hakk yolundan çıkış.

İmâm-ı Rabbânî -kuddise sirruh- Hazretleri:

"O zâta, o kutb-u irşâda inanan ve sevenler, ona teveccüh etmeseler de, Allah-u Teâlâ'nın zikrinden hâlî olsalar dahi, yalnız bu sevgileri sebebiyle irşad ve hidayet nûruna kavuşurlar." buyuruyor. (260. Mektub)

Yâni; **"Ona muhabbet kâfidir."** diyorlar.

"Hazret-i Allah onu sevdiği için, onu seveni de sever!" demektir.

"Ben onu seviyorum, onu seversen ben de sizi severim."

Mühim olan Hazret-i Allah'ın sevgisidir. Bırak ötesini...

İsmail Hakkı Bursevî -kuddise sırruh- Hazretleri ise şöyle buyuruyorlar:

"Hatm'ül-evliyâ'ya muhabbet eyle, tâ ki bununla dahi şefaate muhtaç olmayasın." (Kitâb'ün-Netice)

O, onun vekili olduğu için, ona yapılan muhabbet Resulullah Aleyhisselâm'a yapılan muhabbet gibidir. O şefaate ettiği gibi, Allah-u Teâlâ'nın izniyle o da şefaate eder.

Allah'ımız nurumuzu artırsın, nurumuzu tamamlasın, cümlemizi nur eylesin, nûrun alâ nûr eylesin.

Allah-u Teâlâ'ya Sığınma Nedir? Nasıl Olur?

Allah-u Teâlâ'nın öyle kulları vardır ki, onlar O'nun hıfz-u himâyesindedir ve tasarruf-u ilâhîsindedir. Onlar Rabbül-âlemîn'e sığınmışlardır. Onlar mahfuzdurlar ve Rabb'i iledirler.

Daha dünyada iken:

"Onlar sıdk makamında, kudret ve kuvvet sahibi hükümdarın huzurundadırlar."
(Kamer: 55)

Âyet-i kerime'sinin sırrına mazhardırlar.

O almış onları. Hem hıfz-u himâyesindedir, hem de dilediği zaman huzuruna çeker. Her zaman değil de dilediği zaman.

Hazret-i Allah'a sığınma nasıl olur?

Farz-ı muhal ki sen bir tulumun içine girdin, her tarafını kapattın, tulumda nefes alıyorsun.

Bu sığınma da aynı bunun gibidir. O Allah-u Teâlâ'nın hıfz-u himâyesine girmiştir, O'nunla nefeslerini almaktadır. Bu, bilinmeyen bir mevzudur. Burada sizin anlayacağınız tabiri ve temsili kullanıyorum.

O kişi, o anda kabre girmiş gibidir, dış âlemle her türlü ilgisi kesilir. O'na sığındığı zaman O'nunla hemhâl olur, O'nunla nefes alır ve O'nun ilhamı ile konuşur.

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri Hadis-i kudsî'de buyurur ki:

"Sonra ben yüzümle onlara yönelirim. Yüzümle yöneldiğim bir kimseye neyi vermek istediğimi, herhangi bir kimsenin bileceğini mi sanırsınız?"

(Allah-u Teâlâ devamlı şöyle buyurdu):

"Onlara ilk vereceğim şey nûru kalplerine akıtmaktır. İşte o zaman ben onlardan haber verdiğim gibi, onlar da benden haber verirler." (Hâkim)

O anda ne hitap edeceğini, kalbine neyi ilham edeceğini, ne duyurmak istediğini, nasıl bir şey akıtacağını, ne nur vereceğini ancak O bilir. Şimdi bu bir hususiyet oldu.

Allah-u Teâlâ bir ilham verir, o ilham kitap yazar.

Bu hususta bir temsil arzedelim:

"Ki o, insanların göğüslerine hep vesvese verir." (Nâs: 5)

Âyet-i kerime'sinde buyurulduğu üzere şeytan insana bir iğvâ verir ve gider, kalpte kuruntusu kalır. Onun o iğvâsı insanı oyalar durur.

Şeytan ki bunu yapıyor, insanı yaratan Allah-u Teâlâ ilham verdiği zaman neler olur? O nuru kalbe indirdiği zaman o kalp nurlanır, o nur ışığı ile hakikat görülür. Bu Rahmânî ilham, şeytânî iğvâyâ hiç benzemez.

Rahmânî ilham ilâhî bir lütuftur ve Hadis-i kudsî'de buyurulduğu üzere Allah-u Teâlâ'nın yüzü ile yöneldiği kimseye mahsustur, başka kimseye değil. Bunlar Allah-u Teâlâ'nın hususiyetine aldığı has kullarıdır.

Tek kelime ile o, o anda Hakk iledir.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"Benim Allah ile öyle vaktim olur ki, oraya ne yakın bir melek sızabilir, ne nebi ne de resul sokulabilir." (K. Hafâ)

Bu, budur işte. Bu, yalnız Resulullah Aleyhisselâm'ın vekillerine mahsustur. Onun vekili olduğu için bu hâle mazhar olurlar.

O sığındı, kabın içine girdi, dünya ile ilgisini kesti. O hıfz-u himayededir, artık oraya hiçbir şey giremez. Bu esrâr-ı ilâhî'ye yalnız o mazhar olur.

Hıfz-u himayede olduğu için, tasarruf-u ilâhîdedir. Onun ile harfsiz-hurufatsız, murad ettiği şekilde perde arkasında konuşur.

Yani istediğini ona ilham eder. Rabbisi kalbine neyi ilham ederse bilir. Onun kalbine akıttığı, duyurduğu şeyi de ondan başkası bilmez. Bu esrâr-ı ilâhî onlara mahsustur.

Hazret-i Allah'a Hicret:

Cenâb-ı Hakk Âyet-i kerime'sinde İbrahim Aleyhisselâm'ın şöyle buyurduğunu haber vermiştir:

"Doğrusu ben Rabb'ime hicret ediyorum. Çünkü O, çok güçlü ve hikmet sahibidir." (Ankebût: 26)

İbrahim Aleyhisselâm bu beyanı ile; her şeyden arınıp tam bir hulûs ve teslimiyetle Allah-u Teâlâ'ya yöneldiğini, hedefini belirleyenin, kendisine yol gösterenin Allah-u Teâlâ olduğunu, Rabb'inin uğrunda vatanını terk edeceğini, O nereye götürürse oraya gideceğini belirtmiş, nihayet yurdunu ve kavmini küfürleri sebebiyle Allah için terketmenin mükâfatını görmüştür.

Şimdi bu Âyet-i kerime'nin; bâtını, ledûni manalarını arz edelim:

Dünya bir imtihan sahnesidir, ya ebedî saadet, ya ebedî felâket. Dünya ve içindekiler Hazret-i Allah'a kulluk yapmaya, yolunda yürümeye mani olmamalıdır. İnsan her zaman Hazret-i Allah'a yönelik olmalı, emir ve nehiyelerini seve seve yapmalıdır. Nefis var, şeytan var amma insan Hazret-i Allah'a kulluk yapmalı, Hazret-i Allah'a sığınmalı, Hazret-i Allah'a dayanmalı ve güvenmelidir. Dünya ve içindekileri kalbine sokmamalıdır.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"İnsanın gönlünü çeken kadınlar, oğullar, yığın yığın biriktirilmiş altın ve gümüşler, salma ve güzel atlar, sağmal hayvanlar ve ekinler sevgisi insanlara hoş gösterildi. Bunlar dünya hayatının geçici birer menfaatıdır.

Oysa gidilecek yerin güzel olanı Allah katındadır." (Âl-i imrân: 14)

Bunlar sizi meşgul etmesin. İmtihandasın unutma!..

O'nun katındakiler güzeldir. O'nun rızâ ve hoşnutluğunu kazanırsan ebedî saadet ve selâmetini lütfeder. Kendine bir sor? Gönlünün sultanı kim? Nazargâh-ı ilâhi olan kalbini; suretlerle, muhabbet ettiğin şeylerle mi doldurdun? Muhabbetullah'tan gayri her türlü muhabbet Hakk'a ulaşmak için birer engeldir, çengeldir. Hazret-i Allah'a ulaşmaya mânidir.

Âyet-i kerime'de:

"Herkesin yöneldiği bir yönü (kiblesi) vardır." buyuruluyor. (Bakara: 148)

Kâbe-i muazzama müslümanların kiblesidir. Gerçekten iman edenler kalplerini oraya çevirmiştir.

Âyet-i kerime'de her ne kadar Kâbe-i muazzama görünüyorsa da, kişinin Allah-u Teâlâ'nın hükmüne uyup uymadığına bakılır. Resulullah Aleyhisselâm'ı gönlüne alan, onu gönlünde bulan kurtulmuştur. Kalbinde Hazret-i Allah olursa, dünyada da O'nunlasın, kabirde de O'nunlasın, mahşerde de O'nunlasın, cennette de O'nunlasın.

Mevzuyu biraz daha açalım:

Ömer bin Hattab -radiyallahu anh-den rivayetle Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-Efendimiz şöyle buyuruyorlar:

"Ameller niyetlere göredir. Herkesin niyet ettiği şey vardır. Bu nedenle kimin hicreti Allah'a ve Resul'üne ise O'nun hicreti Allah ve Resul'üne olur.

Kimin hicreti elde edeceği bir dünyaya ve evleneceği bir kadına olursa, onun hicreti hicret ettiği şey için olur." (Buhârî, 50)

Bu Hadis-i şerif çok mühim. Kimin niyeti Allah ve Resul'üne hicret etmek ise o Rahman'ın yolundadır. Kimin niyeti dünya, kadın ise o şeytanın yolundadır. İman buradan kayıyor; para, mülk, kadın. Üç yerden imanı değiştiriyor.

"Kibleleri hanımları olacak."

Hadis-i şerif'inde beyan buyurulduğu üzere kibleye yöneliyor, fakat onun kalbi Hakk'tan gayrı şeylerle, mâsivâ ile dolmuş. Hanımı var, serveti var, malı var. Kalıbı namazda, gönlü başka yerlerde. Bu gibi kimseler Hakk'ı nasıl bilebilir, nasıl görebilir?

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Tâğüt'a tapmaktan kaçınıp Allah'a yönelenlere müjde vardır. O halde kullarımı müjdele!" (Zümer: 17)

Tâğüt'tan kaçınmaktan maksat, Tâğüt'u reddetmek ve inkâr etmek demektir. Allah-u Teâlâ'ya yönelmek ise iman etmek demektir.

Her milletin Tâğüt'u; Hazret-i Allah ve Resul'ünün emrinden başka neye ve kime uyuyorlarsa odur. Allah yolundan başka hangi yolu takip ediyorlarsa, tâğüt odur.

Tâğüt bir yerde bir tane olabildiği gibi, işbirliği içinde birden fazla da olabilir, açığı da, gizlisi de, görünürü de, görünmezi de vardır. Hülâsa olarak, Allah'tan mâdâ ilâh edindiğin her şey, kalbinde putlaştırdığın ne ki varsa tâğüttur, cehenneme götürür.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

"Allah, hiç kimsenin göğsünde iki kalp yaratmamıştır." (Ahzâb: 4)

O'nun bulunduğu kalpte nefis ve mâsiva yaşamaz, O'nun bulunmadığı bir kalpte her şey bulunur amma O bulunmaz.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyururlar:

"Dünyaya muhabbet, büyük günahların en büyüğüdür." (Deylemî)

Su geminin içine girerse batar. Altında olursa gemiyi yüzdürür. Dünya muhabbeti kalbe girdi mi batırır.

Herkes, "*İnandık!*" diyor; kimi menfaati için, kimi dünya için, kimi nefsi için, kimi imamı, önderi için, hükm-ü ilâhiyi arkaya atıyor, dinden çıkıyor; oluyor münafık...

Burada bir Hadis-i kudsî meydana çıkar:

"Benim cinlerle ve insanlarla önemli bir hadisem var! Ben yaratıyorum, benden başkasına ibadet ediliyor! Ben rızıklandırıyorum, benden başkasına şükrediliyor." (Taberânî)

Burada Cenâb-ı Hakk kuluna hitap ediyor:

"Ben yaratıyorum, benden başkasına ibadet ediliyor! Ben rızıklandırıyorum, benden başkasına şükrediliyor."

Dikkat edin Cenâb-ı Hakk gadaba gelmiş. **"Önemli bir hadisem var!"** Yani; **"intikam alacağım!"** buyuruyor.

Allah'ım bizi onlardan etmesin.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyuruyorlar:

"Dünyada garip, yahut yolcu gibi ol, nefsini ehl-i kuburdan (kabirde imiş gibi) say!" (Tirmizî)

Kabir hayatını yaşa. Çünkü bugün üstte, yarın alttasın. Burası misafirhane, burası bir otel. Senin evin orada. Fakat kabir hayatını yaşayabilmek için insan kendi nefsini ona göre yetiştirecek, daima kabirde olduğunu düşünecek. Dünyada ehl-i kubur haliyle yaşarsan orada ona ölüm yok. Niçin? Dünyada kendini orası için hazırlamış.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz;

"Kabir ya cennet bahçelerinden bir bahçe veya cehennem çukurlarından bir çukurdur." buyuruyor. (Tirmizî)

Bugün üstte, yarın evimdeyim. Acaba oradaki durumum ne olacak diye muhasebesini yapacak. Nefsini de öldür, azdırma. Yarın kabirdesin, oradaki halin ne olacak? Şimdiden hesabını, kitabını yap!

Bir insan, Hazret-i Allah'a çok samimi olacak. Hazret-i Allah'tan çok korkacak. Hazret-i Allah'ı çok sevecek. Boynun bükük, gözün yaşlı, gönlün Hakk'ta olacak. Amma çoluk çocuğa bağladığın zaman o bağ çözülüyor.

Nefis en büyük düşman.

Hâdis-i şerif'te:

"En şiddetli düşmanın, iki yanın arasındaki nefisidir." buyuruluyor. (Beyhakî)

Onunla mücadele etmek gerek, o kâfirdir. Onu müslüman etmek zor amma yavaş yavaş dereceleri aşmak gerek.

"Mümin-i kâmil olanlar, Allah katında bazı meleklerden de efdaldir." (İbn-i Mâce)

Nasıl oluyor? Nefsin sayesinde. Nefisle mücadele sayesinde insan melekleri de geçebilir.

İnsanda nefis var, şeytan var, dünya var, arzular var, bunların hepsi imanı tehdit ediyor. Allah'ım muhafaza buyursun! En büyük mücadele nefisle, onunla terakkiyat mümkün oluyor.

"Ben Rabb'ime hicret ediyorum." Âyet-i kerime'sindeki ledunî manaya gelince;

Hicret; küfür diyarından, İslâm diyarına olur. İnsan her şeyini bırakıp başka bir memlekete hicret ediyor da her türlü varlığından sıyrılıp Hazret-i Allah'a gitmek, O'na kavuşmak isterse, O da onu çekerse esas hicret bu oluyor.

Ahlâk-ı zemimeden, ahlâk-ı hamideye hicret; sıfat-ı hayvaniyeden, sıfat-ı insaniyeye hicret. İnsân-ı kâmile hicret. Varlıktan yokluğa, yokluktan hiçliğe, hiçlikten fenâyâ, Fenâfillah'a hicret...

Varlığını atacaksın ki Var'ı bulasın.

Varlığını ifna et ki, Var'a kavuşasın. Varlığından zerre kadar kalırsa Var'a manidir, perdedir. Hiç olduğuna, üzerindeki varlığın Sahib'ine ait olduğuna kendisi inanırsa ve inandırmaya çalışırsa mahviyet üzeredir. Her varlık Hakk'a perdedir. Gerçekten hem Hakk'a ulaşmaya hem de görmeye manidir.

Vücut denilen kafesten kurtulacaksın ki hiçliğe ulaşacak ve Hazret-i Allah'a varacaksın. Kalıp, vücut bir kafestir. Ruh ulvidir, sufli cesede kapanmıştır. Hazret-i Allah ruhu kendisine çektiği zaman dünyanın; aile, çocuk, vücut hiçbir hükmü kalmaz.

Yılanın derisinden soyunduğu gibi varlıktan soyunmak gerekiyor. Eğer sen soyunursan, Hazret-i Allah seni giyindirir. Takvâ elbisesi giydirir, edeb-hayâ elbisesi, ilim-irfan elbisesi giydirir. Artık sen, O'nun elbisesini taşırsın. Dünyada da o elbise ile, mahşerde de o elbise ile gezersin.

Madem ki bununla bu kadar saâdet elde ediliyor. Öyleyse bir an evvel varlık-benlik elbisesinden soyunmamız gerekiyor. O'nu bilmek, O'ndan bilmek. Fakat O'nu bilmek için O'na yakın olmak lâzım. O'na yakın olunca O bize daha yakın olur. Vaktaki varlığı atarsak altından O çıkar.

"Şu çıkar gayeyi gönülden taht-ı celil eyle."

İnsan varlıktan soyunursa, gönülde var olanları atarsa, Var'ı bulduğu zaman meğer O imiş. İyilik de O'ndan, ihsan da O'ndan, ikram da O'ndan, hepsi O'ndan. Şimdi bunun en büyük fazileti O'nunla olmak.

Bir insanın gerçekten yaratılışı bir damla kerih sudur. O suya, o pisliğe inmesi lâzımdır. Bütün vücudun ifna olup, yok ve hiç olduğu zaman, Allah-u Teâlâ dilerse O'nun göstermesi ile azâmet-i ilâhiyi görür. Azâmet-i ilâhi'yi görünce kendisinin bir zerre hakir olduğunu görür ve bilir. Vahdet-i vücud bundan sonra başlar.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde:

"Rabb'imle bildim." buyurmuşlardır.

Yaratılışı olan bir damla meniye indiği zaman, âyân-ı sâbitesini gördüğü zaman, Allah-u Teâlâ'nın tecellisi husule geldiği zaman bir de bakar ki yalnız O var. Vücut da O, mevcud da O...

"Firâr-ı İlâllah"ın Sırrı:

Hazret-i Allah ile olmaya, Allah'tan gayrısını dünya bile olsa zerre kadar görmemeye **"Firâr-ı ilâllah"** denir. Hazret-i Allah'a doğru koşmak. Hazret-i Allah'a kaçmak, Hazret-i

Allah'ı tercih etmek demektir. Allah-u Teâlâ ile olmak demektir. Başına gelen her şeyde Hazret-i Allah'a sığınıp, kimseye istinad edilmeyecek.

Bütün dünya bir elbise olsa, onu da ziynetiyle, her şeyiyle sana verip giydirmek isteseler, ondan aslandan kaçır gibi kaçır Allah-u Teâlâ'ya sığınırsan "**Firâr-ı ilâllah**"tasın. Gönlün bir zerre dahi olsa orada kalırsa orada değilsin. İşin özü budur.

Bu ölçü, Yaratan ile yaratılanların bir mihengidir, kişinin derecesi burada belli olur. Bu husus lâf işi değildir, buraya hiçbir düşünce de giremez, hiçbir kimse de giremez. Hükümsüz olan şeyin ismi olmaz ki hükmü olsun.

Şimdi biraz daha izah edelim:

Dünya ve içindekiler cazibelidir, kişiyi cezbeder. Fakat Allah-u Teâlâ'nın nuru, lütfu daha caziptir. O cezbe ile çekerse ötekiler hükümsüz kalır. Yumurta çok kıymetlidir amma civciv çıkıncaya kadar. Civciv çıkınca geriye kabuk kalır. İşte, O cezbe ile çektiği zaman dünya ve içindekiler bir kabuk gibi kalır.

Civciv yumurtadan çıktığı zaman nasıl ki yumurtanın hükmü kalmıyor ise, Allah-u Teâlâ kişinin ruhunu kendisine çektiği zaman da dünyanın, ailesinin, çocuğunun, vücudunun dahi o anda hiçbir hükmü kalmaz.

Kalıp, vücut bir kafestir. Ruh ulvî olup sufli olan ceset içine kapanmıştır. İşte firâr-ı ilâllah'dan gaye Hazret-i Allah olup O'na yönelmek, Hazret-i Allah'a kaçmaktır. Burada dünya, hanım, çocuk, kalıp, vücut, gaye değildir. Hiçbir şey görülmez. Görür gibi görünür amma gönül onlarda değil, O'ndadır. Artık onun Hakk ile irtibatı vardır; cesedi ile dahi olmaz, olmak da istemez. Ancak nefis ruhun bineği olduğu için, insan cesedini taşımak mecburiyetindedir. Taşımak için de rahata, istirahatata, yemeye, içmeye ihtiyacı vardır. Yoksa ruh onlara da muhtaç değildir, nefis muhtaçtır. Şimdi burada nefis ile ruh ayrılmış oldu. Ruh bunların hiçbirisine muhtaç değildir, nefis muhtaçtır.

İşte nefis ile ruh, muhabbet-i ilâllah ile firâr-ı ilâllah ile ayrılmış olur.

Ledunî yolun içyüzü budur. Yani Hakk ile hallenmek demektir. Gönlün bir zerre dahi olsa orada kalırsa orada değilsin. İşin özü budur. Yaratan ile yaratılanların mihengidir.

En Büyük Düşman; Nefis:

Nefsin tabiatında şehvete, günaha ve kötülüğe meyil vardır. Gücünü hep o yönde kullanır. Onun özelliği böyle olduğu için, insanoğlu sırf kendi nefisine kalırsa, her türlü fenaliğe sürüklenir.

Ukbe bin Âmir -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Vallahi ben, vefatımdan sonra Allah'a şirk koşmanızdan korkmuyorum, fakat nefislerinize uyanızdan korkuyorum." (Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 661)

Tahribatı dış düşmandan daha büyüktür. Eğer dizginlenmezse Allah-u Teâlâ'nın koyduğu hudutları aşar, gayesine ulaşır. Bu hudutları aşan kimse, kendisini uçurumdan attı demektir.

Bir Hadis-i kudsi'de:

"Nefsine düşman ol. Çünkü o bana karşı düşmanlık ve harp ilân etmiştir." buyuruluyor.

Kişi onun hakkını ona vermeli ve yoluna devam etmelidir. Ve fakat onun arzusuna kapılmamalıdır.

Nefis her iyiliğe engel olmak isteyen, her kötülüğün kapısını açan arkadaştır. Kişinin bu dünyada da arkadaşıdır, kabirde de arkadaşıdır, mahşerde de arkadaşıdır, cennette ve cehennemde de arkadaşıdır.

Nefsin arzu ettiğini yapmamakla muvaffak olunur. Nefsin arzusu ile Hakk yoluna giderken dahi, kişinin arkadaşı nefistir ve şeytandır.

Nefis nuru çamurla örtmek ister. Uykudan uyanınca, çamur kalkınca kendisini görür.

Nefis yedi başlı bir ejderdir. Haset, riyâ, kin, kibir, şehvet, gadap, yalancılık... gibi hayvânî sıfatlardan hangi sıfatta kişiyi yakalarsa, onu alır cehennemde ortasına kadar götürür.

Nefsin Islahı:

Allah-u Teâlâ müminlerin en önce kendi nefislerini düzeltmek için uğraşmalarının gerektiğine dâir Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Ey iman edenler! Siz kendi nefislerinizi ıslah etmeye bakın. Siz doğru yolda buldukça yoldan sapanların size zararı olmaz." (Mâide: 105)

Size düşen kendinizi düzeltmektir ve nefsinizi ıslah etme yükümlülüğünüzü yerine getirmektir. İsyanlara dalmaktan, ısrarla günah işlemekten korunun. Nefislerinizi ıslah yolundan ayrılmayın. Size hidayet erişince, sapıklığa düşenlerin sapıklıkları size zarar vermez. Onların zarar ve mesuliyetleri sırf kendilerine âit kalır.

"Hepinizin dönüşü Allah'adır. O zaman yaptıklarınızı size haber verecektir." (Mâide: 105)

Bu ilâhî beyan doğru yolu bulanlara bir mükâfat sözü, sapıklığı tercih edenlere bir tehdittir.

Allah-u Teâlâ diğer Âyet-i kerime'lerinde şöyle buyuruyor:

"Nefsini tertemiz yapıp arındıran felâh bulmuş kurtulmuştur."

Onu kirletip örten kişi ise ziyana uğramıştır." (Şems: 9-10)

Nefsini günahlardan temizleyip takvâ ile terbiye etmek suretiyle feyizlendiren kimseler gerçek kurtuluşa ermişlerdir.

Ebu Zerr-i Gıfârî -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şerif'lerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

"En iyi cihad, insanın kendi nefsânî arzularıyla Allah rızâsı için yaptığı cihaddır." (Câmiu's-sağîr: 1247)

Gerçekte insanın nefsini temizlemeye çalışması, nefsin arzularına karşı kendini tutma hususunda sabretmesi ve kendini buna zorlaması; sonunda faydası kendisine âit olan bir vazifedir.

Allah-u Teâlâ bir Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Kim mücahede ederse kendi öz nefsi için mücahede etmiş olur." (Ankebût: 6)

Ecel gelinceye kadar bu uğurda çalışıp çabalayan, fitnelere, imtihanlara göğüs geren kimse, sırf kendi hesabına ve kendi menfaatine çalışıp çabalar.

"Şüphesiz ki Allah bütün âlemlerden müstağnidir." (Ankebût: 6)

Kullarının itaatine ve cihad etmelerine ihtiyacı yoktur. Hiçbir şeye ve hiçbir kimseye muhtaç değildir. Cihadı ancak onlara lütufta bulunmak ve bol mükâfat kazanmalarını sağlamak için emretmiştir.

Nefsinin her isteğini yapan kimse cehenneme düşer. Nefsin istemediği kulluk ve fedakârlıkta bulunanlar ise cennete girerler.

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyuruyor:

"Cehennem nefsin istekleri ile, cennet de nefsin hoşlanmadıkları ile örtülüdür." (Buhârî. Tecdîd-i sarîh: 2035)

İnsan, tuzaktaki daneyi görüp ona yaklaşan kuşa benzer. Kuş danenin arkasında kendisini bekleyen tehlikeyi görmediği için tuzağa düşer. İnsan nefsinin arzularına uyarsa, sürüklenmekte olduğu cehennemi göremez.

Abdullah -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şerif'lerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyuruyorlar:

"Cennet sizin her birinize ayakkabısının bağından daha yakındır. Cehennem de böyledir." (Buhârî. Tecdîd-i sarîh: 2036)

Nefsin esaretinden kurtulamayan insan, yaşayan ölü gibidir. Dünyaya niçin geldiğini, nereye gideceğini bilemez. İki günlük ömründe sermaye toplayamadan gider.

Nefisle Mücadele ve Çok Sığınmak:

Bu noktada mühim bir incelik vardır. Ruh ne kadar kuvvet bulursa bulsun, kişi bu tecelliyâtı Allah-u Teâlâ'nın lütfundan olduğunu bildikçe muhafazadadır. Kendisinden bilirse helâk olur, yahut o an için bırakılır. Allah-u Teâlâ nefesine ruhsat verir ve musallat eder. Ruhsat nispetinde musallat olur, müsâde edilmezse yine bir şey yapamaz. Bu noktada Allah-u Teâlâ'ya nasıl sığınmak ve merbudiyet kurmak gerektiğini, kişinin bırakıldığı anda düşmanın kendisini istilâyâ hazır olduğunu belirtmek istiyoruz.

Âyet-i kerime'de:

"Eğer Rabb'inden bir işaret görmemiş olsaydı, belki Yusuf da ona kastetmiş gitmişti. Böylece biz ondan kötülüğü ve fuhşu bertaraf ettik. Çünkü o bizim ihlâslı kullarımızdandı." buyuruluyor. (Yusuf: 24)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in bir duâları şöyledir:

"Beni nefsim bırakma! Eğer sen beni nefsim bırakırsan, nefsim beni kötülüğe yaklaştırır ve iyilikten uzaklaştırır."

Mücadele etmek suretiyle Allah-u Teâlâ'ya sığınmaktan başka kurtuluş çaresi yoktur. Kişinin son gayretiyle mücadele ve mücadelesini yapması, sonra da yapamadığını anlayıp Allah-u Teâlâ'ya sığınması gerekir. İşte nefisle mücadele budur.

Âyet-i kerime'de:

"Nefis olanca şiddetiyle kötülüğü emreder." buyuruluyor. (Yusuf: 53)

Nefsi size şöyle tarif edeyim:

"Nefsimin küçücük olduğunu gözümle görsem -ki Allah-u Teâlâ dilediğine gösterir-, bu küçük nesne bin parçaya ayrılrsa, bir parçasından Allah'ıma sığınırım. Değil binde birinden, tozundan Allah'ıma sığınırım. Çünkü onun şerrinden ve hile-i desiselerinden beni ancak Rabb'im kurtarır."

İmran bin Husayn -radiyallahu anhümâ-dan rivâyete göre, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şu duâyı talim buyurmuştur:

"Ey Allah'ım! Bana hidayetimi ilham et. Beni nefsimin şerrinden koru." (Tirmizî)

Nefsi terbiye etmek için birinci plânda ölümü çok anmak ve çöl yolculuğuna çıkacak olan bir insanın bu tehlikeli yolculuktan başka bir şey düşünmediği gibi düşünmek lâzımdır.

Şu kadar var ki lütf ancak Allah-u Teâlâ'dan gelir. Kişi helâl lokma yemeye dikkat ederse, ihlâs ile ibadetlerine devam ederse, nefsinin arzu ettiği şeyi yapmayıp, arzu etmediği şeyi tercih ederse, merdivenden yukarıya çıkmaya başlar. Tarikat merdivenlerine bu üç şeyle çıkılır. Bütün bunlar ilâhî lütuftur, O verecek ki sen yürüyeceksin. Merdivene basa basa çikarsın.

Ruh ve nefis iki ordu gibidir, devamlı harp halindedirler. Hangi taraf ne kadar alırsa orası onundur. Hepsini alırsa işgal eder, diğerini esir alır.

Ruh iyiliğe meyyaldir, nefis kötülüğe meyyaldir. Hangisi beslenirse o iktidara geçer. İşimiz rızâ olsun, nefsimiz değil, ruhumuz doysun.

İmâm-ı Rabbânî Hazretleri de nefsi şöyle tanıtır:

"Bütün fesadın kaynağı nefs-i emmaredir. O zâtî bir hastalıktır, öldürücü bir zehirdir. Kulluk makamına zıttır." (Mektubât. 440. Mektup)

"Şeytanın hilesi çok zayıftır. Ne yapıyorsa, düşman olan nefsin ona yardım ve yataklık yapması ile yapar. Gerçekte bizim belâımız ruhlarımızın da düşmanı olan nefs-i emmare'dir. Bu hasis düşmandan başka kendine düşmanlık yapan hiçbir şey yoktur. Hariste olanlar ne yapıyorsa onun yardımı ile yapmaktadırlar."

Öyleyse yapılması gereken şey nefsin başını kesmektir. Ona boyun eğmekten kaçınmaktır." (445. Mektup)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

"En şiddetli düşmanın iki yanın arasındaki nefsidir." (Beyhakî)

Nefis öyle bir mahlûktur ki, zâlimdir, kâfirdir, Allah-u Teâlâ'ya bile karşıdır. Gaye bu kâfiri müslüman etmektir. Nefisle mücadeleden maksat da budur, yani nefsi tortularından süzmek, hülâsasını meydana çıkarmak ve insanî nefis hâline getirmektir.

Nefsin her bir arzusu bir put mesabesinde. Süflî nefsi, his ve meyillerinden arındırıp tezkiye etmedikçe kişi nefsin putlarına tapmaktan kurtulamaz.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Gördün mü o hevâ ve hevesini ilâh edinen kimseyi?" buyuruyor. (Furkân: 43)

İnsanlar nefislerinin hevâ ve heveslerine tâbi olunca nizam ve intizam bozulur, hayatın gerçeklerinden uzaklaşılır.

Tarikât-ı âliye'deki nefis terbiyesine en güzel misal, yünlerin halı hâline gelmesidir.

Çok uzak yerlerden getirilen kirli ve karışık yünler evvelâ kazanlarda yıkanıp temizlenir. Sonra çeşitli taraflardan geçerek didik didik olur, tel tel ayrılır ve iplik hâline gelir. Benliği tamamen gider, renk renk boyandıktan sonra istenilen şekilde yumak olur.

Halı olabilmesi için de, bir dekoratörün kâğıda çizdiği dekorlar üzerinde renklerine ve ölçülerine göre yerleştirilmesi gerekir. Nihayet tezgâhlarda dokunarak bu ipliklerden en güzel halılar meydana gelir.

Daha önceleri üzerine bastığımız zaman ayağımıza dolaşan o kirli yünler, şimdi artık basmaya kıyamadığımız nâdide birer halı olmuştur. Hiç kimseyi incitmez.

İşte nefis de kirli yün gibidir. Ayrı ayrı bölümleri vardır. Temizlene temizlene, incele incele, taraklardan tezgâhlardan geçe geçe halı gibi olup, ayak altına serilmedikçe terbiye ve ıslahı mümkün olmaz, tarikat mektebi de bitmiş sayılmaz. O ana kadar fırsat buldukça kişinin hep ayağını dolaştırır.

Evvelâ didik didik yapacaksın, halı gibi olduktan sonra onu yere sereceksin. Ayak altına serdiğin zaman rahat ayak basabilirsin. Yoksa hilekârdır, emniyet etmeye gelmez.

Hıfz-u Himaye, Tasarruf-u İlâhiye:

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bu duâyı çok yapardı:

"Ey Allah'ım! Gözümü açıp kapatıncaya kadar beni nefsimi bırakma ve bana verdiğin iyi şeyleri geri alma." (Bezzâr)

Resulullah Aleyhisselâm böyle yalvarıyor.

Çünkü nefis, fırsat bulduğu anda *"Ben!"* der, hemen ilâhlık dâvâsı güder. Bu da gizli bir şirkittir. Eğer insan bunun bastıra bastıra üzerine giderse, bu bir şirkittir, o da olur bir müşrik. Bunu çok iyi bilelim. Allah'ımız bizi bunun şerrinden kurtarsın.

Bunu onlar biliyor ve yapıyordu. İnsan bilmiyor. Allah-u Teâlâ bir an bıraksa helâk olacağını da düşünemiyor.

Yâ Rabb'i! Muhtacım sana. Bir an bıraksan helakime vesile olur. İnsan bunu düşünemiyor. Ne kadar hassas.

İncecik bir ipe bağlamışlar ve salmışlar. Şimdi bırakırsa seni kim kurtarır? Nasıl sığınmak lâzım. İnsanoğlu bilmeyerek burada kayıyor. *"Ben yaparım!"* O da bırakıyor. Allah'ım beni bana bırakmasın! Bu gerçekten büyük bir korkunun, bir ciddiyetin ifadesidir. Bu hususu o nispette kavramamız ve o nispette Hazret-i Allah'a sığınmamız icap ediyor.

Çünkü bizi bize bırakırsa nefis hakim olur, o tahakküm eder, işler ona göre yürür. O ise rızâyâ mucip değildir. Onun için insanın hakikaten düşmanı; nefsi, şeytanı, şeytanlaşmış insanlardır.

Allah-u Teâlâ'nın dostluğu hepsinden yüksektir. Bir insan, kalben Allah-u Teâlâ'ya bağlanır ona o yeter.

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri bir kulunu himayesine alırsa, o kulunu bırakmaz. Ona râzî olacağı işleri ilham eder, kötü işlerden men eder.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz, Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyuruyor:

"Vallâhi Allah, sevdiği kulunu cehenneme atmaz." (Münâvi)

Sebebi? Sevdiği için yakmaz. Fakat Adil-i Mutlak'tır. Kulunun yaptığının muhakkak ki cezasını verir. Yalnız onu sevdiği için cezasını dünyada verir, ahirette onu ateşte yakmaz. Yine sevdiğinden ötürü dünyada da onu kendi iradesiyle kullanır, idare eder. İrade-i cüziye'sini kullanarak nefsi kaçamak yaptığı bir zamanda, külli irade Hazret-i Allah da olduğu için yine ona fırsat vermez.

Allah-u Teâlâ'nın o lütuf sermayesine nail olmak ve lütfuna dahil olmak için sevgi lâzım. Bu sevgi de nasıl temin edilir? O'nun rızasına mucip iş ve harekette buldukça O sever. Sevdikçe sermayesini artırır, kendisine yaklaştırır. Bir gün olur kendisine ulaştırır.

Zaten Tarikât-ı âliye'nin mânâsı budur. Ahlâk-ı zemimeden arınması, ahlâk-ı hamideye nail olması. Sıfât-ı hayvaniyeden çıkması, sıfat-ı insaniyeye nail olması. Ve insan olarak ahirete göçmesi. Bu şekildeki hareketler bize bunu sağlar.

Yani bir kul Hazret-i Allah'a kendisini sevdirmişse Hazret-i Allah onu himaye eder ve kurtarır. Kurtulanlar böyle kurtuldu, sevgi ile kurtuldu. Fakat bu sevginin dışında kalanlar, çok çalışırlar ama âkıbetlerini O bilir. Onun için Allah'ımız bizi bize bırakmasın.

Bunu kimse anlamıyor, bu duâyı kimse çözemiyor. Halbuki beni tutuyor. Bıraktığı zaman ne oluyor. Kim tutar beni? Onun için O var mı, her şey var. İçinde O yok mu, hiçbir şey yok. İstersen allâme ol. Kâğıttan oku, ezberleyip ezberleyip söylersin; fakat içinde O olup muallimin de Allah olursa halkın bilmediğini bilmiş, görmediğini görmüş olursun. O'nunla olmak insanoğlu için kâfidir. Allah ehli halka muhtaç değil. Ne halka muhtaç ne de halkın verdiği muhtaç. Onun için Allah ehli kimseden bir şey talep etmez. Sır da buradan geliyor.

Allah'ımız güzel hâl ile hallendirsin. O güzel hâl ile hallenmek için Hazret-i Allah'a gerçekten yaklaşmamız lâzım. Rızâsına mucip iş ve hareket yapmamız lâzım. İbadet ve taate yönelmemiz lâzım. Bu şekilde O'nun rızâsını kazanırsak O bizi hıfz-u himâyesine, tasarruf-u ilâhiyesine alır. **"Benim kulum!"** der.

Allah-u Teâlâ seni severse, seni kendisine çekerse, hıfz-u himâyesine, tasarruf-u ilâhiyesine alır.

Hıfz-u himâyesi ile kötülerden korur, muhafaza eder, nefsenden, şeytandan, şeytanlaşmış insanlardan, şehvetten korur. İmanını yok edecek şeylerden korur. Tasarruf-u ilâhiyesine alır, rızâ yolunda yürütür. Tasarruf-u ilâhiyesinde bulundurduğu kimseyi O idare eder, lütfuyla doldurur.

O zaman ne olmuş olur? Bizi bize bırakmamış olur. Nefse fırsat vermemiş olur. Dolayısıyla kulunu çekmekle kurtarmış olur.

Mühim olan mahlûkun Hâlik'ına kendisini sevdirmesidir. Sevdirmeye amil olan da emrini tutmak, nehyinden kaçmak, cihad etmek, üç kelime...

Binaenaleyh bu yola alındıktan sonra Cenâb-ı Hakk kulundan sadakat bekler, teslimiyet bekler, ihlâs bekler. Bu üç noktayı temin ettiğin zaman o hıfz-u himâye ile Hakk'ın lütfuyla yürür. Onun yürümesi, O'nun yürütmesi olduğu için çok güzel yürür, şaşmaz.

Allah'ım yolundan, rızâsından, istikametinden bizleri ayırmasın.

Yakın olan kulların Hazret-i Allah'tan en çok istedikleri nedir bilir misiniz? Ölüm...

Nefsin kendisini beğenmesi korkusundan bir an evvel göçmeyi isterler. Kendini beğenme derdi bu kadar tehlikelidir. Beğendiği an helâk eder Hazret-i Allah.

Kişide bir iyilik bir güzellik husule geliyorsa, O'nun koyduğu sermayenin eseridir. Kötülükler ise zaten nefsimizin mahsulüdür.

Hazret-i Allah bir kulu bırakmadıkça bu hale düşmez. Bir de bırakırsa, kendini beğenir, helâk olur gider. Kılıçla biçilir gibi biçilir.

İnsan yalnız içki içmekle sarhoş olmaz. Hırs, hased, riyâ, kin, kibir, şehvet, yalancılık... gibi ahlâki zemimelerin herhangi biri insanda bulunursa onu sarhoş yapar ve böylece

asliyetinden uzaklaşır. Artık o kimseyi hakikate çekmek çok zor olur. Çünkü o, sıfat-ı hayvaniye icraatı yapar. O hayvan ne yaparsa, o sıfattaki insan da o surette icraat yapar.

Nefis vücuda hakimiyet ksbettiği zaman o hükmünü yürütmek ister. Kişiyi tanımaz. "Benim!" der. Hazret-i Allah'ın hükmüne karşı gelen bu mahlûk, düşman. Bundan ötürü insanda hayvanî sıfat doğuyor.

Hangi sıfatla öldüysen öyle haşrolunursun. Nefsin tezkiyesi, ruhun talim ve terbiyesiyle insan, insan olur. Sonra insan-ı kâmil olur, sonra fenâ olur, lafla değil.

İhvanda o nispette edep, mahviyet, tevâzu olacak ki rızâyâ yönelsin ve Hazret-i Allah da onu sevsin.

İlâhî Yardım:

Hakk'a yönelen bir insan, iradesini "Nefsini ıslah etme" yönünde kullanırsa;

"Ey iman edenler! Eğer Allah'a (Allah'ın dinine) yardım eder (sarılırsanız) Allah da sizi muvaffak eder ve ayaklarınızı sâbit kılar." (Muhammed: 7)

Âyet-i kerime'si mucibince Allah-u Teâlâ'nın yardımına erer.

Nitekim Zeyd bin Erkam -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz duâlarının bir noktasında şöyle niyaz ederlerdi:

"Ey Allah'ım! Nefsime takvâsını ver ve onu pâk eyle! Onu pâk edecek yegâne sen varsın. Onun velisi ve mevlâsı sensin." (Müslim: 2722)

Şu halde vuslata erebilmek nefis ve şeytanla mücadeleye bağlı kılınmıştır.

Allah-u Teâlâ azmi nispetinde kulunu destekler, hidayetini artırır, sermayesini çoğaltır, önüne ışık tutar, yollarını açar. Onun için hiçbir engel bırakmaz.

Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Bizim uğrumuzda bizim için mücadele edenlere elbette yollarımızı gösteririz."

Şüphesiz ki Allah ihsan erbâbı ile beraberdir." (Ankebût: 69)

Bütün bu lütuf iyilikleri Allah-u Teâlâ'nın desteğinden ileri gelmiştir. Niyetini değiştirdiği an hepsi hükümsüzdür.

Kişi: *"Bana bu sermayeyi koyana, bunları bana sevdirene ve yaptırana sonsuz şükürler olsun."* diye şükrünü artırır ve içten içe hizmeti ve ibadeti arzu ederse, Allah-u Teâlâ ziyadesini ihsan buyurur.

Zira Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Kim inanır, nefsinı ıslah ederse, onlara hiç korku yoktur ve onlar mahzun da olmayacaklardır." (En'âm: 48)

Lâyık oldukları mükâfatlara er geç kavuşacaklardır.

Gün; Hazret-i Allah'a Yönelme ve Sığınma Zamanıdır:

Hiç şüphe yok ki önümüzde çok büyük hadiseler, çok büyük sıkıntılar var; şiddetli, tasavvura sığmayacak kadar büyük harpler var. Bunları size hatırlatıyorum, şimdiden Hazret-i Allah'a ve Resul'üne yönelmeye ve sığınmaya bakın. Bu felâketler geldiği zaman şaşırmayın. Artık kendinize gelin, dünyanın sonundayız, ona göre kendinizi ayarlayın. Gün bugündür, yarın ne olacağını Yaratan bilir. Akıllı insan her an Hazret-i Allah'a yönelik olmalı, sonraya kalanlar donakalır. O zaman herkes inanacak amma, iş işten geçmiş olacak.

Bir Hadis-i şerif'te şöyle buyuruluyor:

"Dünyanın geniş vakitlerinde, yani sıhhat ve servet, asayiş ve emniyet gibi istirahat sebepleri mükemmel olduğu bir zamanda Cenâb-ı Hakk'a ibadet ve taat ile kendini takdim et ki, muzayakalı bir zamanda seni lütfu ile yad buyursun."
(Ahmed bin Hanbel)

Allah-u Teâlâ'ya yönelmekten daha güzel bir kale olmaz, O'nun kalesinin harici boşluktur. O kalesine kimi aldıysa hayat vardır, hem de hayat-ı ebediye vardır. Bu bir ikazdır, hatırlatmadır, yöneltmedir. O dilediğine hidayet verir. Dilerse O her felâketten kurtarır.

Ortalık çok karışık. Bunu tarif için şöyle bir örnek verelim. İnsan denize baktığı zaman sessiz, sakin olarak görür. Ama denizin içi, altı kaynıyor.

Dünyanın bugünkü durumu budur. Herkes hareket halinde ama kapak altında, kapalı. Yarın bu kapak patladığı zaman, patlayan yanardağ misâli dünyayı alev saracak.

Bugün akıllı olan kimse Hazret-i Allah'a sığınmalıdır.

Allah-u Teâlâ:

"Allah'a kaçınız." buyuruyor. (Zâriyât: 50)

Evet bu Âyet-i kerime de vardır amma ayrıdır, bu âyetin manası; siz Allah'a kaçınız, sizin yardımcınız O'dur, ihsan ve ikramı bol olandır.

Bir de;

"Sen Allah'a sığın!" (Mümin: 56)

Âyet-i kerime'si vardır ki çok daha mühimdir. Bugün Hazret-i Allah'a sığınma günüdür. Yarın ne olacağını bilmiyoruz. Çünkü o sığınmanın sayesinde, halkın sıkıntılı, telâşlı olduğu zamanda dilerse O seni kurtarır.

Tevbe edip Allah-u Teâlâ'ya ve Resulullah Aleyhisselâm'a yönelenlere ne mutlu! O dilediğini dilediği şekilde kurtarır. Bu gibi kimselerin dünyası saadet, ahireti selâmet olur. Çünkü o Hakk ile idi, halk ile değil.

Hazret-i Allah'a yönelelim, bize O yeter! Kalsak yolunda, gitsek yolunda ölelim inşaallah. Bizim için fayda getirecek budur: Yolunda olalım, yolunda ölelim.

Allah-u Teâlâ'ya yönelmekten daha güzel bir kale olmaz, O'nun kalesinin harici boşluktur. O kalesine kimi aldıysa hayat vardır, hem de hayat-ı ebediye vardır. Bu bir ikazdır, hatırlatmadır, yöneltmedir. O dilediğine hidayet verir. Dilerse O her felâketten kurtarır.

Kitapları daima okuyun ve böylece bu devirleri aşmaya bakın!

Ey kardeş! Sakın ilâhi hükümleri arkaya atıp, nefis arzusunun peşinden gidenlerden olma. Öğüt ve nasihatten fayda gören müminler sınıfına dahil ol!

Hazret-i Allah ve Resulullah'a gönülden bağlı ol. İbadet ve taata devam et. Mahviyyetten ve hiçlikten ayrılma. Yolu bunlarla alın... Ölçü budur.

Hazret-i Allah kendisine yönelen, ibadet eden kulunu seviyor.

Namazla, ibadetle, zikirle, fikirle, salât-ü selâmla çok meşgul olalım. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in günlük sığınma duâlarını okuyalım...

Dünyaya değil, ahirete özenin. Dünyada özenilecek yer yok. Hele şimdiden sonra ne harpler, ne felâketler var...

Tevekkül:

Tevekkül; Hakk'tan gelen her şeye boyun bükme, maddi-mânevi her işi O'na bırakıp O'ndan istemek, yalnız O'na güvenmek ve aradan çıkmaktır.

Allah-u Teâlâ çalışmayı farz kıldığı gibi, Zât-ı akdes'ine tevekkül etmeyi de emretmiştir:

Âyet-i kerime'lerinde buyurur ki:

"Ezelî ve ebedî hayat ile bâkî olan ölümsüz Allah'a tevekkül et." (Furkan: 58)

Çünkü tevekkül ve itimada en lâıyk olan ancak O'dur. Ölüme mahkûm olanlar ise tevekküle lâıyk olamazlar, onlar fânidirler. Onlara bağlananlar, onların ölümleriyle büyük bir sükut-u hayâle uğrarlar.

Tevekkül; Hâlik ile mahlûk arasında üstün bir sırdır. Hakk'a tam itimat bağlamak ve güvenmek, metanet bulmaktır. İmanın esası, kalbin kuvveti, ruhun rahatıdır. Amellerin efdali, hallerin en şerefliisidir. Bedeni kulluğa, kalbi rubûbiyete bağlamak, Hakk ile mutmain olmaktır.

Tevekkül nefsin arzularını terketmek, gönülden mâsivâyı silip atmaktır. Tevekkül söz değil, hâldir.

Her işte Hakk'a tevekkül etmek iman icabıdır.

Bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Eğer inanıyorsanız, ancak Allah'a tevekkül ediniz." (Mâide: 23)

Tevekkül eden; annesinden başka hiç kimseden yardım istemeyen, yalnız annesini bilen çocuk gibidir. Her halinde, Mevlâ'sına yönelir ve sığınır. İnsanların elinde olandan ümidini keser. Hakk katında olana itibar ve itimat eder. Az ile çok onun nazarında bir olur. Her müşkili çözümlür, her sıkıntısı giderilir, halka muhtaç olmaz.

"Eğer yüz çevirirlerse de ki: Allah bana yeter! O'ndan başka ilâh yoktur, O'na tevekkül ederim. O, büyük Arş'ın sahibidir." (Tevbe: 129)

"Ve yalnız Rabb'lerine tevekkül ederler." (Enfâl: 2)

Büyük bir azimle işe sarılırlar, çalışır, çabalarlar, ellerinden gelen her şeyi yaparlar, sonucunu da Allah-u Teâlâ'dan beklerler. O'na tevekkül etmek, helâk edici noktalardan kurtuluşa sebeptir.

"Allah'a tevekkül et. Vekil olarak Allah yeter." (Ahzâb: 3)

Başta Peygamber Aleyhimüsselâm Efendilerimiz olmak üzere, Allah dostları bütün ibtilâlara, meşakatlere, ezâ ve cefâlara karşı Allah-u Teâlâ'ya tevekkül etmişler, huzuru O'na sığınmakta bulmuşlardır.

•

Tevekkülün de zâhiri ve bâtınisi vardır. Zâhiri olan, işe teşebbüsten sonraki tevekküldür. Bâtini tevekkül, işi Hakk ile yapmaktır.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Bir kere de azmettin mi, artık Allah'a tevekkül et. Çünkü Allah kendine tevekkül edenleri (kendisine bağlananları) sever." (Âl-i imran: 159)

Bir Hadis-i şerif'te de şöyle buyurulmaktadır:

"Allah-u Teâlâ'ya hakkıyla tevekkül etseniz, kuşları rızıklandırdığı gibi sizi de rızıklandırır." (Tirmizî: 2345)

Tevekkül, müslümanların kadere olan inançlarının tabîî bir sonucudur.

Ashâb-ı kiram'dan Habbe ve Sevâ -radiyallahu anhümâ- şöyle anlatmışlardır:

Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- bir işle meşgul iken onun yanına girdik, o işte kendisine yardım ettik.

Sonra bize şöyle buyurdu:

"Başlarınız kımıldadığı (yani yaşadığınız) müddetçe rızık hususunda ümitsiz olmayınız.

Zira insanı annesi kıpkızıl, üzerinde hiçbir şey olmadığı halde doğurur. Sonra Azîz ve Celîl olan Allah onu her çeşit rızıkla rızıklandırır." (İbn-i Mâce: 4165)

Her şeyin Allah-u Teâlâ'nın takdiri ile meydana geldiğine inanarak hakiki mânâda tevekkül eden bir mümin; O'na itimat edip, her işini O'na havale etmekle, her türlü gam, keder ve sıkıntıdan uzak olur. Hakk'tan gelen her şeye severek boyun bükür. O'nun her işinde hikmet olduğunu bilir. Sebeplere değil, sebepleri yaratana bağlanır. Arzu da beslemez. Her hâliyle O'na sığınır ve herşeyi ancak O'ndan bekler. O'ndan başkasına aslâ iltifat etmez, meyletmez. Her hâlinin Allah-u Teâlâ tarafından görülüp, bilinmesini kâfi görür.

Âyet-i kerime'lerde şöyle buyuruluyor:

"Allah kuluna kâfi değil mi?" (Zümer: 36)

Elbette kâfidir!

Çünkü O'na tevekkül etmek, helâk edici noktalardan kurtuluşa sebeptir.

Bir kimse Allah-u Teâlâ'dan korkar, emredilen ve nehyedilen hususlarda takvâya riâyet eder, sebepleri yerine getirdikten sonra tam bir tevekkülle Rabb'ine yönelirse; Allah-u Teâlâ onu sıkıntıdan, hüznün ve kederden kurtarır, tahmin edemeyeceği, aklına gelmeyen yerlerden rızık kaynakları verir, onu başkasına muhtaç etmez.

Tevekkül makamına yükselen takva ehli, dünya maişetlerini şu Âyet-i kerime'lerde ifade edilen gayb hazinesinden temin ederler:

"Kim Allah'tan korkarsa, Allah ona bir çıkış yolu ihsan eder, sıkıntıdan kurtarır." (Talâk: 2)

Dünya ve ahirette her türlü üzüntüden çıkacak bir yol bahşeder. Düştüğü darlıktan ve âile yüzünden çekmekte olduğu sıkıntılardan kurtulacağı bir çare gösterir.

"Ona hayaline gelmeyecek yerlerden rızık verir." (Talâk: 3)

Gerçekten bir insan gönlüne Allah korkusunu yerleştirdiği takdirde, Allah-u Teâlâ ona bir çare yaratır ve ummadığı yerden nasibini verir.

"Kim Allah'a tevekkül ederse, Allah ona yeter." (Talâk: 3)

Sebeplere dayanma sınırlı, Allah'a güvenme ise sınırsızdır. Kuvvet ve emniyet sebeplere dayanmakla değil, ancak ve ancak Allah-u Teâlâ'ya güvenmeklemdir. Şu kadar var ki sebeplere sarılmak tevekküle mâni değildir, çünkü bu husus emr-i ilâhî'dir.

Bu durumda neticeye kolayca varılır, işler kolayca hal imkânı bulur ve kişi kolaylıklar içinde ömrünü huzurlu olarak devam ettirir.

Tevekkül edenin muradı, Allah-u Teâlâ'nın irade ve rızâsına teslim olmaktan ibaret olursa, Allah-u Teâlâ onun mükâfâtını büyültür.

"Şüphesiz ki Allah emrini yerine getirendir." (Talâk: 3)

Hiçbir güç ve kuvvet Allah-u Teâlâ'nın emrini yerine getirmesine mâni olamaz. Hükmünü istediği gibi yürütür.

"Allah her şey için bir ölçü tayin etmiştir." (Talâk: 3)

Ondan önce de meydana gelmez, sonraya da kalmaz. Hiçbir şey tesadüf ve başıboş değildir.

Tam Tevekkül:

Hazret-i Allah'a küllü olana mahsustur, kul olana değil. Kulluğun içinde benlik var, küllün içinde hiçbir şey yok. Kul olmak başka, küllü olmak başka.

Yalnız desteklenen insanlar kimlerdir? Bir insan kendisini resimden ibaret görürse, resimden farksız görürse onun destekçisi Hazret-i Allah'tır. Fakat kendisinde varlık görende "Var" olan tecelli etmez ve desteklemez. Bunu katiyetle bilin. Bunun için insan evvela kendini ifna edecek ki Var olan Hazret-i Allah ona lütfu ile tecelli etsin, onu lütfuyla desteklesin. Onun işinin yardımcısı olsun. Yardımıyla yollarını açıversin. O yollarını açtımı iş kendiliğinden gider.

Ezelden ebede kadar olmuş ve olacak bütün hadiseleri yaratan, bilen, dilediğini dilediğine verip dilediğini dilediğinden alan, ezeli ve ebedi hayat ile bâki olan, zât ve kemâl sıfatları ile her şeye hâkim olan Allah-u Zülcelâl Hazretleri'dir.

Bütün her şey O'nun izni ve iradesine bağlıdır. O'nun izni ve iradesi olmadan ağaçtan bir yaprak bile düşmez. Zerreden küreye kadar kâinatta her şey Allah-u Teâlâ'nın varlığına şahadet etmektedir.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde bizi, yarattıklarını görmeye davet ediyor:

"De ki; Göklerde ve yerde neler var, baksanıza!" (Yunus: 101)

Yerleri, gökleri, dağları, denizleri, içindeki çeşit çeşit canlıları yaratan da, rızıklandıran da O'dur. Her şeyi yaratan, rızıklandıran, yöneten hep O'dur. En güzel dilek makamı, sığınma makamı O'dur. Ezeli ve ebedi, gerçek vekil, gerçek dost ancak O'dur. Tevekkül O'nadır. O kendisine sığınanı yalnız bırakmaz, kendine yönelenin, sığınanın duâsını ve dileğini kabul makamı O'nun makamıdır.

Âyet-i kerime'sinde buyuruyor ki:

"İşte Rabb'iniz Allah budur, O'ndan başka ilâh yoktur. O her şeyi yaratır, öyleyse O'na ibadet edin. O her şeye vekildir." (En'am: 102)

Madem ki Kur'an-ı azimüşan'ında Âyet-i kerime'sinde **"Ben her şeye vekilim."** diyor, onun için Hakk'tan gelen her şeye boyun bükülecek, maddi mânevi her iş O'na bırakılacak, O'ndan istenecek, yalnız O'na güvenilecek ve aradan çıkılacaktır. Sen çık aradan, kalsın Yaradan. O en güzel vekildir.

"Allah bize yeter, O ne güzel vekildir!" (Âl-i imrân: 173)

Tevekkül Hazret-i Allah'ın elli dört farzından birisidir, ilâhi bir emirdir. İlâhi bir emir olduğu için de O'na tam teslimiyetle inanmak bir iman meselesidir.

Tabii ki o yüce Yaratan her şeye kâfidir, her şeye gücü yeter, her şeye kâdirdir.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

"Herkesten kuvvetli olmasını arzu eden kimse, Allah'a tevekkül etsin." buyuruyor. (C. Sâğır)

İSTİÂZE (SİĞİNMA) DUÂLARI

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz birçok Hadis-i şerif'lerinde nefisten, şeytandan ve insan şeytanlarından Allah'a sığınmışlar ve bunu tavsiye buyurmuşlardır.

Bazı duâlarında, cinlerden, sihir ve büyüden, nazardan Hazret-i Allah'a sığınmışlardır.

Yine âhir zaman fitnelerinden, Deccal'den, münafıklıktan, insanı fesada düşüren her türlü fitnelere, kabir azabından, cehennem azabından, hıyanetten, açlıktan, acizlik, korkaklık, tembellik gibi birçok hususta Hazret-i Allah'a sığınmışlardır.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in Hazret-i Allah'a sığınması Ümmet-i muhteremesine bir numune-i imtisaldir.

İstiâze Duâları (1):

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in bir çok Hadis-i şeriflerinde istiâze duâları mevcuttur:

Abdullah bin Abbas -radiyallahu anhümâ-dan rivayete göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyururdu:

(Eûzü, biizzetikellezî lâ ilâhe illâ entellezî lâ yemûtu vel-cinnü vel-insü yemûtûn)

"Senin izzetine sığınırım. Sen o izzet sahibisin ki, senden başka ilâh yoktur, yalnız sen varsın. Sen ebedî hayat sahibisin. Cinler ve insanlar ise ölür giderler."
(Buhârî. Tecrid-i Sârih: 2181)

İstiâze Duâları (2):

Abdullah bin Ömer -radiyallahu anhümâ- buyururlar ki:

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-in duâsından birisi de şu idi:

(Allahümme innî eûzü min zevâli ni'metike ve tehavvüli âfiyetike ve fücâeti nikmetike ve cemîi sehatike)

"Ey Allah'ım! Nimetin zevâlinden, âfiyetinin (belâya) dönüşmesinden, azabının ansızlığından, gadabını celbedecek bütün davranışlardan sana sığınırım."
(Müslim)

İstiâze Duâları (3):

Âişe -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz'den rivayete göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- duâlarında şöyle söylerdi:

(Allahümme innî eûzübike min şerri mâ amiltü ve min şerri mâlem a'mel)

"Ey Allah'ım! Bütün yaptıklarımın şerrinden de yapmadıklarımın şerrinden de sana sığınıyorum." (Müslim)

İstiâze Duâları (4):

Zeyd bin Erkam -radiyallahu anh- buyururlar ki:

Size ancak Resulullah Aleyhisselâm'ın söylediği gibi söylüyorum. O şu duâyı yapardı:

(Allahümme innî eûzübike minel-aczi vel-keseli vel-cübni vel-buhli vel-heremi ve azâbil-kabri. Allahümme âti nefsi takvâhâ ve zekkâhâ ente hayrun men zekkâhâ. Ente veliyyehâ ve mevlâhâ. Allahümme innî eûzübike min ilmin lâ yenfeu vemin kalbin lâ yahşeu vemin nefsin lâ yeşbeu vemin da'vetin lâ yüstecâbü lehâ)

"Ey Allah'ım! Âcizlikten, tembellikten, korkaklıktan, cimrilikten, düşkünlük derecesine varan ihtiyarlıktan ve kabir azabından sana sığınırım.

Ey Allah'ım! Nefsime takvâsını ver ve onu pâk eyle! Onu pâk edecek yegâne sen varsın. Onun velisi ve mevlâsı sensin.

Ey Allah'ım! Fayda vermeyen ilimden, huşu duymayan kalpten, doymayan nefisten, kabul olunmayan duâdan sana sığınırım." (Müslim)

İstiâze Duâları (5):

Şekel bin Humeyd -radiyallahu anh-in "Yâ Resulellah! Bana bir duâ öğretiver." demesi üzerine ona şöyle duâ etmesini söylediler:

(Allahümme innî eûzübike min şerri sem'i vemin şerri basarî vemin şerri lisânî vemin şerri kalbî vemin şerri meniyyin)

"Ey Allah'ım! Kulağımın şerrinden, gözümün şerrinden, dilimin şerrinden, kalbimin şerrinden, tenasül uzvumun şerrinden sana sığınırım." (Ebu Dâvud)

İstiâze Duâları (6):

Sa'd bin Ebi Vakkas -radiyallahu anh-den rivâyete göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle duâ edilmesini tavsiye ederdi:

(Allahümme innî eûzübike minel-buhli ve eûzübike minel-cübni ve eûzübike en eradde ilâ erzelil-umuri ve eûzübike min fitnetit-dünyâ ya'nî fitnetet-deccâli ve eûzübike min azâbil-kabri)

"Allah'ım! Cimrilikten sana sığınırım. Korkaklıktan da sana sığınırım, perişanlık veren uzun ömürden sana sığınırım. Dünya fitnesi olan Deccal'den ve kabir azabından da sana sığınırım." (Buhârî. Tecrid-i Sârih: 2153)

İstiâze Duâları (7):

Enes bin Mâlik -radiyallahu anh-den rivayete göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle duâ ederlerdi:

(Allahümme innî eûzübike minel-aczî vel-keseli vel-cübni vel-heremi vel-buhli ve eûzübike min azâbil-kabri ve eûzübike min fitnetil-mahyâ vel-memâti)

"Ey Allah'ım! Acizlikten, tembellikten, korkaklıktan, düşkünlük derecesine varan ihtiyarlıktan, cimrilikten sana sığınırım. Kabir azabından sana sığınırım. Hayat ve ölüm fitnesinden sana sığınırım." (Buhârî)

İstiâze Duâları (8):

Abdullah bin Abbas -radiyallahü anhümâ-dan:

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz, Hasan ve Hüseyin'in üzerine şu duâyı okur ve onlara **"Ceddiniz İbrahim de bu duâyı oğulları İsmâil ve İshak'ın üzerine okurdu."** buyururdu:

(Eûzü bikelimâtillâhit-tâmmeti min külli şeytânin ve hammetin ve min külli aynin lâmmetin)

"Allah'ım! Bütün insanların, cinlerin, şeytanların ve zararlı şeylerin ve kem gözlerin şerrinden şifâ veren kelimelerine sığınırım." (Buhârî. Tecrid-i Sârih: 1384)

İstiâze Duâları (9):

Hazret-i Âişe -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz buyurur ki:

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-in yanı sıra uyumakta idim. Geceleyin uyandığımdayataktayoktu. Karanlıkta elimle yokladım, elim ayağının altına rastladı.

Secdede idi ve şöyle duâ ediyordu:

(Allahümme innî eûzü birızâke min sehatike. Ve eûzü bimuâfâtike min ukûbetike ve eûzübike minke, lâ uhsî senâen aleyke ente kemâ esneyte alâ nefsike)

"Ey Allah'ım! Rızânı şefaathı kılarak gadabından sana sığınıyorum. Affını şefaathı yaparak vereceğın cezadan sana sığınıyorum. Senden sana sığınıyorum. Sana lâyıık olduğun senâyı yapamam. Sen kendini senâ ettiğın gibisin." (Tirmizî)

İstiâze Duâları (10):

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayete göre bir zât Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-e gelerek *"Yâ Resulellah! Dün gece beni sokan akrepten neler çektim."* dedi.

Resulullah Aleyhisselâm;

"Eğer sen akşama erişince:

(Eûzü bikelimâtillâhit-tâmmâti min şerri mâ haleka)

'Yarattıklarının şerrinden Allah-u Teâlâ'nın tam kelimelerine sığınırım.' diye duâ etseydin, o akrep sana zarar vermezdi." buyurdu. (Müslim)

Diğeri bir rivayette Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz; bir kimse bir yere indiğı zaman bu duayı okursa, oradan ayrılıncaya kadar kendisine hiçbir şeyin zarar veremeyeceğini beyan buyurmuşlardır. (Müslim)

İstiâze Duâları (11):

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayete göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle duâ ederlerdi:

(Allahümme inni eûzü bike mineş-şikâki ven-nifâki ve sûil-ahlâki)

"Ey Allah'ım! Ayrılık yapmaktan, münafıklıktan ve kötü ahlâktan sana sığınırım." (Ebu Dâvud)

İstiâze Duâları (12):

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayete göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle duâ ederlerdi:

(Allahümme inni eûzü bike minel-cûi feinnehu bi'seddacîu ve eûzü bike minel-hiyaneti feinnehâ bi'setil-bitânetü)

"Ey Allah'ım! Açlıktan sana sığınırım, çünkü o pek fena yatak arkadaşıdır. Hiyanetten de sana sığınırım, çünkü o ne kötü huydur." (Ebu Dâvud)

İstiâze Duâları (13):

Hazret-i Âişe -radiyallahu anhâ- Vâlidemizden rivayete göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şu duâlarla duâ ederlerdi:

(Allahümme feinnî eûzübike min fitnetin-nâri ve azâbin-nâri ve fitnetil-kabri ve azâbil-kabri vemin şerri fitnetil-ğınâ vemin şerri fitnetil-fakri. Ve eûzübike min şerri fitnetil-mesîhid-deccâli. Allahümmeğsil hatâyâye bilmâi vesselci vel-beredi. Ve nakki kalbî minel-hatâyâ kemâ nekkaytes-sevbel-ebyeda mined-denesi. Ve bâid beynî ve beyne hatâyâye kemâ bâadte beynel-meşriki vel-mağribi. Allahümme feinnî eûzübike minel-keseli vel-heremi vel-me'semi vel-mağrami)

"Ey Allah'ım! Cehennemden fitnessinden ve cehennemden azâbından, kabrin fitnessinden ve kabrin azabından, zenginlik fitnessinin şerrinden, fakirlik fitnessinden, mesih-i deccal fitnessinin şerrinden sana sığınırım."

Ey Allah'ım! Günahlarımı kar ve dolu suyu ile yıka. Kalbimi beyaz elbiseyi kirden pakladığın gibi günahlardan pakla! Benimle günahlarımın arasını doğu ile batı arasını uzaklaştırdığın gibi uzaklaştır.

Ey Allah'ım! Tembellik, ihtiyarlık, günah ve borçtan sana sığınırım." (Müslim)

İstiâze Duâları (14):

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"Güçlü bir iman ve yakîn duygusu ile bu zikr-i şerifin tekrar ve tilâvetine devam olursa, mal ve can üzerine gelmesi muhtemel olan musibet ve tehlikelerden insanı korur."

(Hasbiyallahu ve ni'mel-vekîl)

"Allah bana yeter. O ne güzel vekildir." (C. Sağır)

İstiâze Duâları (15):

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"Bir tehlikeye düştüğün zaman bu duâya devam etmeli. Allah-u Teâlâ bunların şerefiyle belâ ve musibetlerin her türlüünü kaldırır."

(Bismillâhirrahmânirrahîmi velâ havle velâ kuvvete illâ billâhil-aliyyil-azîm)

"Rahman ve Rahim olan Allah'ın adı ile. Güç ve kuvvet ancak ve ancak pek yüce, azamet sahibi Allah'ındır." (Nevadir-ül usûl)

İstiâze Duâları (16):

Ümmü Seleme -radiyallahu anhâ- Vâlidemizden rivayete göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz evinden çıktığı zaman şöyle duâ ederdi:

(Allahümme innî eûzü bike en edille ev ezille ev azlime ev uzlame ev echile ev yüchele aleyye.)

"Allah'ım! Ben dalâlete düşmekten, ayak kaymasından, zulüm etmekten, bana zulüm edilmekten, câhilce davranmaktan ve aleyhimde câhilce davranılmaktan sana sığınırım." (İbn-i Mâce: 3884)

•

Enes -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah Aleyhisselâm şöyle buyurmuşlardır:

(Allahümme innî es'elüke minel-hayri küllihi mâ alimtü minhü ve mâ lem a'lemu ve eûzübike mineş-şerri küllihi mâ alimtü minhü ve mâ lem a'lem)

"Allah'ım! Senden bildiğim ve bilmediğim bütün hayırları dilerim. Bildiğim ve bilmediğim bütün şerlerden de sana sığınırım." (Taberânî)

Öz Bir Duâ:

Ebu Ümâme -radiyallahu anh- buyurur ki:

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- çok değişik duâlar yapardı. Biz bu duâlardan hiçbirini ezberleyemiyorduk.

"Yâ Resulellah! Çok değişik duâlar yapıyorsun. Biz bunlardan hiçbirini ezberleyemedik." dedik.

Buyurdular ki:

"Bunların hepsini içine alan öz bir duâyı size haber vereyim mi? Şöyle duâ edersin:

(Allahümme innî es'elüke min hayri mâ seeleke minhu nebiyyüke Muhammedün sallallahu aleyhi ve sellem ve eûzü bike min şerri mesteâze minhu nebiyyüke Muhammedün sallallahu aleyhi ve sellem ve entel-müsteânu ve aylekel-belâğu ve lâ havle velâ kuvvete illâ billâh)

"Ey Allah'ım! Peygamberin Muhammed'in senden dilediği hayırlardan ben de dilerim. Peygamberin Muhammed'in sığındığı şeylerden ben de sığınırım. Yardımına sığınılacak ancak sensin ve ancak senin yardımınla hayırlara ulaşılır. Güç ve kuvvet ancak Allah iledir." (Tirmizi)

Şeytandan İstiâze:

Muhammed bin Vâsi -rahmetullahi aleyh- her gün sabah namazından sonra şu duâyı okurdu:

(Allahümme inneke sellatte aleyna adüvven basîran biuyûbinâ yerânâ hüve ve kabîlühü min haysü lâ nerâhüm. Allahümme feyyishü minnâ kemâ âyestehü min rahmetike ve kannithü minnâ kemâ kannettehü min afvike ve bâid beynenâ ve beynehü kemâ bâadte beynehü ve beyne rahmetike inneke alâ külli şey'in kadîr.)

"Ey Allah'ım! Sen bize öyle bir düşman musallat ettin ki, o ve maiyyeti bizim tarafımızdan görülmediği halde bizi ve kusurlarımızı görür.

Allah'ım! Onu rahmetinden mahrum ettiğin gibi, bizden de mahrum et. Affından ümidini kestirdiğin gibi, bizden de ümidini kestir. Rahmetinle onun arasını uzaklaştırdığın gibi, bizimle de onun arasını uzaklaştır.

Şüphesiz ki senin her şeye gücün yeter."

Bu zât bir gün mescide giderken şeytan kendisine göründü ve "Beni tanıdın mı?" diye sordu.

"Hayır, tanıyamadım, sen kimsin?" dedi.

Şeytan "Ben İblisim!" diye kendisini tanıttınca **"Ne istiyorsun?"** diye sordu.

Şeytan dedi ki:

"Senden isteğim, her gün sabah namazından sonra okuduğun şu istiâze duâsını hiç kimseye öğretmemendir. Ben de bunun karşılığı olarak bundan böyle sana karışmayacağım."

Bunun üzerine Hazret şöyle söyledi:

"Vallahi ben bu istiâzeyi herkese öğretirim. Sen de elinden geleni yap!" (İhyâu ulûmi'd-dîn)

İmanı Korumak İçin İstiâze:

"Hatmü'l-Evliyâ" kitabının müellifi Hakîm-i Tirmizî -kuddise sirruh- Hazretleri şöyle söylemiştir:

"Allah-u Teâlâ'yı rüyâmda gördüm ve O'na;

'Yâ Rabb'i! Ben imanımı kaybetmekten korkuyorum.' dedim.

O da bana; sabahın farzı ile sünneti arasında bir kere şu duâyı okumamı emretti:

(Yâ Hayyu yâ Kayyûm, yâ bedîussemâvâti vel-ard, yâ zel-celali vel-ikrâm, es'elüke en tuhyiye kalbî binûri mağrifetike ebeden. Yâ Allah! Yâ Allah! Yâ Allah!)

"Ey Hayy! Ey Kayyûm!

Ey göklerin ve yerin yaratıcısı!

Ey Celâl ve ikram sahibi!

Senden, kalbimi marifetinin nuruyla ebediyyen diriltmeni isterim. Yâ Allah! Yâ Allah! Yâ Allah!"

Bu İlham Edilen Duâ'nın İzâhı:

Biz bu duâyı sabah namazının sünnetinden sonra secdeye giderek secdede okuruz. Onun için bu duâ seçkinlerin duâsıdır. Nihayeti fenâya bağlanır. Fenâ olan bâki olur. Bâki olan Hazret-i Allah bâkidir, amma sen hiçsin.

Seçkinlerin seçkininin bu âlî zâtın bu duâsınının izahını arzedeyim:

"Ey Hayy! Ey Kayyûm!"

"**Hayy**" da "**Kayyûm**" da Allah-u Teâlâ'nın İsm-i şerif'idir. Bu ne zaman tecelli eder? Hayy; Yaratıcı O'dur, "**Kayyûm**" her şey O'nunla kâimdir. Hazret-i Allah ile kaim olan bir kul, varlığını Hazret-i Allah'ta ifnâ ederse, hiç olursa, kendisinden zerre kalmadığı zaman, Bâki olan Allah kalır. "**Yâ Bâki ente'l-bâki**" çıkar. Bâki olan O'dur, başka bâki olan yok.

Allah'tan başka eser kalmadığı zaman onu mahviyet bürür, artık o insan Allah'ta yok olmuştur. Onda varlığını koyacak yer kalmaz. En mühim nokta burasıdır.

Farz-ı muhal ki bir yaprak toprağa düştü, çürüdü, eridi, artık hiçbir şey kalmadı. Ne oldu? Toprak oldu. Var olan bir insan Allah'ta düştü, Allah'ta yok oldu. Artık o yok, Bâki olan Allah var.

"Ey göklerin ve yerin yaratıcısı!"

Kul mahvoldu burada, kulda artık nefis kalmadı, yok oldu. Şimdi Hakk ile konuşuyor. Artık o fânî oldu.

"Ey Celâl ve ikram sahibi! Senden, kalbimi marifetinin nuruyla ebediyyen diriltmeni isterim."

Mârifetullah'a boyanmış bir kalbi yerine yerleştir. O kalp ile seni zikredebeyim, o kalp ile sana hitap edeyim.

O kalp şimdi başka bir kalp oldu. Artık eski kalp değil, eski kalp mahvoldu.

"Ya Allah, ya Allah, ya Allah!"

Çünkü Allah'tan başka hiçbir şey yok. Ne yer var, ne gök var, ne insan var, ne hayvan var. "**Kün feyekün**". "**O!**" diyor oluyor, görünüyor, "**Ö!**" diyor ölüyor.

Günlük Sığınma Duâsı:

Osman bin Affân -radiyallahu anh-den rivayete göre, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyurdu ki:

"Bir kul her günün sabahında ve gecenin akşamında üçer kere şu duâyı okursa kendisine hiçbir şey zarar vermez."

(Bismillâhillezi lâ yedurru meas-mihi şey'un fil-ardi velâ fissemâi vehüvessemâul-aliym)

"O Allah'ın adıyla sığınırım ki, yerde ve göktekilerinden hiçbir şey zarar veremez. O işitendir ve bilendir." (Ebu Dâvud)

Hazret-i Osman -radiyallahu anh-in oğlu Eban -radiyallahu anh- kısmî felce uğramış idi. Babasından bu Hadis-i şerif'i rivayet ettiğinde, orada bulunanlardan bir kimse ona bakmaya başladı. Bunun üzerine şu sözü söyledi:

"Ne bakıyorsun? Dikkat et, Hadis-i şerif sana anlattığım gibidir. Fakat ben, Allah kaderini bana geçireceği için o gün bunu söyleyemedim." (Tirmizi)

•

Şeytan ve cinlerin şerrinden korunmak için Allah-u Teâlâ'ya sığınmalı, sabah-akşam şu Sûre-i şerif ve duâları okumalıdır:

- Bir Fâtiha Sûre-i şerif'i,
- Bir Âyet-el kürsi,
- Bir Âmener-resulü... (Bakara: 285-286),
- Üç İhlâs-ı şerif,
- Beş Felâk Sûre-i şerif'i,
- Altı Nass Sûre-i şerif'i.

(Euzü bikelimâtillâhit-tammâti min şerri mâ halâkallâhu.)

(Euzü bikelimâtillâhit-tammâti min şerri mâ halâka ve zeraa ve berae.)

(Euzü bikelimâtillâhit-tammeti min külli şeytânin ve hammetin ve min külli aynin lâmmetin.)

"Allah'ın yarattığı şeylerin şerrinden Allah'ın şifâ veren kelimelerine sığınırım.

Allah'ın yarattığı, ektiği ve var ettiği şeylerin şerrinden Allah'ın şifâ veren kelimelerine sığınırım.

Bütün insanların, cinlerin, şeytanların, zararlı şeylerin ve kem gözlerin şerrinden Allah'ın şifâ veren kelimelerine sığınırım."

Felâk Sûre-i Şerif'i (3)

Aralık 2017
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 29

Sihir Nedir?

Sihir; sebebi gizli olan ve aslına uymayan, gözbağcılık, düzenbazlık gibi şeylere denir.

Aslı ve gerçeği olmayan zihnî hayallemeler, hokkabazların el çabukluğu ile gözlerden kaçırmak suretiyle yaptıkları şeyler sihrin bir çeşididir.

Allah-u Teâlâ bu çeşit sihir ve sihirbazlar hakkında Âyet-i kerime'lerinde şöyle buyurmuştur:

"Halkın gözlerini sihirlediler ve onları ürküttüler, büyük bir sihir yaptılar." (A'râf: 116)

"Değnekleri ve ipleri sihirleri yüzünden sanki yürüyormuş gibi geldi. Bunun için Musa, içinde bir korku hissetti." (Tâhâ: 66-67)

Bir sihir çeşidi de, herhangi bir suretle yaklaşıp şeytanın yardımını sağlamaya çalışmaktır.

Allah-u Teâlâ bu hususta da Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmuştur:

"Şeytanların kime ineceğini size haber vereyim mi? Onlar her günahkâr yalancıya inerler."

Bunlar şeytanlara kulak verirler ve onların çoğu yalancıdır." (Şuarâ: 221-223)

Sihrin bu çeşidi hayırlı ve mümin olan cinlerle, kâfir ve şeytan olan cinlerden yardım görmek biçimindedir.

Sihrin Hükmü:

İslâmiyet sihri inkâr etmemiş, ancak Tevhid itikadına zarar verdiği, İslâm ahlâk ve prensiplerini bozduğu, kötüye kullanıldığı için kesinlikle haram kılmiştir. Bir müslümanın bunlarla meşgul olması katiyetle doğru değildir, bu gibi şeyler küfür basamaklarıdır.

Allah-u Teâlâ sihri öğrenenler hakkında Âyet-i kerime'de şöyle buyurmaktadır:

"Büyücüler kendilerine zarar verip menfaat vermeyecek şeyleri öğreniyorlardı."
(Bakara: 102)

Sihir ve büyücülüğün kaynağı şeytanlar olduğu için bu şeytani işler insanlara ahiret değerlerini kaybettiren küfür vasıtalarıdır. Sihir, fal, cinlerle iştigal etmek haramdır.

Dinlerinde, ahiretlerinde kendilerine zarar verecek, buna karşılık kesinlikle bu zarara denk düşecek hiçbir faydası olmayan şeyleri öğreniyorlardı. Bu ise sihir öğrenmenin safi zarar olduğuna delâlet etmektedir.

Bir Âyet-i kerime'de de şöyle buyuruluyor:

"Nerede olursa olsun, sihirbaz aslâ iflâh olmaz." (Tâhâ: 69)

Aslâ muvaffakiyete nâil olamaz, istediğini elde edemez. Çünkü o yalancı ve saptırıcıdır.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz sihri: **"Helâk edici yedi büyük günah"**tan biri saymıştır.

Bir Hadis-i şerif'lerinde ise şöyle buyurmuştur:

"Her kim arrâfe, sihirbaza veya falcıya gidip bir şey sorar ve onun dediğini tasdik ederse, Muhammed'e indirileni inkâr etmiş olur." (Bezzâr)

"Muhabbet, vesaire için efsun yapmak, iplik okumak veya muska yazmak suretiyle sihir yapmak şirktir." (Ebu Dâvud)

"Kim bir arrâfe gider, ona bir şey sorarsa kırk gece namazı kabul olmaz!"
(Müslim)

Karı-koca arasındaki aile bağlarını koparmaktan başlayarak, insanlar arasında fesatlık çıkaran sihirbazlar, Asr-ı saadet'te Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'e de sihir yapmaya cüret etmişlerdi.

Sihir, büyü yapanlar küfre geçmiş, şeytanın arkadaşı olmuştur. Rahmân'a kul değil, şeytanın uşağı olmuştur.

Sihir yapan da yaptıran da küfre girer ve bu gibi kimseler İslâm dairesinden çıkar.

HAZRET-İ MUHAMMED Aleyhisselâm

-Hicretin Sekizinci Yılı-

Huneyn Savaşı

Aralık 2017
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 30-31

Savaşın Sebebi:

Hevâzin kabilesi, Arabistan'ın en büyük kabilelerinden biriydi. Mekke'nin fethi üzerine Kureyş'in çoğu İslâm'a geldiği gibi, onların taraftarı olan kabileler de İslâm'a meyletti. Fakat Mekke'nin güneydoğusundaki dağlarda yaşayan ve Araplar'ın en büyük kabilelerinden olan Hevâzin; Mekke'nin müslümanların eline geçmesinden, Kâbe'deki putların yıkılmasından memnun olmadı. Çevredeki putların devrilmesini bir türlü hazmedemediler. Aynı durumun kendi başlarına da geleceğini, Resulullah Aleyhisselâm'ın kendilerinin üzerine de yürüyeceğini düşündüler. Daha fazla bekleyecek olurlarsa, muhakkak silinip gideceklerine kanaat getirdiler.

"Muhammed harp usulünü bilmeyen Mekkeliler'i yendi. Bizi de onlar gibi mi sanıyor?" diye müslümanlara karşı hücumla geçebilmek için önemli hazırlıklara başladılar.

Hevâzin kabilesi'nin reisi Mâlik bin Avf, otuz yaşında bir delikanlı idi ve askerinin başına geçip ateşli hitabeleriyle onları savaşa sürüklüyordu. Tâif şehrini idare eden Sakif kabilesi de Hevâzin ile birleşti. Hevâzin ve Sakif gibi Araplar'ın en büyük ve kuvvetli iki kabilesi birlik olmakla kalmayıp Resulullah Aleyhisselâm'ın süt annesi Halîme -radiyallahu anhâ- nın kabilesi olan Sa'd oğulları gibi diğer birtakım küçük kabileleri de ittifaklarına aldılar. Yirmi bin kişilik büyük bir kuvvet Huneyn vâdisinde toplandı. Hareketlerine ölüm-kalım süsü verebilmek ve cesaretle çarpışmak için kadınlarını, çocuklarını, koyunlarını, sığırlarını da yanlarına almışlar, savaş meydanına getirmişlerdi. Ya savaşı kazanıp müslümanlığı ortadan kaldıracaklar, ya da bu uğurda hepsi öleceklerdi.

Huneyn'e Hareket:

Düşmanın bu hareketlerini duyan Resulullah Aleyhisselâm, bu kuvvetleri dağıtmak için on iki bin kişilik bir kuvvetle Mekke'den harekete geçti. Bu kuvvetin iki bini Kureyş

kabileleri'nden, yeni müslüman olan Mekkeliler'dendi. Ebu Süfyan da bunların içinde bulunuyordu. Ayrıca orduda seksen kadar da müşrik vardı.

Huneyn savaşı için Mekkeliler, Resulullah Aleyhisselâm'a asker verdikleri gibi birçok harp malzemesi de sağladılar.

Halid bin Velid -radiyallahu anh- Mekke askerlere ve Süleyman oğulları kabilesine kumandan tayin edilip öncü olarak ileri gönderildi.

Muhâcirler'in iki sancağı vardı. Birisi Hazret-i Ömer -radiyallahu anh-de diğeri Hazret-i Ali -radiyallahu anh-de idi. Ensâr'dan Evs kabilesi'nin sancağı Üseyd bin Hudayr -radiyallahu anh-in elinde, Hazrec kabilesi'nin sancağı da Sa'd bin Ubâde -radiyallahu anh-a verilmişti. Huneyn vâdisi dar olduğundan askeri birlikler, ayrı ayrı yollardan gitmek zorunda kalmışlardı.

Resulullah Aleyhisselâm Kureys'in eşrafından Attâb bin Esîd -radiyallahu anh-i Mekke'de vekil bıraktı. Kendisi de "**Düldül**" adındaki beyaz katırına binip başında miğfer bulunduğu halde ordusuyla birlikte Huneyn'e doğru hareket etti.

Huneyn, Mekke ile Tâif arasında bir vâdi olup, Tâif'e daha yakındır. Huneyn vâdisi'nin yanında Araplar'ın Zül-mecaz adıyla meşhur panayırı kurulurdu.

Ordu Huneyn'e yaklaştığında müslüman süvarilerden birisi gelerek:

"Yâ Resulellah! Ben sizin önünüzden ilerledim, hatta falan falan dağa çıktım ve birdenbire Hevâzin kabilesi'ni toptan karşımda buldum. Bütün kabile olduğu gibi savaşa gelmişler. Kadınları, çocukları, deve ve koyunları da beraberlerinde getirmişler." dedi.

Resulullah Aleyhisselâm tebessüm ederek:

"İnşallah yarın bunlar müslümanların ganimetidir." buyurdu. (Ebu Dâvud: 2501)

Müslümanları savaşa teşvik etti. Sadâkat ve bağlılık gösterirler, güçlülere sebat ederlerse fetih ve zafere kavuşacaklarını müjdeledi.

İslâm ordusunun sayıca çok, malzemece mükemmel oluşu birçoklarının kalbine gurur getirdi. **"Artık bu ordu mağlup edilemez!"** diyenler bile oldu.

Müslümanlar, Huneyn savaşı'ndan önce yaptıkları savaşlarda, kendilerinin üç, dört hattâ on misli düşmanlarını yenmişlerdi.

Pusu:

İslâm ordusu Huneyn vâdisi'ne doğru ilerlemekteydi. Gece biraz istirahatten sonra sabahın alaca karanlığında yine hareket ettiler. Hevâzinliler daha önce gelmiş, en müsait yerleri tutmuş, aynı zamanda pusu da kurmuştu.

Halid bin Velid -radiyallahu anh- kumandasındaki İslâm ordusunun öncü kuvveti, düşmanın tertibat ve harekâtından habersiz olarak dar boğazdan geçerken pusuya düştü. İki tarafta siperlenmiş olan düşman, Mâlik bin Avf'ın baş işareti üzerine İslâm ordusunun üzerine sağnak halinde ok yağdırmaya başladı. Hevâzinliler ok atmada usta idiler. Etraf alaca karanlıktı. Ayrıca boğaz da gayet dar olduğu için serbest askerî manevraya elverişli değildi. Mücâhidler neye uğradıklarını anlayamadılar. Bozulup kaçmaya başladılar.

Bu bozgun hâli arkadan gelen ikinci hattaki askerî birliklere de sıçradı ve yayıldı. Müslüman ordusunda hiç yoktan umumi bir panik başladı. Herkes kaçıyor, Hevâzin ve Sakîf kabileleri de müslümanları takip için tepelerden aşağıya iniyordu.

Böylece o yenilmez denilen mükemmel ordu, daha savaş başlamadan dağılmaya başladı. Kimse kimseyi dinlemiyor ve beklemiyordu.

Bu bozgun esnasında henüz müslüman olmayan Kureyşliler'den Resulullah Aleyhisselâm'ın hayatına kastetmeyi düşünenler bile oldu.

Toparlanma ve Galibiyet:

Hiçbir müşkül durumda aslâ acele ve telâş etmeyen, vakarını ve ciddiyetini bozmayan Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz soğukkanlılığını muhafaza ediyor, Düldül'ü daima ileriye doğru düşmana karşı sürüyordu. Sağında amcası Abbas -radiyallahu anh-, solunda amcazâdesi Ebu Süfyan bin Hâris -radiyallahu anh- beyaz katırın dizginini tutuyorlardı. Resulullah Aleyhisselâm'ın daha ileri gitmesine mâni oluyorlardı. Resulullah Aleyhisselâm'ın yanında Hazret-i Ebu Bekir, Hazret-i Ömer, Hazret-i Abbas, Ebu Süfyan bin Hâris, Üsâme bin Zeyd -radiyallahu anhüm ecmaîn- olduğu halde yüz kadar sahabe kalmıştı.

İslâm ordusunda görülen bozgunluk alâmeti, imanı zayıf olan yeni müslümanlardan bir kısmının fikirlerinde kararsızlık husule getirdi. Bu panik üzerine yüreklerinde henüz iman pekişmemiş olanlar:

"Bugün artık sihir bozuldu!", "Bu bozgunun denize kadar önü alınmaz!" gibi lâflar etmeye başladılar.

Durum çok vahimdi. Düşmanın hakim tepelerden yağdırdığı şiddetli ok yağmuru yüzünden ordu çekilmeye mecbur kalmıştı.

Resulullah Aleyhisselâm:

"Ey Allah'ın kulları! Buraya geliniz! Ben Allah'ın Peygamber'iyim, bunda yalan yok! Ben Abdülmuttalip soyundanım!" diye sesleniyordu.

Amcası Hazret-i Abbas -radiyallahu anh-da daha gür sesiyle Ashâb-ı kiram'a hitap etti:

"Ey Akabe'de biat eden Ensâr! Ey Şecere-i Rıdvan altında söz veren Ashâb! Muhammed burada! Ona doğru gelin!" diyordu.

Hazret-i Abbas -radiyallahu anh-ın sözlerini işiten Muhâcirler ve Ensâr hemen cevap verdiler ve:

"Lebbeyk, Lebbeyk!" sesleriyle geri döndüler.

Her taraftan koşuştular. Bozulmuş olan ordu, Resulullah Aleyhisselâm'ın etrafında tekrar toplandı. Savaş bütün şiddetiyle yeniden canlandı.

Resulullah Aleyhisselâm bir taraftan:

"Allah'ım bize yardımını gönder!" (Müslim)

Diyerek Allah-u Teâlâ'dan yardım diliyor, bir taraftan da Ashâb'ına hücum emrini veriyordu. Eline bir avuç toprak alarak düşmanın üzerine attı.

"İşte şimdi fırın kızdı, harp kızıştı!" buyurdu.

Hazret-i Ali -radiyallahu anh- onların bayraktarlarını öldürdü. Bozulmuş olan ordu, öyle hızlı bir şekilde derlenip toparlandı ki, atları koşamayanlar inip koşuyorlardı, kısa zamanda müminlerin hepsi Resulullah Aleyhisselâm'ın etrafında toplandılar ve savaş düzeni aldılar. O korku ve telâş bir yana bırakıp bütün gayretleriyle cenge giriştiler. Şiddetli hamlelerden sonra düşman darmadağın olup kaçmaya başladı. Müslümanlar da kaçanların arkalarına düşüp yetiştiklerini ya öldürüyorlar veya esir alıyorlardı. Müşriklerden ölenlerin sayısı yetmişi bulmuş, müslümanlardan ise dört şehit verilmişti. Müşrikler kadınlarını, çocuklarını ve sürülerini savaş meydanında bırakarak kaçmışlardı. Böylece müslümanlar savaşın başında yenilmelerine rağmen savaşı kazanmış oldular...

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sirruh- Efendi Hazretleri'nin Hayat-ı Saadetlerinden İnciler ve Hatıralar (82)

Aralık 2017
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 32-33

Hâtem-i Nebi ve Hâtem-i Veli Üzerine Kafa Yormayın:

Bunları bilmek, çözmek mümkün değildir. Çünkü onları O yaratmış, O donatmış, kimseyi de ortak koymamış.

Abdülkâdir Geylânî -kuddise sırruh- Hazretleri "**Fütûhü'l-Gayb**" adlı eserinde buyurur ki:

"O resul ve nebilerin vekilidir, peygamberler bunu vekil etmişlerdir." (33. Makale)

Peygamberlik yok ama peygamberlik devri var. Ama siz buna vâkıf olamıyorsunuz. Aklınız, ilminiz yetmez; "*Allah bilir.*" deyin ve geçin. Çünkü daha peygamberleri yaratmadan evvel bu iki kandili "Hatemü'n-Nübüvvet ve Hatemü'n-Velâyet"i yarattığı için, o kandillere ne koyduğunu yalnız O bilir. Bizim buna şükretmemiz lâzım ki, böyle bir zamanda, karanlık bir anda böyle bir nuru bahşetmiş. O'na sonsuz şükürler olsun. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz "**Yâ Ebu Hureyre! O topluluğa katıl!**" buyurdular.

O topluluğa katılırsan peygamberlerin mahşere çıktığı gibi çıkacaksın. Buradaki gayem; yolun kıymetini bilelim. Biz bugün varız, yarın yokuz ama yolun ne olduğunu bilelim. Allah'ım hakikati duyursun. Allah'ım bu yolda bulundursun, bu yolda oldursun, bu yolda öldürsün ve böylece mahşere çıkalım.

Allah-u Teâlâ kimi o nurdan nasipdar ettiyse onu nur olarak görür, beşer olarak görmez. Fakat kime ki bu nasip olmamışsa onu beşer olarak görür. Anlamadığınızı biliyorum ama bu böyledir. Kendinin nerede olduğunu bil! Bunu bir ayna olarak kabul et. Bu bir sırdır.

Onun irşadı Hakk namınadır, Hakk'ın desteği iledir, onun elini tutan Hazret-i Allah ve Resul'ünün elini tutmuştur. Çünkü Hazret-i Allah onun varlığını almış ve kendi varlığını yerleştirmiştir. Ona tutunan Hazret-i Allah'a ve Resul'e tutunmuş olur. Niçin? Onun varlığını ifna ettiği için. Onda hiçbir şey yok. Neden? Fenâfillah denmiş. Yani Hakk'da fâni olmuş, Hakk'dan gayrisi kalmamış. Burayı öğrendik mi?

İtimat edin size bazı sırları açarken melekler dahi hoşlanır. Çünkü bana Rabb'ül âlemin öğrettiği için, konuşurken onlarda öğrenmiş oluyor.

Bütün İyilikler O'ndandır:

"Allah'ım hükmünü sevdin." diye duâ ederiz.

Kendi arzumu değil, Sahibim'in hükmünü seviyorum. O'ndan ne gelirse! Çünkü vallâhi beni benden fazla sevdiğini çok iyi biliyorum. Madem ki beni benden fazla sevdiğini biliyorum, benim nefsimle ne ilgim olur?

Çok ince bir husus var, sırat üzerinde yürümek kadar ince bir mevzu:

"Hakk ile olursan Hakk'ta göçersin, halk ile olursan nereye göçersin?"

Yaşatacak Hazret-i Allah, tutacak Hazret-i Allah'tır. Tutacak O'dur, muhafaza edecek yine O'dur. Seni tuttukça ferahtasın, seni bırakırsa helâktasın. Yani bütün iyilikler O'ndandır. Bunu unutmayın.

Biz Hazret-i Allah'a ve Resulullah'a Tâbiyiz:

Biz dünyayı çürük bina olarak görüyoruz. Eskimiş köhne bir eve benzer. Yani bu da vaktin geldiğine alâmet. Zaten dünyanın ömrü bitti, seyyiat zamanı başladı. Bundan sonra bu geri dönecek değil, ateş var, o kadar.

Onun için daha evvel de söylemiştik; "Bizden sonra yol bitiyor."

Kardeşlerin bir tarafa dalması, bir tarafı desteklemesi yanlıştır, boştur. Hüküm Hazret-i Allah'ındır. Hazret-i Mehdi çıktığı zaman kalanlar var gücüyle oraya gider.

Çünkü Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyurdu ki:

"Sizin hazinenizin yanında, hepsi de bir halifenin oğulları olan üç kişi öldürülür ve bu hazine hiçbirisine de nasip olmaz.

Sonra Doğu tarafından Siyah Bayraklılar çıkararak hiçbir kavmin yapamadığı bir şekilde savaş yaparlar ve ardından Allah'ın halifesi Mehdi gelir.

Siz onun ismini işittiğinizde kar üzerinde sürünerek de olsa ona geliniz ve ona biat ediniz. Çünkü o, Allah'ın halifesi Mehdi'dir." (Hâkim)

Ondan evvelki haller boştur.

Binaenaleyh bundan sonra kapılmayın, hiçbir şeye yeltenmeyin. Bizden sonra şeytan sizi dürtmesin, sizi aldatmasın. Başka yerlere yönlendirmesin. Bunlar ihvan için çok zararlı. Burada çok ince bir iş var.

Hakk Celle ve Ala Hazretleri buyuruyor ki:

"İnsan sınıflarından her birini biz o gün imamlarıyla beraber çağıracağız." (İsrâ: 71)

Binaenaleyh her zamanın önderi buna şamildir. Biz Hazret-i Allah'a ve Resulullah'a tâbiyiz. Biz bunu ilân etmişizdir.

Binaenaleyh bizim imamımız Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz. Bunu size bir nevi tavsiye, vasiyet ediyoruz. Bundan sonra yapılacak tek iş kimseyi desteklememeniz. Çünkü bitti artık. Buna seyyiat zamanı denmiş.

Bu yol Hazret-i Allah'a ve Resulullah'a ait. Şahsa ait değil. Binaenaleyh Allah yolunda nasıl olmamız gerekiyor? Evvelâ insan kendi nefsinin tutacak. İhlâs, edep, mahviyet lâzım ki, O bizi sevsin, bizi muhafaza etsin, bizi rızâsında yürütsün. Tarikât-ı âliye bunun için lâzım. Haset, riyâ, kin, kibir, şehvet ve gadabı gidermesi için. Kişinin kendisini beğenmesi helâkına vesile oluyor.

O biliyor. O'na eğilemiyoruz. Lekeye eğiliyoruz. Buna ahlâk-ı zemime deniliyor.

Allah İçin Hareket:

Evinizde rahat var, istirahat var, amma yoldaki tat yok. Bir arkadaşla Hacc'a gidiyoruz. Taksiyle izin vermediler. Biz de dedik ki; biz hududa kadar gidelim, geçerse geçimiz, geçemezsek bir otobüse bineriz. Oysa ben otobüsle dördüncü bölüme girdiğim zaman çok sıkıntı başlar. Yani İstanbul'a gidemem. Nasipmiş, geçemedik. Bir otobüse dahil olduk, arka tarafa geçtik. Kırk gün otobüsün içindeydik. En küçük bir ağırlık, baş ağrısı, bir hastalık yok. Bir kardeşin oğlu bizi yolda karşıladı. Otobüsten indik taksiye bindik, bütün istirahat kayboldu.

Bunun gizli sebebi, Hakk Celle ve Alâ Hazretleri rızâ yoluna çıkan kimseyi meleklere emreder, kanatları üstünde yaşatır. Oradan indiğimiz zaman kanattan indiğimizi hissettim, o zamana kadar anlayamamıştım. Onun için cihat yolunda mısın, lütuf ve rızâdasın. Evde her şey var, amma o tat yok. Orada hastasın, rahatsızsın amma O'nun verdiği haz ile yürünür. Evde o haz yok. Yemek var, istirahat var amma o haz yok. Niçin? Artık rahattasın. Meleklerin kanadından inmiş durumdasın.

•

Nasibin kadar iş yap ama huzurla yap. Telâşa gerek yok, bize gelen bize yeter. İki günlük hayatımız var; üzülmeylem, üzmeylem.

Menfaat girdiği anda, çok iyi bilinsin ki Hazret-i Allah gayreti çeker alır. Gayreti alınan kimsenin hizmeti de mihnetle olmaya başlar. Mihnetle yapılan hizmeti Hazret-i Allah sevmez.

•

İstiğfar ve Salât-ü selâm; bu ikisi birleşti mi iş değişir.

İstiğfar; acizliğini itiraf etmek O'na sığınmaktır.

Salât-ü selâm; Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz hürmetine bize ver demektir.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

EVLIYÂ-İ KİRAM ***-Kaddesallahu Esrârehüm- HAZERÂTI'NIN*** ***"HÂTEMÜ'L-EVLIYÂ" HAKKINDAKİ*** ***BEYAN ve İFŞAATLARI (205)***

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- (9)

Aralık 2017
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 34-35

Menâzilü'l-Ubbâd mine'l-İbâde:
Yedinci Menzil: Yakınlık Menzili / 3

"Allah Azze ve Celle bu hususta şöyle buyurmuştur:

"O noksan sıfatlardan münezzehtir, yücedir." (En'âm: 100)

Böyle buyurarak kendisini tenzih etmiştir.

Sonra, diğer Âyet-i kerime'lerde ise Allah Tebâreke ve Teâlâ şöyle buyurmuştur:

"Bilâkis onlar, ikrama erdirilmiş kullardır. O'ndan önce söz söylemezler."
(Enbiyâ: 26-27)

[99] İşte onlar Melik'lerinin kapısında dururlar; O'nun karşısında söze başlamazlar. Onlar O'nun emrine bakarlar ve O'nun işlerini murâkabe halinde bulunurlar. İlâhi işlerle ilgili durumlarını sürekli kontrol altında tutarlar:

"Allah, onların önlerindeki de bilir." (Enbiyâ: 28)

Onlar gerek dünyaları, gerekse âhiretleri hakkında kendilerine hazırlanmış olanlar hususunda, kendileri için tedbir edilen şeyi bilir. O'nun ilmi her şeye karşı onlara yeter. Yalnız O'na karşı olan muhabbetleri ile, kendi irâde ve dileklerinden hâli kalmak onların kalpleri üzerinde gâlip gelir. O'nlara O'nun Celâl'ine ve Azamet'ine tazîm gösterenlerdir.

"O'ndan önce söz söylemezler ve yalnız O'nun emriyle hareket ederler." (Enbiyâ: 27)

Onlar şu belâ ve mihnetler karşısında, O'nun işinden ve emrinden başkasını bilmezler. Onlar, O'nun öncülüğe ehil kıldığı kimselerin hidâyet rehberleridir.

Nitekim her iki sınıf, indirilen Âyet-i kerime'de şöyle zikredilmişlerdir:

"Allah dilediği kulunu Zât'ına seçer. Kendisine yönelen kimseye de hidâyet eder." (Şûrâ: 13)

Seçilme, O'nun diledikleri; hidâyet ise yönelme ehli içindir. Bu sebeple ilgilidir, öteki ise sebeple ilgili değildir. İşte onlar O'nun tarafından seçilmeye ehildir ve O'nun himâye ve muhâfazası içindedir. Onlar O'nun ilâhi kabzasının içerisinde; O'nun hem hamiyetine, hem de Velâyet'ine ehillerdir.

Onlar, kendisinden râzı olunmuş kimseden başkasına şefâat etmezler.

Kendisine merhamet olunacak kimseden başkasına merhamet göstermezler.

Sâlim olan kimseden başkasını selâmete erdirmezler.

İdâre etmeye ehil olan kimseden başkasına idâreyi teslim etmezler.

Aşağılık ve âdî olan kimseden başkasını aşağılayıp tahkir etmezler.

Yön ve istikâmet sahibi olan kimseden başkasına istikâmet ve yön tayin etmezler.

Onlar O'nun ilâhi kabzasındadır. O onları dilediği şekilde idare eder ve kullanır.

Nitekim bunun hakikati, İbrahim İbnü'l-Müstetir el-Hezelî el-Basrî'nin bize sözünü ettiği, onunla ilgili bir haber yoluyla söylenmiştir.

Ebu Âmîr el-Akdî'nin Abdülvâhid ibn Meymûn, Urvetibnü'z-Zübeyr'in efendisi Ebu Hamza'dan; onun Urve'den, onun Âişe'den, onun Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-den, onun Cibrîl'den, onun ise Allah Tebârekesmuhû'dan iletildiği; yine İsmâil bin Nasr'ın Ebû'l-Münzir el-Katî'i'den, onun Abdülvâhid'den, onun Urve'den, onun Âişe -radiyallahu anhâ-dan,^[100] onun Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-den, onun ise Allah Tebârekesmuhû'dan naklettiği; aynı şekilde Dâvud bin Hammâd'ın, Ömer bin Sa'îd ed-Dımaşkî'den, onun Sadakatibnü Abdullah'tan, onun Abdülkerîm el-Cezerî'den, onun, onun Enes bin Mâlik'den, onun Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-den, onun Cibrîl -Aleyhisselâm-dan, onun ise Celâl'i büyük olan Allah'tan -Tebârekesmuhû- bize bildirdiğine göre, Allah Azze ve Celle şöyle buyurmuştur:

"Her kim benim bir velî kuluma eziyet ederse, bana doğrudan savaş ilân etmiş gibi olur. Kulumu bana, farz ibâdetleri yerine getirmesiyle yaklaştığı kadar yaklaştıracak hiçbir şey yoktur. Şüphesiz kulum nâfile ibadetlerle de bana o kadar yakın olur ki, nihâyet ben onu severim. Sevince de, gözü olurum, onunla

bakar; kulağı olurum, onunla işitir; eli olurum, onunla dokunur; ayağı olurum, onunla yürür; kalbi olurum, onunla anlar; dili olurum, onunla konuşur. Bana duâ ederse ona mutlakâ icâbet eder, benden ne dilerse ona veririm. Ben onun ölümü hususunda tereddüt ettiği gibi hiçbir şeyde tereddüt etmem. Zira o ölümden ikrâh eder, ben de onun ikrâh ettiği şeyi yapmayı sevmem."

Bu ümmetin içinde Allah'a çokça hamd ile O'nun nimetine şükreden bu sınıfı tekid eden şeye gelince; Ömer ibnü'l-Hattâb -radiyallahu anh-in yaralı bir kimse hakkında Ali -radiyallahu anh-a söylediği sözdür:

"Sana Allah'ın gözlerinden bir göz isâbet etmiş!"

Bu Hadis'i bize Ebu Bekir bin Sâbık el-Emevî Ömer bin Abîd'den, o ise el-Ameş'ten bildirmiştir:

"Ömer ibnü'l-Hattâb -radiyallahu anh-e bir kimse gelerek:

'Ali -radiyallahu anh- beni yaraladı!' dedi. Ali -radiyallahu anh-için: ^[101] "Niçin yaraladı?" diye sorunca: "Onunla yürüyordum. O kadınların yanında durdu, ben biraz açıldım; ancak kulağımı ona doğru çevirdim. Kulağımı çevirmemden rahatsız olup onu yaraladı."

Bunun üzerine şöyle dedi:

"Şüphesiz Allah'ın yeryüzünde gözleri vardır. Allah'ın gözlerinden biri de Ali'dir."

Kullanılma bâbında Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-den rivâyet edilen hadisler ise sayılamayacak kadar çoktur. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- bir işle karşılaşınca, kolay olanı zor olana tercih ederdi.

O -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurmuştur:

"Sâlim kişi, Allah'ın kendisini eriştirmesiyle selâmete erer. Affedici de Allah'ın kendisine vermesiyle affeder."

O kendiliğinden konuşamaz, onu konuşturan Allah'tır. Nitekim denilir ki;

"Allah peygamberinin lisânı üzere şöyle buyurmuştur: 'Allah, kendisine hamd eden kimseyi işitir.'"

Bir Hadis'te de yine şöyle buyurulmuştur:

"O kurtulamazdı, fakat Rabb'im onu kurtardı."

Yâni Ali -radiyallahu anh-i kastetmişlerdir.

Menzillerin zikrine dâir ise bizim katımıza şunlar gelmiştir:

"Onlar kendilerine kahırla nazardan dolayı parçalanırlar", "Onlar yollarında muhabbetle seyredenlerdir.", "Likâları nedeniyle çözülp alçalırlar.", "Allah onların kalplerini mesken tutmuştur.", "Hakk, onların sadrlarına (göğüslerine) yerleşmiştir."

Nitekim bunu tahakkuk ettirecek olan da, Sehl bin Selîm -rahimehullah-ın Süveyd bin Sad el-Enbârî'den bize bildirdiği bir rivâyettir. O Hafsa bin Mesîre'nin İbrahim ibn Muhammed bin Fâris'ten, onun ise Vehb bin Münebbih'ten şöyle bildirdiğini söylemiştir:

"Rabb Tebâreke ve Teâlâ buyurdu ki:

'Benim için evler inşâ edin! Hangi ev beni içine sığdırabilir ki? Gökler Kürsî'nin bir uzvundan ibârettir, ^[102] yeryüzü ise benim kademimin yeridir. Ben bunların hepsini Velî'm için yarattım. Şüphesiz ben yarattıklarımın ancak verâ ve takvâ ile dolu bir kalbe sığarım.'

Abdullah bin Ebâ Ziyâd'ın Seyyâr'dan, onun Cafer bin Süleyman'dan, onun ise Umrân el-Kasîr'den naklettiğine göre İsâ Aleyhisselâm:

"Sana nasıl ulaşabilirim yâ Rabb?" deyince, şöyle buyurdu:

"Ben, kalpleri kırık olanların yanındayım! Ben onların en düşük seviyede olanına dahi her gün ulaşırım. İşte bu olmasaydı, onun mâmur olan şeyini ben yıkmazdım."

Bu haberlerin hepsini doğrulayan şey ise, Cibrîl Aleyhisselâm'dan nakledilen Hadis'te geçen, Allah Tebâreke ve Teâlâ'nın: **"Ben onun kalbi olurum, onunla anlar."** buyruğudur. Çünkü onun aklının nuru Allah'ın Nûr'uyla söner ki, bu da en şerefli kalbe yerleştirilmiştir. Burada artık aklın tutunması mümkün değildir. (Menâzilü'l-Ubbâd mine'l-İbâde/Menâzilü'l-Kâsîdîn ilâllâh, neşir ve tahkik: Ahmed Abdürrahîm es-Sâyih, Beyrut 1990, s. 99-102)

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Allah-u Teâlâ'nın Sevgilileri'nin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (138)

ABDÜRREZZÂK EL-KÂŞÂNÎ -Kuddise Sırruh- (5)

Aralık 2017
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 36-37

Hâtemü'r-Rusûl ve Hâtemü'l-Evliyâ'nın İlim ve Kandili (3)

Bidayet ve nihayet. O zaman o lâzımdı, şimdi ise bu lâzım.

O zaman İslâm garipti, şimdi de garip duruma düştü. O zaman ikinci bir kandile ihtiyaç yoktu. İsmi vardı, kendisi yoktu. Şimdi o birinci kandilin vazifesi bitti, o nur bu kandile geçti, artık bu kandil iş görüyor.

Yani Allah-u Teâlâ nuru yaymak için birinci kandili çalıştırdı. Bu zamanda garip düşen İslâm'ı gariplikten kurtarmak için de o nurdan sonra ikinci kandili çalıştırdı.

Bu kandil; Resulullah Aleyhisselâm'ın halk tarafından bozulmuş olan sünnetini ıslah etmek, öldürülmüş olan sünnetini ihyâ etmek, bidatları kaldırmak ve nuru yaymak ve zulmânâtı kaldırmak için iş görüyor. Nitekim Cenâb-ı Hakk kaldırmadı mı? Ne idi ne oldu? Hani o fesatçılar ifsatçılar, hani o din kurucular? Hepsi de yok oldular!

Allah-u Teâlâ Hâtem-i enbiyâ'ya ne ki lütfetmişse velâyetinde lütfetmiş. Velâyet bâtıdır. Verilen ona veriliyor. Ona verilen aynı şekilde ona intikal edince, zaten onundu, oraya intikal ediyor.

Oraya intikal edince o demektir. Bunlar çok gizli işlerdir. Fakat bunlar mahlûka âit değildir, hep murâd-ı ilâhîdir, öyle dilemiş, öyle olmuş.

Velâyetin hakikisi bu zamanda tezahür etti. Şimdi artık o irşadın yayılma zamanı gelmiş.

Böyle bir karanlık devir içinde Allah-u Teâlâ böyle bir nuru indirdi. Hakîm et-Tirmizî - kuddise sırruh- Hazretleri, Allah-u Teâlâ'nın onun irşadını yayacağını beyan buyuruyor ve yaydı.

Nitekim İmâm-ı Rabbânî -kuddise sırruh- Hazretleri **"260. Mektub"**unda:

"Kararmış olan âlem onun zuhur nuruyla aydınlanır. Onun hidayet ve irşad nurları bütün âleme yayılır." buyurmuşlardır.

Diğer bir beyanları ise şöyledir:

"Onun hidayetinin nurları bahr-ı muhid gibi bütün âlemi sarmıştır." (260. Mektub)

Görüyorsunuz ki bu irşad dünyaya yayılıyor. Allah-u Teâlâ'nın murad ettiği yere kadar gidiyor. Öyle ki Amerika'ya, İngiltere'ye, hatta Avusturalya'ya kadar gidiyor. Almanya'daki kardeşler on devlete girip çıkıyor.

Bu ilim, bu mânevî yol, dünyaya hiçbir zaman bu kadar yayılıp ilerlemedi. Hâtem olma hasebiyle, gizli kalan ilmin izhariyle bu ilim açılmak ve yayılmak durumunda kaldı. Artık vakit saat gelmiş, Allah-u Teâlâ murat ettiği ana kadar bu nur yayılacak. Gizli kalan ilim budur işte.

Bugün zuhur eden bu gibi hâdisat da bu gizli ilimden doğuyor. Çünkü Allah-u Teâlâ Resulullah Aleyhisselâm'ı kandil olarak yaratmış, onu da kandil olarak yaratmış. O küllî, bu cüz'î. Küllî cüz'î'ye geçince o da küllî oluyor. Velâyetiyle, nübüvvetiyle, risaletiyle hepsiyle küllî oluyor. Bugün hepsi var. Velâyet de var, nübüvvet de var, risâlet de var. Niçin? O mevcut olduğu için var. Fakat insanlar bunu bilmez, akli da almaz.

Abdülkâdir Geylânî -kuddise sırruh- Hazretleri buyurur ki:

"O resul ve nebilerin vekilidir, işte peygamberler bunu vekil etmişlerdir."
(Fütûhü'l-Gayb)

Bu nasıl belli olur? Hiçbir gün tahsilim olmadığı halde, hiçbir şey bilmediğim halde, hiçbir şey de olmadığım halde, bu icraatların meydana gelişinden anlaşılıyor ki; bu doğrudan doğruya ilâhî bir destektir, ilâhî bir lütuftur, ilâhî bir vergidir. Burada artık mahlûkun yeri yok, bunun bir mahlûkla hiçbir ilgisi yok. Bu ilâhî lütfun onda tecellî etmesi murad edilmiş. Ne zamana kadar? Murad ettiği zamana kadar.

•

Kemâleddîn Abdürrezzâk el-Kâşânî -kuddise sirruh- Hazretleri, mühim bir hususa dikkati çekerek; âhir zamanda Hâtemü'l-enbiyâ Aleyhisselâm'ın bâtınıyla zuhûr edecek olan Hâtemü'l-evliyâ'nın, zâhir yönüyle de tıpkı kendisinden sonra gönderilecek olan Mehdi gibi, Hâtemü'l-enbiyâ Aleyhisselâm'ın şeriatına kemâliyle tâbî olacağına işaret etmiştir.

Buyurur ki:

"Âhir zamanda yaşayacak olan Mehdi gibi, onun (Hâtemü'l-evliyâ'nın) da, hükümde Hâtemü'l-enbiyâ'nın şeriatına tâbi olacağına işaret etmek gerekir. O gerek şer'î hükümlerde, gerek ma'rifette, gerekse hakikat ilimlerinde Muhammed Aleyhisselâm'a tâbi olur. Bâtını Muhammed Aleyhisselâm'ın bâtını olduğu için, bahsettiğimiz şeye kıyasla bütün peygamberler ve veliler de, bizim bir velimiz olarak ancak ona tâbi olurlar. Bunun içindir ki ona, 'Seyyidü'l-mürselin'in hasenâtından bir hasene' denilir.

Onun, bütün peygamberlerin ve velilerin ilimlerinin kaynağı olması hususunda ona tâbi olması, kendisi için bir noksanlık da değildir. O, ilâhî incelikler ve Allah'ı bilme ilminde (diğer peygamberlerden) yüksek olduğu gibi; şeriat ve ahkâm hususunda da (onlardan) düşük olur." ("Şerhü'l-Kâşânî alâ Fusûsu'l-Hikem"; Ayasofya, nr.: 1901, 21^a21^b yaprağı.)

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sirruh- Hazretleri "**Hatmü'l-evliyâ**" kitabı'nın son bölümünde, Alâüddeve es-Semnânî -kuddise sirruh- Hazretleri "**Kitâbu'l-Urve**" isimli eserinde, İsmâil Hakkı Bursevî -kuddise sirruh- Hazretleri ise "**Tuhfe-i Âliyye**" risâlesinde beyân ettikleri gibi; Abdürrezzak Kâşânî -kuddise sirruh- Hazretleri de burada Hâtemü'l-evliyâ ile Mehdi'yi ayrı ayrı zikredip, ikisinin birbirinden farklı kimseler olduklarını açıkça beyan etmiştir.

Bu beyanlar, Hâtemü'l-evliyâ olan zât ile Hazret-i Mehdi'yi birbirine karıştırarak, hakikati bulandırmak isteyen kimseler için apaçık birer delildir. Evliyâ-i kirâm Hazerâtı'nın apaçık beyanları varken zan ile konuşmak çok yersizdir ve veballidir. İnsan bilerek konuşmalı. "**Bilmiyordum!**" demek insanı kurtarmaz. "**Öğrenseydin de konuşsaydın!**" denilir.

Hâtemü'l-evliyâ'nın zâhir yönüyle de tıpkı kendisinden sonra gönderilecek olan Mehdi gibi, Hâtemü'l-enbiyâ Aleyhisselâm'ın şeriatına kemâliyle tâbî olmasının mânâsı; o da ona tâbi, o da ona tâbi. İkisi de Resulullah Aleyhisselâm'ın şeriatına tâbidirler.

Hâtemü'l-evliyâ'nın bâtınının Muhammed Aleyhisselâm'ın bâtını olmasından ötürü Allah-u Teâlâ'nın desteği hüküm sürer. Çünkü velâyet doğrudan doğruya Allah-u Teâlâ'nın desteğidir.

Abdullah-ı Bosnevî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin:

"O Resulullah'ın halifesi değil, bizzat Allah'ın halifesidir." buyurması, bu noktayı ayırır.

Bu kandil o kadar mühimdir ki, Allah-u Teâlâ onu da Âdem Aleyhisselâm'dan evvel yaratmış. O değer vermiş, değer O'ndan geliyor. O zaman yarattığı için onda bilinmeyen bir sır var. Resulullah Aleyhisselâm bilinmeyen bir varlık, o da bilinmeyen bir varlık. Amma, bu zevât-ı kirâm açıyor. Bunu en çok Hâkîm-i Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri bir noktada açmış. İçinde O olduğu için, yani O'nun desteği ile yürüdüğü için, sır işte bunda diyor. Başka veliler buraya değinmemiş. En derin noktayı o görmüş. Bunun en derin noktasını da şu sözü ile ifâde etmiştir:

"O, O'nun emînidir, kulları arasındaki 'Bir'idir. O öyle bir kimsedir ki, ona yeryüzünde 'Ey Vâhidî!' diye nidâ eden doğru söylemiştir." (Nevâdirü'l-Usûl)

Yani onun içi O'dur, cismi bedenîdir, görünüşte kabuktur. Onun içindir ki bir tarafı âlimdir, bir tarafı câhildir.

Kâşânî -kuddise sırruh- Hazretleri yukarıdaki beyanlarında Hâtem-i veli'nin ilâhî incelikleri ve Allah'ı bilme ilminde en yüksek olduğunu beyan buyuruyor. İlim de bu ilimdir. İlmin özü kaynağı budur. Nedir? Allah-u Teâlâ'yı bilme ilmidir. Bu ilim ancak Allah-u Teâlâ'nın öğretmesiyle mümkündür. Başka türlü mümkün değildir. Onun için de O'nun öğretmediği hiç kimse bilmez. Herşeyin bir hududu var, bunun hududu yok.

Nitekim Şeyh Mahmud Şebüsteri -kuddise sırruh- Hazretleri:

"O, vahdet sırrına mazhar olarak Allah'ı hakkıyla tanır, Allah'ın hakikati onda görülür." buyurmuştur. (Gülşen-i Râz; Beyit no; 394)

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

TASAVVUF'UN ASLI HAKİKAT VE MARİFETULLAH İNCİLERİ

İbtîlâ ve İmtihan (16)

Bir Müminin Hayatında İbtılânın Yeri ve Önemi (3)

Kâinat da İnsan da Kâğıttır:

Allah-u Teâlâ kâinat ve insan hakkında Levh-i mahfuz'da ne ki yazmışsa o tecelli eder. Bir kâğıt, üzerindeki yazıyı silmeye muktedir midir? Değildir. Kâinat da kâğıttır, insan da bir kâğıttır, üzerindeki yazıyı silemezler.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde:

"Kim Allah'ın takdir ve taksiminden râzı olursa, Allah da ondan râzı olur." buyuruyorlar. (Câmiu's-sağir)

Allah-u Teâlâ kâinatı yaratmadan önce mahlûkat hakkındaki takdirini Âyet-i kerime'lerinde haber vermektedir:

"Yeryüzünde vuku bulan ve sizin başınıza gelen herhangi bir musibet yoktur ki, biz onu yaratmadan önce, bir Kitap'ta yazılmış olmasın." (Hadîd: 22)

Her türlü muvaffakiyetler Allah-u Teâlâ'nın lütfu olduğu gibi, bütün musibetler de ezeli ilminde yazılmış bir takdiridir.

"Şüphesiz ki bu Allah'a göre kolaydır." (Hadîd: 22)

Yarattığı mahlûkatın takdirini önceden ve ayrı ayrı tayin etmek O'na güç değildir.

Onun içindir ki böyle bir inanca sahip olmalı ve o yolda hareket etmelidir. İbtılâlara karşı kadere bağlanmanın; kalbe sağlamlık vermesi yanında, gerek acı ve gerekse tatlı hadiseler karşısında insanı sarsmayan bir faydası vardır.

Bu husus Âyet-i kerime'de şöyle beyan buyurulmuştur:

"Bu, elinizden çıkana üzülmemeniz ve Allah'ın size verdikleri ile sevinip şımarmamanız içindir." (Hadîd: 23)

Üzüntüden maksat ümitsizliğe düşüren üzüntüdür, sevinçten maksat da şımarıklığa ve taşkınlığa iten sevinçtir. Burada her ikisi de yerilmektedir.

Hepsinin de takdir edilmiş olduğuna imanı olan kimseler, insan olarak üzüntü duysalar da; ne üzüntünün ızdırabına ne de sevincin gurur ve heyecanına kendilerini kaptırmazlar. Hepsinin Hakk'tan indiğini ve nice nice gizli hikmetler bulunduğunu bilerek her iki halde de gönüllerini Allah-u Teâlâ'nın mağfiret ve hoşnutluğuna bağlarlar.

Abdullah bin Mesud -radiyallahu anh- buyurur ki:

"Yaktığını yakan ve bıraktığını bırakan bir ateşe dokunmam; olmayan bir iş için 'Keşke olsaydı!' dememden bana daha sevimli gelir."

Her nimet ve musibetin takdirle olduğunu bilen bir kimse, kaybettiğine fazla üzülmez, elde ettiğine fazla sevinmez. Allah-u Teâlâ bunların pek yakında yok olmasını takdir edebilir. Elden çıkan düşünmekle geri gelmez, elde edilen de sevinmekle devam etmez.

"Allah kendini beğenip böbürlenene kimseleri sevmez." (Hadîd: 23)

Çünkü dünyadaki payına sevinerek böbürlenene bir kimse bununla başkalarına karşı övünür, insanlara karşı büyüklük taslar.

Kendini beğenip nefesine güvenen kimse Rabb'ine ihtiyaç hissetmez. Allah-u Teâlâ da onu kendi haline bırakır. Daha o zaman imtihanı kaybetmiş olur.

Dünya saâdetini ve ahiret selâmetini arzu eden kimse, ortak ve yardımcıdan müstağni olan Allah-u Teâlâ Hazretleri'ne yönelip, sebeplerini halketmesini de o Zât-ı Ecell-ü Âlâ'dan istemelidir.

Hayır ancak Allah-u Teâlâ'nın kudret elindedir. Hayrı da şerri de ancak O bilir. Biz iyilikleri O'ndan isteyeceğiz. Her şey O'nun takdirine dayanır, her şeyi dilediği gibi yapar.

Sinemaya giden bir insan, film seyrederken bazen heyecanlanır. Nihayet ışıklar yanınca bir hayal olduğunu anlar. Dünya da böyledir. İnsanın başından, herkesi hayretler içinde bırakan birçok hadiseler geçer. Nasıl takdir etmişse hep o işler olur, başkası olmaz. Olmadığına göre telâşa da lüzum yok, endişeye de lüzum yok.

Kul bütün iyiliklerini Hakk'tan bilecek, kötülüklerini ise kendi nefsinden. Kula düşen budur.

İmanın en sağlam kalesi Allah-u Teâlâ'ya ümit bağlayıp hadiseler karşısında dayanma gücünü ortaya koymaktır.

Bir mühim husus da şudur ki; Enbiyâ-i izam ve Evliyâ-i kiram Hazerâtı'nın şefâatlerini temenni etmek, onların hürmetine bir musibet ve kederden kurtulmayı Allah-u Teâlâ'dan niyaz etmek de O'na olan merbudiyyete, O'nun takdirine teslimiyete mâni değildir.

•

Başa gelen musibetin süresi uzamış olsa bile, bir kul Allah-u Teâlâ'dan ümidini kesmemeli, bazı nimetlerden mahrum olduğu zaman teessüre kapılmamalı, O'ndan olduğunu bilmeli, duâ ve niyazda bulunmalıdır.

Enes -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Başına gelen bir musibetten dolayı hiç kimse ölümü istemesin. Eğer istemekten başka çare yoksa: 'Allah'ım! Benim için yaşamak hayırlı ise beni yaşat, ölüm daha hayırlı ise beni öldür.' desin" (Müslim: 2680)

Onun bu ilticası, sabrına mâni değildir, ecrine noksanlık gelmez. Allah-u Teâlâ'ya her hususta muhtaç olduğunu itiraf etmiş olur.

Bu şekilde bir ibtilâya maruz kalan kimse, vesveseye düşmesine rağmen sabrettiği takdirde, Allah-u Teâlâ ona da bir çıkış yolu gösterir.

Dünya ve ahirette her türlü üzüntüden çıkacak bir yol bahşeder, düştüğü darlıktan kurtulacağı bir çare gösterir.

Allah-u Teâlâ bir Âyet-i kerime'de şöyle buyurmaktadır:

"Eğer Allah sana bir zarar bir sıkıntı verirse, onu senden kaldıracak O'dur." (Yunus: 107)

O'ndan başka hiç kimse o zararı gidermeye kâdir değildir. O'nun yazısını reddedecek, hükmünü aksatacak, lütfunu engelleyecek bir güç yoktur.

"Eğer sana bir hayır ve iyilik dilerse, lütfuna kimse mâni olamaz." (Yunus: 107)

Hayır ve iyilik bizzat istenilen şeydir, zarar ve sıkıntı ise bir takım dış sebeplerle kulun sebep olduğu bir şeydir.

Hikmeti gereğince O'nun lütuf ve nimeti dilediği kullarına ulaşır.

"O bunu kullarından dilediğine eriştirir. O bağışlayandır, merhametlidir." (Yunus: 107)

İbtîlâ ve sıkıntılarla günahları örter, ihsanları ile âfiyete, esenliğe eriştirir.

İmanı olmayanlar veya imanı zayıf olanlar musibet ve felâketlere tahammül edemezler. Bu tahammülsüz-lükler, bu sabırsızlıklar imtihanın tamamıyla kaybedil-mesi demektir.

Sabır şuna denir ki, hâlini kimseye bildirmez, sadece Hakk'a sığınır. Başına gelen bir belâyı şayet başkalarına duyurmaya çalışıyorsa, Sahib'ini şikâyet ediyor demektir.

Kula boyun bükmek ve teslimiyet düşer. Takdir edilen ibtilânın bitmesini gözetlemek düşer. Bir akarsuya bakın ki, taşlara vura vura gidiyor, hiç eğlenmiyor, yoluna devam ediyor. Çünkü o bir defa başını eğdi. Çer-çöp olan şeyler ise tıkanıp kalıyor. Biz de su gibi olalım ki yolumuza devam edelim.

•

Kul herşeyden önce Hakk'a sığınmalı ve şöyle niyaz etmelidir:

"Allah'ım! Beni bana bırakma. Her takdirin husule gelsin, fakat o takdirlerle beni meşgul ettirme, nefsimi müdahale ettirme. Zira ben senden gelecek her takdire peşin olarak râzıyım. Bu söylediklerimi bana hâl ile de bahşet. Husule gelen bütün hadiselerin senden olduğunu bilerek boyun bükmeyi lütfet."

Allah-u Teâlâ'ya gönülden sığınmak lâzımdır. Çünkü ibtilâ anında kişinin içi dışarıya çıkar.

Allah-u Teâlâ bir Âyet-i kerime'sinde:

"Sabır göstermekle ve namaz kılmakla Allah'tan yardım isteyin." diye emir buyurmaktadır. (Bakara: 45)

Sabır, başa gelen ibtilânın geçmesi için Allah-u Teâlâ'nın yardımını celbedecek sebeplerin birincisidir. Sabırsız kişiler her zaman darlık içindedirler. Onların dünyevî hadiselerle hiç dayanıklılıkları yoktur. Herşeyi isterler, herşeyden rahatsız olurlar.

Allah-u Teâlâ bir Âyet-i kerime'sinde:

"Yoksa insan her umduğu şeye sahip mi olacak?" buyuruyor. (Necm: 24)

Her canının çektiği ve gönlünce arzu edip kurduğu her hayali gerçekleşecek değildir.

Bu gibi kimseler az bir yokluk görünce tahammül edemezler.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

İSLÂM İLMİHALİ

HACC (35)

Aralık 2017
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 40

HACC HAKKINDA BİR TATBİKAT (19)

13. Arafat'tan Ayrılış, Müzdelife'ye Geliş (2)

- Sene sonunda iyi bir karne alan çocuk, evine sevine sevine koşarak geldiği gibi; duânın kabul olması için yerine getirilmesi gereken şartlara riayet edenler de sevine sevine koşarak Müzdelife'ye gelirler.
- Müzdelife olsun, Mina olsun çok kıymetli mekân ve makamlardır.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Arafat'tan ayrılıp akın ettiğinizde Meşar-i haram'ın yanında Allah'ı zikredin."
(Bakara: 198)

Kulun bu zikirleri Rabb'ine lâıyk olan saygı ile ve en güzel bir şekilde yapması gerekir.

Meş'ar-i haram, Müzdelife'de Kuzah dağı adı verilen ve üzerinde Mîkâde denilen silindir şeklinde bir taş bulunan tepedir, şimdi üzerine bina yapılmıştır. Asıl Meş'ar-i haram burası, Meş'ar-i haram'ın yanı da Müzdelife'dir.

Arafat'ın Urene vâdisinden başka her tarafı vakfe yeri olduğu gibi, Müzdelife'nin de Muhassir vâdisinden başka her tarafı vakfe yeridir. Müzdelife Harem-i şerif'e dahildir.

"O size nasıl hidayet ettiyse, siz de O'nu öylece zikredin." (Bakara: 198)

Zikrullah hidayete ermenin bir şükran ifadesidir.

"Bundan evvel siz sapıklardan idiniz." (Bakara: 198)

İman ve ibadetten haberiniz yoktu. Allah-u Teâlâ'yı nasıl zikredeceğinizi bilmiyordunuz.

Bu hali insanlar gerçekten dönüş yapıp hidayete erdikleri zaman anlayabilirler.

"Sonra insanların döndüğü yerden siz de dönün ve Allah'tan mağfiret dileyin. Şüphesiz ki Allah çok bağışlayıcıdır, çok merhamet edicidir." (Bakara: 199)

Siz bağışlanma dilerseniz, O rahmetiyle günahlarınızı bağışlar.

"Nihayet Hacc ibadetlerinizi bitirdiğinizde, atalarınızı andığınız gibi, hatta daha kuvvetli bir şekilde Allah'ı zikrediniz." (Bakara: 200)

Hacc'ın tamamı zikirden ibarettir. Her yerde zikrullah ile emredilmiştir. Telbiye, Tekbir, İstiğfar, Salâvat... hepsi zikirdir.

• O gece mümkün olduğu kadar, zikrullahla, ibadet taatla geçirilir. Şeytan taşlamada kullanılmak üzere birer mermi mesabesinde olan 70 kadar küçük taş toplanır.

Taşların temiz olması ve Müzdelife'den toplanması müstehaptır, Mina'dan toplanması da câizdir.

Teşrik Tekbirleri:

Allah-u Teâlâ Teşrik günlerinde yapılacak tekbirlere işaret ederek Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Sayılı günlerde (eyyam-ı teşrik'te) Allah'ı zikrediniz." (Bakara: 203)

Tekbir ve tehlilde bulununuz. Namazların arkasından, kurbanları keserken ve taşları atarken tekbir alınız.

Hacc'la ilgili Âyet-i kerime'lerde bir "**Eyyâm-ı mâdûdat**" yani "**Sayıli günler**", bir de "**Eyyâm-ı mâlumât**" yani "**Bilinen günler**" vardır. Bilinen günler; Zilhicce'nin ilk on günüdür. Sayılı günler ise; beş vakit namazın farzlarından sonra Tekbir alınan günleridir. Arefe günü sabahından bayramın dördüncü gününe kadar beş gündür.

Teşrik, yüksek sesle tekbir almaktır. İbrahim Aleyhisselâm'a nispet edilen ve yüksek sesle alınan ve bilinmekte olan hususi tekbire "**Teşrik tekbiri**" denir. Arefe günü sabahından kurban bayramının dördüncü günü akşamına kadar geçen süre tekbir ve zikir günleridir.

"Kim iki gün içinde acele edip (Mina'dan Mekke'ye) dönerse, ona bir günah yoktur." (Bakara: 203)

Her ne kadar sonraya kalmak daha faziletli ise de, bayramdan sonra Mina'da iki gün kalıp dönmek de câizdir, buna ruhsat verilmiştir, dönen kişi mesul değildir. Acele etmek ve geri kalmak isteğe bağlıdır. Çünkü bazen fazileti daha çok olan ile daha az olan arasında kişi muhayyer bırakılabilir. Nitekim oruç tutmak daha faziletli olmakla birlikte, yolcu olanlar tutup tutmamak arasında muhayyerdirler.

"Her kim geri kalırsa, ona da bir günah yoktur. Bu, takvâ sahibi olanlar içindir." (Bakara: 203)

Çünkü takvâ sahipleri her yaptığı ibadeti en ince teferruâtına kadar yapar, Hacc'ını en güzel bir şekilde tamamlamak ister, en küçük bir kusurdan sakınır. Gerçek hacı, işte böyle takvâ sahibi olan kimsedir.

"O halde Allah'tan korkun. Biliniz ki O'nun huzurunda toplanacaksınız." (Bakara: 203)

Bunu bilhassa biliniz. Çünkü siz mahşerdeki toplanmayı hatırlatan Arafat'ta durmuş, o heyecanı yaşamış, dünyadaki bir benzerini görmüş bulunuyorsunuz.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

ASHÂB-I KİRÂM -Radiyahallahu anhüm- HAZERÂTI'NIN HAYATI

"Ashâbım Yıldızlar Gibidir. Hangisine Uyarsanız Hidayeti Bulmuş Olursunuz."
(Beyhâkî)

HAZRET-İ EBU BEKİR SİDDÎK -Radiyahallahu Anh- (51)

İslâm binası bu dört direk üzerine kuruldu. Allah-u Teâlâ her birine ayrı ayrı meziyetler vermiş, her biri ayrı ayrı tecelliyatlarla, ayrı vazifelerle gönderilmiş, birine verilen lütuf diğerine verilmemiştir. Hepsini de birer nurdur. Onlara verilen meziyetleri hiçbir beşerin hafsalası almaz.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir defasında Hazret-i Ebu Bekir, Hazret-i Ömer ve Hazret-i Osman -radiyallahu anhüm- ile Uhud dağına çıkmıştı, onlar orada iken zelzele oldu.

Bunun üzerine buyurdular ki:

"Ey Uhud! Kimıldama, dur! Üstünde bir Peygamber, bir Sıddık, iki şehid vardır."
(Buhârî. Tecrid-i sarîh: 1492)

Bu mucize beyanı ile Hazret-i Ömer -radiyallahu anh- ile Hazret-i Osman -radiyallahu anh-in şehit olacaklarını haber vermiş oldu.

•

Fecr Sûre-i şerif'i çok kıymetli ve azâmetli bir sûredir.

Bu sûredeki 27-30. Âyet-i kerime'ler nazil olduğunda Resulullah Aleyhisselâm'ın yanında Ebu Bekir -radiyallahu anh- Efendimiz de oturuyorlardı.

"Ey mutmainne olan nefis!

Dön Rabb'ine! Sen O'ndan râzı, O senden râzı olarak.

Gir sâlih kullarımın içine!

Gir cennetime!" (Fecr: 27-30)

Rivâyete göre bu Âyet-i kerime'ler nâzil olduğunda Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh-:

"Yâ Resulellah! Bu ne kadar güzeldir!" demekten kendini alamadı.

Bunun üzerine Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

"Bilmiş ol ki melek sana onu ölümün sırasında söyleyecektir." buyurdu. (Ebu Nuaym, Hilye)

•

Hazret-i Ömer -radiyallahu anh- bir gün Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh-ın eli ile dilini çekip tuttuğunu görünce sordu;

"Ne yapıyorsun yâ Ebu Bekir?"

Ebu Bekir -radiyallahu anh- Efendimiz;

"Başıma gelenler, hep bu dilin yüzünden gelmiştir. Zira ben Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in;

"Vücudun her parçası ehemmiyetine binaen lisanı Allah'a şikâyet eder." dediğini duydum." buyurdu.

Ebu Bekir Sıddîk -radiyallahu anh- Efendimiz'in çok konuşmamak, yerinde konuşmak için ağzında taş taşıdığı, konuşması gerektiğinde ise o taşı çıkarıp konuştuğu da rivayet edilir.

•

Hazret-i Ebu Bekir Sıddîk -radiyallahu anh- Efendimiz iki yıl dört ay süren halifelikleri zamanında bazı güçlükler yaşamışlardı.

Her tarafta türeyen irtidat hareketlerini bastırdı. Sahte peygamberleri, İslâm'ı yıkmaya çalışan sahtekârları ortadan kaldırdı. Zekât vermemek için baş kaldıran kabilelerle mücadele etti. Yani Hazret-i Allah onu vesile kılmasaydı İslâmiyet'in esaslarından hiçbir şey kalmayacaktı.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde, bu hususu şöyle haber vermişlerdir:

"Bir kere rüyâmda insanları bir meydanlıkta toplu olarak gördüm. O sırada Ebu Bekir kalktı. (Halkı sulamak için kuyudan) bir, yahut iki kova su çekti. Fakat Ebu Bekir'in su çekmesinde güçlük vardı. Allah Ebu Bekir'i mağfiret etsin (mağfiret edecektir de). Sonra (bu küçük kovayı) Ömer aldı. Ve alınca bu kova Ömer'in elinde büyük bir kovaya tahavvül etti. Ben, halk içinde Ömer'in gördüğü işi işleyebilecek kuvvette kavî ve kâmil bir kişi görmedim. En sonu insanlar o meydanı develerin sulak ve eylek yeri edindiler." (Buhârî, 1481)

•

"Vazife onundur ki; "O benim değildir." der.

Vazife onun değildir ki; o vazifeye ehil olduğunu iddia eder."

AMERİKA YIKILIYOR

- Hiçbir imparatorluk Sadece Askerî Gücüyle Ayakta Kalamaz! -

Uğur Kara – Aralık 2017
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s.42-43

Bugün Türk-Rus, Türk-İran, İran-Pakistan, Türk-Rus-İran Genel Kurmay Başkanları, devlet yetkilileri bir araya gelip duruyor. Tehdit nereden? Amerika'dan...

"Yırtıcı kuşun ömrü kısa olur."

Amerika'nın Sonunun Geldiğini İlan Edebiliriz:

Amerika gibi koca bir devlet bizdeki FETÖ'cülere benzer, çoluk çocuk tabir edilebilecek bir çetenin elinde hızla çöküyor.

Amerikan çıkarlarına aykırı, Amerika ile beraber bütün dünyayı çöküntüye, kaos ve harplere sürükleyecek bir anlayış yönetimi ele geçirmiş durumda.

Bu hastalıklı zihniyet kendileri gibi düşünmeyen herkesi, her ülkeyi düşman ilan ediyor. Kendi başkanlarını bile hiç çekinmeden "Rus ajanı" pozisyonuna düşürmeye çalışıyorlar.

"Daha önce yazdığım gibi, bu işin koordinasyonu Trump tarafından damadı ve danışmanı Jared Kushner'e verildi.

Onun dışında Trump'ın başmüzakerecisi Jason D. Greenblatt, Başkan'ın Ulusal Güvenlik Danışman Yardımcısı Dina Powell ve ABD'nin İsrail Büyükelçisi David M. Friedman işin içinde bulunuyor.

Kushner, Greenblatt ve Friedman, Ortodoks Yahudiler ve İsrail'le çok yakın ilişkileri bulunuyor. Dina Powell ise Mısır doğumlu Kıpti Hristiyan.

Bu kadar büyük bir stratejinin Beyaz Saray'da dar bir çevre tarafından oluşturulması ve çoğunun İsrail'e yakınlığı nedeniyle özellikle Savunma ve Dışişleri Bakanlığı'ndaki yetkililerin "Bu stratejinin uygulanması sırasında yanlışlıklar yapılacaktır" dediği ifade ediliyor.

... Savunma ve Dışişleri Bakanlığı'na yakın kaynaklar, bu tür büyük stratejilerin Beyaz Saray'da sadece benzer tavırlara sahip insanlar arasında dar bir çevrede ve karşı hiçbir görüş alınmadan yapılmasının yanlış olduğunu, planın bu şekilde uygulanmasında ısrar edildiği takdirde umulmadık ters sonuçlar bile verebileceğini söylediler." (Serdar Turgut, 25.11.2017)

Serdar Turgut Amerika'da karara bağlanan bir plandan "Büyük Plan" diye bahsetmiş, bu planda meydana gelen aksamaları anlattığı sonraki yazısında da bu planı yürütenleri böyle kaleme almıştı.

Bu hasta güruhun artık yeni bir düşmanları daha var: Türkiye!..

Rusya düşman, Türkiye düşman, Pakistan düşman, İran zaten düşman.

Ya Arabistan, Mısır gibi teslim alıyorlar; ya Suriye, Yemen gibi karıştırıyorlar; ya Irak, Afganistan gibi işgal ediyorlar; ya Libya gibi bombalıyorlar; ya da Rusya, Türkiye gibi güçlerinin yetmediği ülkeleri düşman belleyip, ellerinden geleni arkalarına koymuyorlar.

Her türlü çirkefliği, her türlü adaletsizliği, her türlü zulmü, işkenceyi, her türlü gaspı, cana, mala, ırza tasallutu, her türlü yalanı, dolanı, kumpası meşru görüyorlar.

Bütün dünya bunları hayretle izliyor, şerlerinden çekiniyor.

Ancak bu kadar adaletsizliğin, bu kadar pervasızlığın, bu kadar zulmün sonu yıkımdır, yok olmaktır. Bu iletişim çağında tarih hızlı akıyor. Bugün orta yaşlarda olan bir kişinin Amerika'nın yıkılıp yok olduğunu dünya gözüyle göreceğini çok rahat söyleyebiliriz. Yıkılıyor, kendisiyle beraber dünyayı da yıkıyor.

Artık bu gerçeği görmek için stratejist olmaya bile gerek yok.

57. Alay Sancağı:

Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın Soçi zirvesinin ardından 24 Kasım'da Trump ile yaptığı görüşmenin fotoğrafları basın tarafından "57. Alay Mesajı" başlıkları ile duyuruldu.

Türkiye'nin "Şehitler alayı" 57. Alay'ın sancağı ile verdiği mesaj ortadadır.

Dünyadaki hiçbir ülke durup dururken Amerika gibi bir süper güçle harbetmek istemez. Osmanlı da Çanakkale'de dönemin süper güçleri İngiltere ve Fransa ile harbetmek istemezdi. Ancak düşman üzerinize geldiğinde, söz konusu olan vatan olduğunda; bu millet gerekirse ölümü göze alır, vatanından vazgeçmeyi göze almaz.

"Bu ABD ile savaşırız, 'yokum' diyen şimdiden gitsin..."

NATO'da yaşanan skandal, iki densiz çalışana mal edilip kapatılacak bir skandal değildir, bilinçli bir mesajdır.

... Suriye'de terör bağlantısı suçüstü yakalanmış bir sözde müttefik ile karşı karşıyayız.

... Amerika'yı şu anda Amerikan vergi mükelleflerine sorumluluk duyan Amerikalılar yönetmiyor, neo-con/siyonist lobinin pislik kadroları, medya-derin devlet bağlantısında Trump'ı da kuklaya çevirerek ülkemize karşı operasyonlar çeviriyor.

... Bu kadronun elindeki Amerika Birleşik Devletleri ile Türkiye'nin çatışması kaçınılmazdır, beka sorunu kavramı kapağıya gelmiştir ve taviz verilemez noktada olduğumuzu hepimiz biliyoruz. Bu noktadan sonra "uzlaşmacı" girişimlerin hiç bir anlamı yoktur.

Belli ki, bir gün savaşıcağız...

'Ben bu işte yokum, benim malım, mülküm, alıştığım konforum memleketimden önce gelir' diyenlere tavsiyem, bugünden ülkeyi terk etmeleridir." (Ardan Zentürk, Star, 20 Kasım 2017)

Amerika'yı ele geçiren bu hasta güruh kendi kafalarında bu coğrafya hakkında bir karar veriyor, sonra muhatap ülkeye gidiyorlar, "Bak bizim planımız bu, buna teslim ol." diyorlar. "Ya teslim olursun yahut ülkeni karıştırırım, seni iktidardan indiririm, devletini yıkarım, daha olmadı bombalarım." diyorlar. "Sakin haaa!" diye parmak sallıyorlar. Kimisi teslim olmakta çareyi buluyor, ancak şerefini de, vatanını da kaybediyor. Arabistan gibi.

Amerika Rusya'yı çevrelemeye, Ukrayna, Gürcistan gibi ülkelerdeki yönetimleri devralarak Rusya'ya nüfuz etmeye çalıştı. Kırım'da ve Suriye'de deniz üssü bulunan, Kafkasya'yı kendi hinterlandı olarak gören Rusya cevap olarak buraları işgal ve ilhak etti. Amerika Rusya'nın sınırlarına müdahale denilebilecek hareketlere girmeseydi, Rusya bu işgalleri yapacak değildi.

Amerika'nın Türkiye'ye yaptığı kötülük ve düşmanlık daha büyük. Haçlı-Siyonist zihniyet Türkiye'yi parçalamak ve Kürdistan adı altında 3'te 1'ini kopartmak istiyor. (Başarılı olurlarsa burayı önce Ermenilere, sonra yahudilere verecekler. Barzani'nin "Büyük Kürdistan" haritaları ile Ermenistan'ın "Büyük Ermenistan" haritasını karşılaştırırsanız hemen hemen aynı sınırları kapsadığını görürsünüz.)

Bu düşmanlığa Türkiye sessiz kalabilir mi?

Rusya'nın PKK'ya Bakışı:

Rusya'nın PKK hakkındaki yaklaşımı da Türkiye'de tepki topluyor.

Rusya'nın starejilerinin fikir babalarından Aleksandr Dugin Türkiye ile Rusya'nın barışmasının ve bugünkü ortaklığının mimarlarından. Ancak aynı Dugin PKK hakkında bizim gibi düşünmüyor. YPG'yi Kürtlerin temsilcisi gibi görüyor. Habertürk'e verdiği röportajda şöyle söylüyor:

"Hepimiz bir araya gelir ve Kürtlere onları tatmin edecek bir şey önerirsek kendi güvenliğimizi sağlarız. Kürt kimliğini bastırmamalıyız. Çünkü biz böyle yaptıkça ABD'nin ve İsrail'in eline düşüyorlar. İyi savaşıyorlar; Amerikan emperyalizminin kuklası olmalarını engellemeliyiz. ... Türklerin itirazını anlıyorum. Ama Rusya'nın Kürtlerle her türlü ilişkisi Türkiye'nin de çıkarına." (Aleksandr Dugin, Habertürk, 06.11.2017)

Küffar PKK'yı müslüman olmadığı için, bütün vahşet ve pisliliğine rağmen kendinden görüyor.

Bugün Rusya Amerika ile gizlice anlaşılıyor sözleri Rusya'nın aklındaki bu arka plandan geliyor. Rusya'yı ikna etmek için Dugin'i ikna etmek lazım.

"PKK Kürtleri temsil edemez, PKK'yı yok edelim, Kürtleri temsil yetkisine sahip Amerikan güdümünde olmayan kişi ve grupların önünü açalım. Esas o zaman Kürtleri Amerikan emperyalizminden kurtarmış oluruz." dememiz lâzım. Dugin'in Türkiye'deki akıl hocalarına da bu ayar lâzım.

Türkiye'nin Savaşı, Amerika'nın Sonu:

Dikkat ederseniz Amerika-İsrail'in başını çektiği küffar güruhu yıllardır PKK isminde müslüman Kürt halkını temsil vasfı olmayan, her türlü vahşeti, baskıyı, zulmü kendi halkına reva gören dinsiz bir terör örgütünü ısrarla büyütüp beslediler. Bugün gelinen noktayı hep beraber görüyoruz. Binlerce tır silahla koskoca bir terör ordusu kurdular. Kime karşı? Türkiye'ye karşı. (Türkiye'ye en büyük zararı veren ve hâlâ zarar vermeye çalışan FETÖ'yü koruyup kollamaya devam ediyorlar. Hatta onunla işbirliği yapıp, FETÖ taktiklerine benzer yöntemlerle Amerika'da da hukuku, adaleti alet edip Türkiye'ye kumpas kurmaya çalışıyorlar.)

Şimdi Türkiye'nin bunlarla savaşmaktan başka seçeneği var mı? Yok.

Türkiye'yi bu duruma getiren kim? Amerika.

Pakistan'ı sıkıştırıp duran, parçalamaya çalışan kim? Amerika.

İran'ın etrafını askerî üsleriyle çeviren kim? Amerika.

Bugün Türk-Rus, Türk-İran, İran-Pakistan, Türk-Rus-İran Genel Kurmay Başkanları, devlet yetkilileri bir araya gelip duruyor. Tehdit nereden? Amerika'dan.

Arabistan ve Mısır, Amerika-İsrail ile bir araya geliyor. Güdüm nereden? Amerika'dan, İsrail'den...

Amerika kendi gibi düşünmeyenleri, teslim olmayanları düşman safına sürüklüyor. "Ben terör örgütlerinden ordu kurdum, senin toprağında gözüm var, bana teslim ol." diyor.

Teslim olunur mu? Böyle siyaset olur mu? Böyle ahmaklık olur mu? Bu zihniyeti parçalamaktan başka çare var mı?

Tarih boyunca sadece silahlı gücüne dayanarak işgaller yapan, ülkeleri sürekli askerî olarak tehdit eden hiçbir imparatorluk uzun zaman ayakta kalamamıştır.

Bunların bu akıbetini görüp haber veren Zât-ı Âli'nin beyanları ile:

"Yırtıcı kuşun ömrü kısa olur."

ARABİSTAN-İSRAİL DOSTLUĞU BÖLGEYİ ATEŞE ATACAK!

Şinasi Çapa – Aralık 2017
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s.44-45

Arabistan'ın Hristiyan-Haçlı-Siyonist ittifakının tuzağına düştüğü ve yeni prensin bunların güdümüne girdiği anlaşılıyor. Yine olan müslümanlara, mazlum halklara olacak.

Arabistan, İngiliz imzası ile kurulan; Vehhabi zihniyeti ile İslam Dini'ne en büyük darbeyi vuran; petrol zenginliği daima Haçlı-Siyonizm'in emrinde, Batı'nın para kasası ve kesesi olarak hizmet görmüş bir devlettir. Ortadoğu'da içinde barındırdığı **Mekke** ve **Medine** gibi Müslümanların göz bebeği olan iki Mübarek Beldeyi temsil kabiliyetinden yoksun bu ülke, Körfezdeki kardeş ve dindaş devletlerle devamlı problemler yaşamış, Filistinliler başta olmak üzere Yemen ve Afganistan gibi ülkelerin tarumar edilmesinde baş aktörlerden birisi olmuştur.

Radikal dinci akımlar adıyla ortalıkta görünen ve Müslüman coğrafyanın kan deryasına dönmesinde etkili olan; İslâm maneviyatını, tasavvufu, Allah dostlarını ve hatta Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in ruhaniyetini ve nuraniyetini inkâr eden örgütlerin, fitne kaynaklarının finansında ve desteklenmesinde birinci dereceden sorumludur.

Afganistan'dan Bosna Hersek'e, Kafkasya Çeçenistan'dan Yemen'e kadar Müslümanların yaşadığı bölgelerde Vehhabilik Dini'ni yaymak için Petro-dolarlarını akıtmış, bu coğrafyaların 'Kan gölü' haline gelmesinin sebeplerinden birisi olmuştur. Bu ülke İngiliz-Siyonist ittifaka hizmet için sahneye sürülmüş, onlar da tam anlamıyla kendilerine verilen görevi yerine getirmişlerdir.

Şimdilerde yeni bir oluşum ve değişimin habercisi olarak 'İlimli İslam' projesinin Ortadoğu ayağını kaldırmaya çalışmaktadır. FETÖ Terör Örgütü ile Türkiye'de istediği başarıyı yakalayamayan Batı-Siyonist-Haçlı İttifakı, yeni bir ortak olarak Suudi Arabistan'ı seçmiş oyununu sahneye sürmeye başlamıştır.

Arabistan Kraliyet Ailesi'nde Velihaht Prens Muhammed bin Selman'ın gizli bir şekilde İsrail'e gittiği ve Siyonistlerle işbirliği içine girdiği, ardından ABD'ne gidip orada Trump ve şürekâsı ile görüştüğü biliniyordu. Mısır'a Batı ve Siyonizm adına el koyan Sisi'ye söylendiği gibi Velihaht Prense de '*İsrail ile dost olursan rahat edersin*' sözleri söylenmiş, o da geleceğini sağlama almak adına saray şürekâsını, prensleri, zengin işadamlarını birer birer tutuklatmaya başlamış, servetlerine el koyulmuştur. Yolsuzlukla Mücadele Komisyonu adı altında yeni yargılama sistemi için bazı hâkimler terfi ettirilmiş, yenileri görevlere getirilmiş, seksen bir yaşındaki babası Kral Selman'a görevleri onaylatılmıştır. Arabistan'da yolsuzluk soruşturması kapsamında 1700 hesabın dondurulduğu ve 800 milyar dolar bir servete el konulabileceğinden bahsediliyor. Trump'un Arabistan ziyaretinden sonra ortalarda dolaşan Arabistan'a 300-400 milyar dolar haraç kestiğine dair rivayetlerin ardından bu gelişmeler yaşanmıştır.

Şu anda Arabistan'da Yahudilerin, Amerikalıların planladıkları tezgâhlar oynanıyor. ABD Başkanı D. Trump'ın başkan seçildikten sonra ilk ziyaretini Suudi Arabistan'a yapması,

milyarlarca dolarlık silah anlaşması yapması bölgede yeni planların başlangıcı olmuş ve Trump'ın Yahudi damadı J. Kushner'in Veliht Prens ile görüşmek üzere Riyad'a gitmesinden sonra tutuklamalar başlamış, yaşlı Kral bay-pass edilerek yeni Ortadoğu politikası sahneye sürülmüştür.

Lübnan, Katar, İran hedefte. Mısır ve Arabistan aynı şekilde parçalanacaklar ülkeler listesinde. Arabistan katiline aşık bir ülke durumunda maalesef. Çünkü Üst Akıl diye adlandırılan Yahudi Sermayedarları, dünyanın elde kalan mevcut kaynaklarını -ki doğalgaz ve petrol başta olmak üzere- avuçlarının içine almak ve sömürü düzenlerini sürdürmek istemektedirler. Niyetleri şimdilik 800 milyar dolar civarında olduğu tahmin edilen Prensler ve işadamlarının mallarına el koymak ve nihayetinde Arabistan'ın bütün mevcut rezervlerini kontrol altına almaktır.

Arabistan, çalkalanacağı ve büyük bir felakete sürükleneceği günlere götürülüyor.

Neler Oluyor?

Kısa adı Saudi ARAMCO olan Suudi Arap Amerikan Petrol Şirketi'nin Amerikan Borsaları'na açılması Trump'ın isteği ile başlamış; buna saraydaki üst düzey yetkililer, bazı bakanlar ve çok zengin işadamları karşı çıkmışlardı. Dünyanın en büyük petrol şirketi olan bu şirket ağırlıklı olarak Suud sermayesi ile kurulmuştu. Bu şirketin Amerika'ya ağırlıklı olarak alınması fikri Trump için çok iyi bir ekonomik başarı olacaktı. Kavganın bir sebebi de budur.

Lübnan Eski Başbakanı Refik Hariri 2005 tarihinde Beyrut'ta büyük çaplı bir bombalama eylemi ile öldürülmüştü. ABD cinayetten Suriye'yi sorumlu tuttu. Refik Hariri çok zengindi ve Arabistan'da büyük yatırımları vardı. Servetinin önemli bir bölümü oğlu şimdiki başbakan Sa'd el Hariri'ye kaldı. O da yatırımlarına devam etti, zenginliğine zenginlik kattı, babasının çizgisinde yürüdü, başbakan oldu. Suudi Arabistan'ın Lübnan'daki vatandaşlarının bu ülkeyi terk etmelerini istemesi, savaşın kapıda olduğu şeklinde yorumlandı. (Hemen ardından Kuveyt ve BAE de vatandaşlarına aynı çağrıda bulundu.) Arabistan'da bulunan Sa'd el Hariri ise hayatının tehlikede olduğu gerekçesiyle başbakanlıktan istifa ettiğini duyurdu. Rehin alındığı söylendi. 17 gün sonra önce Fransa'ya sonra ülkesine dönebildi.

Yemen'de ayrılıkçılar, hükümet güçleri, Husi'ler kıyasıya savaşıyor. Bu ülkenin karıştırılmasında İran'ın rolü olduğu ileri sürülüyor. İsrail, İran ile Suudi Arabistan'ın kapışmasına zemin hazırlıyor. Bölgede meydana gelen bütün olaylarda, savaşlarda, vuruşmalarda İsrail kazançlı çıkıyor. Güney Lübnan'daki Hizbullah'ın varlığı İsrail için beka meselesidir. Hizbullah'ın bölgedeki gücü biliniyor ve bu örgüt 2006 İsrail saldırılarında İsrail'in beklemediği bir direnişte bulunmuş ve İsrail ağır bir yenilgiye uğramış, unutamayacağı bir ders almıştı. Şii Lübnan Hizbullah'ının İran'la olan bağı İsrail için ayrı bir korku kaynağıdır.

İran, Suudi Arabistan, Körfez ülkeleri büyük bir tehlikenin içine çekiliyor. Bunun fitili ateşlenmiş durumda. İsrail, Arabistan ve BAE dostluğu! BOP'nin yeni şekliyle ortaya sürülüyor. Bölgedeki karışıklıkları paraya çevirmenin planını yapan ülkeler bu karmaşık ortamdan faydalanarak harekete geçmişlerdir. Fransa BAE'ne iki adet savaş gemisi satmıştır. BAE'nin Abu Dabi'de Fransa'nın açtığı Louvre Müzesi için Fransa'ya 525 milyon dolarlık büyük bir meblağ ödeyeceği söylenmektedir.

Daha evvel İran-Irak savaşında Batılılar kasalarını doldurmuşlar iki komşu ülkeyi birbirlerine kırdırılmışlardı. Hatırlanacağı üzere bu savaş tam sekiz yıl sürmüştü.

ABD bölgede etkinliğini daha derinden sürdürmek isterken İran Rusya ve Çin ile ikili ilişkilerini geliştiriyor. Diğer yandan Pakistan da Türkiye gibi ABD baskılarından muzdarip ve ABD'ne karşı bir siyaset geliştiriyor. Pakistan Genelkurmay Başkanı İran'ı ziyaret etti. Pakistan ile İran yakın işbirliği yapma kararı aldı; İran Devrim Muhafızları komutanı "Düşmanların tehditlerine karşı 40 yıllık direniş deneyimiyle İran İslam Cumhuriyeti, savunma ve direniş birikimlerini Pakistan'a sunmaya hazırdır." dedi. Pakistan Genelkurmay Başkanı da, "Pakistan'ın İran ile olan ilişkilerine herhangi bir üçüncü tarafın müdahalesine izin vermeyeceğini" söyledi.

ABD Başkanı Trump '*Pakistan'ın Afganistan politikasında değişikliğe gitmesi, aksi takdirde sonuçlarına katlanacağı*' tehdidinde bulunmuştur. Aynı şekilde son zamanlarda İran'a yönelik baskıları da artmaktadır. ABD son olarak İran Devrim Muhafızları Ordusu'nu küresel terörizme ilişkin Başkanlık kararnamesi ve Amerika'nın düşmanlarına Yönelik Yaptırım Yasası kapsamına almıştır.

"Akdeniz-Hindistan çizgisini oluşturan ülkelerin/hattın iki ucunu tutan Suriye ve Pakistan'da yaşananlar anımsandığında, ABD ve İsrail'in bu hattan korkusu iyi anlaşıldığında, Amerika'nın Afganistan'a yeniden abanması, yine Pakistan'da son haftalarda yaşananlar, Türkiye ve Rusya'nın bu cepheye verdiği sırt da eklendiğinde, S. Arabistan'dan zirve yapan yeni "denge bozucu hareketler"i anlamlandırmak kolaylaşır...

İran'ın yeni Amerikan yaptırımları ve İsrail kışkırtmalarına karşı, İslamabad'ın Washington'a güvensizliğini 'ittifaka' katma arzusu anlaşılır.

... Kısaca; iki ülke, ABD ve İsrail'in bölgeye yönelik hazırlıklarına karşı politikalarını uyumlulaştırmaya çalışıyor..." (Nedret Ersanel, 11.11.2017)

İran ve Arabistan'ın Savaşırılması Oyunu:

Suudi Arabistan Dışişleri Bakanı Riyad'ın Tahran'la karşılıklı direk çatışma içine girmek istemediğini söylemekle beraber şu açıklamaları yapmıştır:

"Suudi Arabistan'a füze fırlatılması bir savaş nedenidir. İran'ın balistik füze programı ve teröre destek vermesi uluslararası kararları ihlal anlamına geliyor. Bunlardan ötürü İran'a ambargo uygulamayı görmek isteriz. Uluslararası toplum bu konuda harekete geçmeli. İran desteği ile terörist Hizbullah'ın faaliyetleri esef vericidir. Hizbullah, Lübnan sistemine el koymuştur. İran, Hizbullah ve benzeri silahlı örgütleri, Suriye'de olduğu gibi Hamas ve Husiler'i de kullanarak ülkelere hâkim olmak istiyor. Sa'd Hariri'nin yapmak istediği tüm girişimlere Hizbullah engel oluyor. Bizler Hizbullah'ı bir terörist örgüt olarak sınıflandırıyoruz. Tüm dünyanın bunu iyi bilmesi ve bunların faaliyetlerine engel olunması gerekir. Lübnan'ın Suudi Arabistan'a sıkıntı kaynağı olmasına izin vermemiz mümkün değildir."

Çok ince işler çevriliyor. Lübnan'da gerilim tırmanırken Suudi Arabistan ile İsrail'in bu ülkeyi vuracağı konuşuluyor.

İsrail eski Savunma Bakanı Yaalon; *"İsrail ve Suudi Arabistan yeni müttefik olabilir. İsrail ile Sünni Arap ülkeleri İran'ın nükleer tehdidine karşı birleşmeliler."* diyerek yürünecek yolu göstermektedir.

İsrail bu arada boş durmadan Lübnan sınırında Hizbullah'a karşı tatbikatlar yapıyor, savaş hazırlığını sürdürüyor.

Arabistan'ın Hristiyan-Haçlı-Siyonist ittifakının tuzağına düştüğü ve yeni prensin bunların güdümüne girdiği anlaşılıyor. Yine olan müslümanlara, mazlum halklara olacak. Bölgemizi ve dünyayı korkunç felaketler beklemektedir. Allah akıbetimizi hayreylesin.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

"O, Ölüden Diri Çıkarır, Diriden de Ölü Çıkarır." (Rum: 19)

Canan Büşra Kara – Aralık 2017
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s.46

Eğitmen sınıfa girerken iki ay önce küçük öğrencileri ile beraber dikmiş oldukları patateslere tekrar baktı. Yaratan ve yaşatan Rabb'ine hamdetti.

"Büyüme istemiyorum" diye bağırdı küçük Ahmet. "*Büyüme istemiyorum!*" diye tekrarladı kararlı bir şekilde cümlesini, annesi, babası ve abisinin gözü önünde.

Şaşkınlık içerisinde kalan aile bireylerinden annenin ilk işi bu konuyu Ahmet'in eğitimine anlatmak oldu.

Eğitmen konuyu anneden dinledikten sonra çocuk ile ilgileneceğini ve bu konu ile ilgili aileye döneceğini söyledi. En uygun bir vakitte Ahmet'i arkadaşları Hamdi, Hamza ve Ömer'le birlikte salıncakta sallanmaya davet etti. Eğitimci ile birlikte öğrenciler de salıncağa oturup sallanmaya başlayınca eğitimci konuya giriş yaptı:

– "*Ooo maşallah hepiniz de büyümüşsünüz. Zor sığdım.*" dedi.

Oradan Hamza:

– "*Öğretmenim ben her gün sabah simidimi bitiriyorum. O yüzden çok büyüyorum.*" dedi. Akabinde Ömer:

– "*Öğretmenim ben de kendi yatağında yatıyorum ve boyum çok uzuyor ve büyüyorum.*" dedi. Eğitimci:

– "*Aferin size.*" dedi. Bu arada Hamdi söze geldi:

– "*Öğretmenim ben büyüyünce baba olacağım, sonra da asker olacağım.*" dedi.

- "Hımm çok güzel. Evet, oğlanlar büyüyünce baba olur. Tabikî bir de meslekleri olur. Peki, Ahmet sen büyüyünce ne olmak istiyorsun?" diye sordu Ahmet'e dönerek. Kesin, bir o kadar da net bir cevap geldi Ahmet'ten:

- "Ben büyümek istemiyorum. Annemin de büyümesini istemiyorum." dedi. Eğitimci istediği cevaba ulaşmış olmanın sevinci ile merakla sordu:

- "Neden, Ahmetciğim?"

- "Çünkü insanlar büyüyünce ihtiyaçlar ve ölümler. Ölmek de çok kötü korkunç bir şey, ben asker ve polis de olmak istemiyorum, onlar hep ölüyorlar, kötü meslek bunlar."

Eğitmenin az önceki sevincini beyinde kopan fırtınalar aldı. Belli ki küçük Ahmet haberlerden etkilenmişti. Şimdi Ahmet'e ne demeli ne yapmalıydı? Onu bu duygu ve düşüncelerden nasıl arındırmalıydı? Yanlış bir şey söylemeden bu küçük yüreklere ve akıllara doğru bilgiyi nasıl eklemeliydi. Zira bu yaşlarda verilen bilginin bir ömür boyu etkisi ve eğitimci olarak da kendisine de bir vebali vardı.

"Allah'ım sen doğruyu göster" diye niyazda bulundu.

Eğitmen, tam bu düşünceler içerisinde iken gözü iki ay önce sınıfça, kızların ve oğlanların patatesleri olmak üzere diktikleri, büyümüş, yeşil dalları görünen iki patates bitkisine gözleri takıldı. Ve bir lütuf ile gönlüne gelen senaryo eğitimcinin beyinde hazırды. Çocuklara şöyle sordu:

- "Hamdiciğim, peki sen istesen şimdi polis olabilir misin? Ömer ve Hamzacığim, peki siz şimdi tren süren bir makinist olabilir misiniz?"

Ya sen Ahmetciğim söyle bakalım şimdi şu anda füze kullanabilen bir astronot olabilir misin?"

Öğrenciler hep bir ağızdan:

- "Hayır!" dediler.

- "Peki neden?"

- "Daha küçüğüz"

- "Büyüyünce olabiliriz"

- "O işlerden şu anda anlamayız" diye geldi cevaplar. Eğitimci devam etti:

- "Biliyor musunuz patatesleri ektiğimiz gün, toprağı kazıp patatesi içine koyup üstünü toprakla örttüğümüzde bir arkadaşınız 'Patates öldü' demişti."

Bütün öğrenciler gayr-ı ihtiyari büyüyen patateslere doğru baktı ve Ahmet bir sevinç ile:

- "Aaa öğretmenim oğlanların patatesi kızlarınkini geçmiş!" dedi.

Ömer bir heyecanla:

- "Ölmemiş yeşil olmuş!" dedi.

- "Evet, Allah toprağın altına gömdüğümüz patatese can vermiş. Ama bunu nasıl olduğunu şimdi anlayamıyoruz. Çünkü beynimiz bunu anlayacak kadar büyük değil. Aslında anlayamadığımız konulara 'Şu anda anlamıyorum' demek, korku ve öfke beslememek gerek. Üstelik polis ve askerlerimiz bu ülkeyi korumak gibi çok yüce bir meslek yapmaktalar. Hz. Allah onlar için Kuran-ı Kerim'de: **'Allah yolunda öldürülenlere ölümler demeyin, bilâkis onlar diridirler. Fakat siz farkında değilsiniz.'** buyuruyor." (Bakara: 154)

Yüzyılın buluşunu yapmış bir eda ile Hamza:

"Aaa, öğretmenim toprağın altında canlanıp büyüyen patateslerimiz gibi!"

- "Evet, toprağın altında patateslerimize can veren Rabb'imiz şehitlerimize de can veriyor. Onlar yaşıyorlar ama biz anlamıyoruz. Ölümünden sonra da hayat devam ediyor fakat anlayamıyoruz. Ama Müslümanlar olarak Hz. Allah böyle dedi diye bunun böyle olduğuna inanıyoruz.

Bu arada sonbahar başladığında bu patateslerimizin bu sefer de yaprakları ve sapları solacak sararacak ve ölecek, bu sefer de onları tutup topraktan çektiğimizde köklerinde bir patates yerine birçok taze patates olduğunu göreceğiz." dedi.

Araya Hamdi atladı heyecanla:

- "Öğretmenim şimdi sökse ve baksak olur mu?" Ahmet kararlı bir şekilde

- "Hayır olmaz. Onların da ilk önce bizim gibi güzelce büyümesi lazım." dedi.

- "Evet, Ahmetciğim güzelce büyümeliyiz. Şimdi de artık salıncaktan inip sınıfa girmeliyiz." dedi.

Eğitmen ister istemez içeriye girerken tekrar patateslere baktı. O gün patates sepetinde buruşmuş ve çillenmiş patatesleri tam atarken okula getirip dikmeyi ilham eden ve bugün bununla küçük Ahmet'e büyümeyi sevdirten Rabb'ine yöneldi:

"Hiç şüphesiz bütün güzellikler senden Rabb'im!" diyerek sonsuz şükürler etti.